ΒΙΩΝΟΣ

ΚΑΙ

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ILLUSTRABAT

ET

EMENDABAT

GILBERTUS WAKEFIELD.

LONDINI,

TYPIS T. BENSLEY.

ANNO M.DCC.XCV.

AD LECTOREM.

Bionis et Moschi, quæ ruinis temporum ſuperſunt, novis typis, ad novas formas effigiatis, fideliſſimè expreſſa, tibi, lector, in manum tradimus, et eo cultu munda, qui lautiſſimos poëtas vel oculis hominum elegantiorum commendare poterit. Hi duo ſanè, ut antiquam illam mirificè ſapiunt ſimplicitatem, ità ſunt inter auctores maximè perſpicuos habendi: nec tamèn, vel exſcriptorum vel editorum vitio, vel etiàm ſolâ diuturnitate, ſuis carebant corruptelis; quarum non nullæ luſerant ordinis primi criticos, et in hac editione, nî fallor, nunc primùm eluuntur. Prætereà, locos quosdam, ubi res integra relinquebatur, haùd incommodè illuſtratos ſperem; quamquàm Latinorum poëtarum imitationes non adhibui, niſi quæ alicubi meorum anteceſſorum in hoc munere defungendo diligentiam effugerint. Uſus ſum editionibus *Heſkini*, *Brunckii*, et *Valckenaeri*; quorum poſtremus, in anguſtiori hoc officio, non habuit ſatis ſpatii ad vires egregias ingenii ſui ac doctrinæ pro more exhibendas. Meleagri porrò Idyllium carminibus ejusdem argumenti comitem datum volui.

AD LECTOREM.

Doctorum conjecturas, natas infelicitèr, et nullam veri præ ſe ferentes ſimilitudinem, ſæpiùs dimiſimus incaſtigatas; ne illorum gloriam imminutam velle, aut ſucceſſu proprio nimiùm efferri, judicibus parùm candidis videremur. Fraudamus neminem, timemus neminem, invidemus nemini: doctrinarum quidèm copiâ ceſſuri multis, pluribus ſagacitate, perpaucis verò diligentiâ. Si in hoc opusculo res benè ceſſerit, cæteros poëtas Græcos Latinosque, cum codicibus MSS. et vetuſtiſſimis impreſſis, in quantum comparari poterint, collatos, me ſpondeo haùd ſegnitèr aggreſſurum.

Certè Lucretii carminibus expoliendis labores improbos impendi, nocte dieque vigilatos; adeò ut ſublimis vates ociùs prodire geſtiat, à me non paucis illustratus, et infinitis mendis expurgatus: Ricardi porrò Bentleii notis nondùm vulgatis comitatus, et ad membranas exactus vetuſtiores; quarum una in *Academiæ Cantabrienſis* bibliothecâ publicâ reponitur, et in Muſeo Britannico tres non ſpernendæ: ſed an editor ejus vel mediocria vigiliarum ſuarum præmia ſit laturus, vehementèr dubitat; et conclamare tantùm non paratus eſt, inter anguſtias rerum temporumque,

Frange, puer, calamos, et inanes deſere Muſas,
Et potiùs glandes rubicundaque collige corna:
Duc ad mulctra greges, et lac venale per urbem
Non tacitus porta: quid enim tibi fiſtula reddet,

AD LECTOREM.

Quo tutere famem? Certè mea carmina nemo,
Præter ab his ſcopulis ventoſa remurmurat Echo.

Sed fortaſſè fuerit conſultius μεγαλητορα θυμον alloqui; atque, ut leo Homereus caudâ αμφοτερωθεν εμαστιζετο, me fortitèr periculis omnibus opponere: ut, ſi deficiar viribus, ſpe perſeverem tamèn.

Mihi ſanè propoſitum eſt in hac editione et futuris, ſeveriorem criticen cum hilariore conſociatam exhibere; neque auctores, quibus famuler, illuſtrare minùs quàm emendare; ut tali facto jucundè ſimùl detineatur lector, et alatur fructuoſè: ut habeant viri, quod profectus maturiores non aſpernentur; juvenes autèm, quod cum delectatione quâdam erudiat paritèr, et accendat: mediam denique, quâ potui ſolertiâ, tenere viam inter ſiccam jejunitatem nonnullorum, et malè pinguem vulgarium enarratorum garrulitatem. Si verò ſim aſſecutus id, quod improbo ſtudio ſecutum eſſe præ me fero, eruditorum hominum ac candidorum ſit judicium.

Me nimirùm, hominem ſolitarium et ακληρον, nullis intereà doctorum opibus adjutum, vel monendo, vel communicando, vel favendo denique, vires et animi tantùm non deſerunt in hac immenſâ vaſtitate fluctuantem;

. . . . . maria undique, et undique cœlum.

Erat illud tempus, cùm ſtudiorum meorum fœtus benevolè ſuſciperet ACADEMIA CANTABRIGIENSIS;

neque de re literariâ, cui me totum consecravi, benè mereri cupientem, quondàm suum, dedignaretur. Undè hæc igitùr *Almæ Matri* meæ in alumnum suum mutatio voluntatis; et suorum commodorum, non nisi ad doctrinam promovendam primitùs concessorum, à me alienatus usus? Nolui scilicèt me *theologorum* ignavorum deliramentis diutiùs ludificari, aut *ecclesiasticæ* servitutis vinculis illigari patientèr: nolui scilicèt non profiteri nomen meum inter primos heroum magnanimorum, qui Luciferum Libertatis, regionibus *Gallicis* auspicatissimè exortum, gratulabundi salutatum currerent. Sed εν τουτῳ χαιρω, αλλα και χαρησομαι.

Nascere, præque diem veniens, age, Lucifer, almum!

Hinc illæ lachrymæ. Quasi verò non sim potiùs amore theologorum nostrorum prosequendus, qui ex meâ parte lactis, quod veræ prolis suæ labris *Ecclesia* matercula immulget, spontè et lubentèr cesserim; qui ad modicos herclè, sed perpetuos illos, nec fortunæ subjectos protervitati, literarum fructus, undè undè decerpendos, haùd queribundus me receperim. Enimverò, quosdam, per moderationem atque indulgentiam, per beneficiorum præsidium, in suorum civium præcordiis repositorum, non sibi providere velle contra procellam ingruentem, et uno turbine, ut auguror, tam civi-

lem ſtatum quàm eccleſiaſticum violentèr correpturam; et ſummoperè miramur, et ex animo dolemus:

Quantos heu! gemitus ipſi ſibi, quantaque nobis
Vulnera, quas lacrimas peperere minoribus noſtris!

Sunt autèm, et naturâ ſuaviùs compoſiti et emolliti Muſis, qui *theologum* atque *politicum* præterire poſſunt et obliviſci, neque averſantur tamèn *hominem*; propenſiſſimis in me, et in ſtudia mea, voluntatibus: quibus non verear accenſere RICARDUM FARMER, Collegii Emanuelis cuſtodem; virum, et variis et exquiſitis literis refertiſſimum: qui codicem Statii, laudatum Bentleio ad Hor. epiſt. i. 6. 59. cum Lucani pervetuſto, nupèr permiſit mihi conferendum; et aliis hoc genere beneficiis propedièm, ut ſpero, me ſibi devinctum eſt.

Intereà, ut revertar in viam, ſi quis omiſſos mihi graves, quos vocant, accentus, acutos, et circumflexos, emirabitur aut indignabitur; et ſe in illis commoditates quasdam moleſtiis typographicis compenſaturas perſpicere confidit; non is ſum, qui reformidem in hoc ſtadium deſcendere concertaturus. Hi tamèn ſibi caveant, ne frivolam gloriolam velint falſæ ſcientiæ captare; et ineptiis patrocinentur, quo minùs ineptiis diuturnam operam impendiſſe videantur: nam, ut rhetoris prudentiſſimi verbis utar, " inculcatas pueris per-
" ſuaſiones" (et eas in primis, quæ reconditioris

eruditionis ſpecie blandiuntur) " non facilè mu-
" taveris; quià nemo non didiciſſe mavult, quàm
" discere." Ex defenſionibus *Foſteri Primattique*, ingenioſis utique et eruditis, nihil colligo, niſi quod controverſia de accentibus, ſi ſolidam ſpectes utilitatem, mera ſit grammaticorum queſtio; de quâ laborioſiùs agitantibus non melius reſponſum dederis, quàm carmine Catulliano:

Turpe eſt difficiles habere nugas,
Et ſtultus labor eſt ineptiarum.

Quantopere dolendum eſt vobis, doctorum chori! Latinam linguam his deliciis, melle quovis dulcioribus, carere!

Denique, lector, Virgilium meum jam dimiſit prelum; ſed non eſt animus bibliopolæ, cui laborem ſcilicèt illum ultimum addixerim, ut priùs evulgetur, quàm in urbem ex ſeceſſu ruris major hominum profluxerit frequentia. Vale!

E Muſeo meo prope
Londinum, die xx^mo Octobris.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ειδυλλιον α'.

ΑΙΑΖΩ τον Αδωνιν· "Απωλετο καλος Αδωνις."
"Ωλετο καλος Αδωνις," επαιαζουσιν Ερωτες.
Μηκετι πορφυρεοις ενι φαρεσι, Κυπρι, καθευδε·
Εγρεο, δειλαια, κυανοστολε· και πλαταγησον
Σταθεα, και λεγε πασιν, "Απωλετο καλος Αδωνις."
Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.
Κειται καλος Αδωνις επ' ωρεσι, μηρον οδοντι
Λευκῳ λευκον οδοντι τυπεις, και Κυπριν ανια
Λεπτον αποψυχων· το δε οι μελαν ειβεται αιμα
Χιονεας κατα σαρκος· ὑπ' οφρυσι δ' ομματα ναρκη,
Και το ῥοδον φευγει τω χειλεος· αμφι δε τηνῳ
Θνασκει και το φιλαμα, το μη ποτε Κυπρις αφησει.
Κυπριδι μεν το φιλαμα και ϑ ζωοντος αρεσκει·
Αλλ' ουκ οιδεν Αδωνις, ὁ νιν ϑνασκοντ' εφιλασεν.
Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.
Αγριον αγριον ἑλκος εχει κατα μηρον Αδωνις·

Μειζον δ' ἀ Κυθερεια φερει ποτικαρδιον ἑλκος.
Κεινον μεν περι παιδα φιλοι κυνες ωρυσαντο,
Και Νυμφαι κλαιυσιν Ορειαδες· ἀ δ' Αφροδιτα,
Λυσαμενα πλοκαμιδας, ανα δρυμως αλαληται,
Πενθαλεα, νηπεκλος, ασανδαλος· αἱ δε βατοι νιν
Σπερχομεναν κειροντι, και ἱερον αἱμα δρεπονται.
Οξυ δε κωκυσα, δι' αγκεα μακρα φορειται,
Ασσυριον γοοωσα ποσιν, και παιδα καλευσα.
Αμφι δε νιν μελαν αἱμα παρ' ομφαλον ηωρειτο·
Σταθεα δ' εκ μηρω φοινισσετο· οἱ δ' ὑπομαζοι,
Χιονεοι το παροιθεν, Αδωνιδι πορφυροντο.
" Αι αι ταν Κυθερειαν," επαιαζησιν Ερωτες·
Ωλεσε τον καλον ανδρα, συνωλεσεν ἱερον ειδος.
Κυπριδι μεν καλον ειδος, ὁτε ζωεσκεν Αδωνις·
Κατθανε δ' ἀ μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος, αι αι.
Ωρεα παντα λεγοντι, και αἱ δρυες, Αι τον Αδωνιν·
Και ποταμοι κλαιοντι τα πενθεα τας Αφροδιτας,
Και παγαι τον Αδωνιν εν ωρεσι δακρυοντι,
Ανθεα δ' εξ οδυνας ερυθαινεται· ἀ δε Κυθηρα
Παντας ανα κναμως, ανα παν ναπος, οικτρον αειδει,
Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις·
Αχω δ' αντεβοασεν, Απωλετο καλος Αδωνις.
Κυπριδος αινον ερωτα τις ουκ εκλαυσεν αν; Αι αι.
Ὡς ἰδεν, ὡς ενοασεν, Αδωνιδος ασχετον ἑλκος,
Ὡς ἰδε φοινιον αἱμα μαραινομενῳ περι μηρῳ,
Παχεας αμπετασασα κινυρετο, Μειονον Αδωνι,
Δυσπολεμε μειονον Αδωνι, πανυστατον ὡς σε κιχειω,
Ὡς σε περιπλυξω, και χειλεα χειλεσι μιξω.

Εγρεο τυτθον, Αδωνι· το δ' αυ πυματον με φιλασον·
Τοσσυτον με φιλασον, οσον ζωη το φιλαμα·
Αχρις απο ψυχης ες εμον στομα, κεις εμιν ηπαρ,
Πνευμα τεον ρευσει, το δε σευ γλυκυ φιλτρον αμελξω,
Εκ δε πιω τον ερωτα· φιλαμα δε τυτο φυλαξω
Ως αυτον τον Αδωνιν· επει συ με, δυσμορε, φευγεις,
Φευγεις μακρον, Αδωνι, και οιχεαι εις Αχεροντα,
Και στυγνον βασιληα και αγριον· ἀ δε ταλαινα
Ζωω, και θεος εμμι, και ω δυναμαι σε διωκειν.
Λαμβανε, Περσεφονα, τον εμον ποσιν· εσσι γαρ αυτα
Πολλον εμευ κρεσσων· το δε παν καλον ες σε καταρρη.
Ειμι δ' εγω παναπολμος, εχω δ' ακορεστον ανιην,
Και κλαιω τον Αδωνιν, ὁ μοι θανε, και σε φοβευμαι.
Θνασκεις, ω τριποθατε· ποθος δε μοι, ως οναρ, επη.
Χηρη δ' ἀ Κυθερεια· κενοι δ' ανα δωμαΐ' Ερωτες.
Σοι δ' ἁμα κεστος ολωλε· τι γαρ, τολμαρε, κυναγης;
Καλος εων, τοσσυτον εμηναο θηρσι παλαιειν;
Ὡδ' ολοφυρατο Κυπρις· επαιαζυσιν Ερωτες,
Αι αι την Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις.
Δακρυον ἀ Παφιη τοσον εκχεει· ὁσσον Αδωνις
Αἱμα χεει· τα δε παντα ποτι χθονι γιγνεται ανθη·
Αἱμα ροδον τικτει, τα δε δακρυα την ανεμωναν.
Αιαζω τον Αδωνιν· Απωλετο καλος Αδωνις.
Μηκετ' ενι δρυμοισι σον ανερα μυρεο, Κυπρι·
Εσΐ' αγαθα στιβας, εστιν Αδωνιδι φυλλας ἑτοιμα.
Λεκτρον εχει, Κυθερεια, το σον τοδε νεκρος Αδωνις·
Και νεκυς ων καλος εστι· καλος νεκυς, οἱα καθευδων.
Καθεο νιν μαλακοις ενι φαρεσιν, οἱς ενιαυεν·

Οἷς μετα σευ ανα νυκτα τον ἱερον ὑπνον εμοχθη,
Παγχρυσῳ κλιντηρι· ποθει και στυγνον Αδωνιν.
Βαλλε δε νιν στεφανοισι και ανθεσι· παντα συν αυτῳ,
Ὡς τηνος τεθνακε, και ανθεα πανῖ εμαρανθη.
Ῥαινε δε νιν Συριοισιν αλειφασι, ῥαινε μυροισιν·
Ολλυσθω μυρα παντα, το σον μυρον ωλεῖ Αδωνις.
Κεκλιῖαι ἀβρος Αδωνις εν εἱμασι πορφυρεοισιν·
Αμφι δε νιν κλαιονῖες αναστεναχηϐσιν Ερωτες,
Κειραμενοι χαιτας επ' Αδωνιδι· χὼ μεν οιστως,
Ὃς δ' επι τοξον εϐαιν', ὁς δ' ευπῖερον αγε φαρετρην·
Χὼ μεν ελυσε πεδιλον Αδωνιδος, ὁς δε λεβητι
Χρυσειῳ φορεησιν ὑδωρ, ὁ δε μηρια λουει·
Ὃς δ' οπιθε πῖερυγεσσιν αναψυχει τον Αδωνιν.
"Αι αι ταν Κυθερειαν," επαιαζησιν Ερωτες.
Εσϐεσε λαμπαδα πασαν επι φλιαις Ὑμεναιος,
Και στεφος εξεπετασσε γαμηλιον· ουκ ετι δ' Ὑμαν,
Ὑμαν ουκ ετ' αειδομενον μελος, ᾀδεται αι αι·
Αι αι και τον Αδωνιν ετι πλεον, η Ὑμεναιος,
Αἱ Χαριτες κλαιονῖι, τον υἱεα τω Κινυραο·
Ωλετο καλος Αδωνις, εν αλληλῃσι λεγοισαι·
Αι αι δ' οξυ λεγονῖι πολυ πλεον η τυ Διωνα.
Και Μοισαι τον Αδωνιν ανακλαιϐσιν, Αδωνιν
Καλον επαειδϐσιν· ὁ δε σφισιν ουκ επακϐει·
Ου μαν, ουκ εθελει· κωρα γε νιν ουκ απολυει.
Ληγε γοων, Κυθερεια, το σημερον· ισχεο κομμων·
Δει σε παλιν κλαυσαι, παλιν εις ετος αλλο δακρυσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β.

ΙΞΕΥΤΑΣ ετι κωρος, εν αλσεϊ δενδραεντι
Ορνεα θηρευων, τον αποτροπον ειδεν Ερωτα
Ἑσδομενον πυξοιο ποτι κλαδον· ὡς δ' ενοασε,
Χαιρων ὠνεκα δη μεγα φαινεται ορνεον αυτῳ,
Τως καλαμως αμα παντας επ' αλλαλοισι συναπτων,
Τᾳ και τᾳ τον Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκευε.
Χω παις, ασχαλαων ενεχ' οἱ τελος ουδεν απαντη,
Τως καλαμως ῥιψας, ποτ' αροτρεα πρεσβυν ικανεν,
Ὅς νιν τανδε τεχναν εδιδαξατο· και λεγεν αυτῳ,
Και οἱ δειξεν Ερωτα καθημενον· αυταρ ὁ πρεσβυς
Μειδιοων κινησε καρη, και αμειβετο παιδα·
Φειδεο τας θηρας, μηδ' ες τοδε τωρνεον ερχευ.
Φευγε μακραν· κακον εντι το θηριον· ολβιος εσσῃ
Εις ὁ κα μη νιν ἑλῃς· ην δ' ανερος ες μετρον ενθῃς,
Οὑτος, ὁ νυν φευγων και απαλμενος, αυτος αφ' αὑτω,
Ενθων εξαπινας, κεφαλαν επι σειο καθιξει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Α ΜΕΓΑΛΑ μοι Κυπρις εφηβωντι παρεστα,
Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
Ες χθονα νευσταζοντα· τοσον δε μοι εφρασε μυθον·
Μελπειν μοι, φιλε βατα, λαβων τον Ερωτα διδασκε.

Ως λεγε, χ' ἁ μεν απηνθεν· εγω δ', ὁσα βωκολιασδον
Νηπιος, ὡς εθελοντα μαθειν τον Ερωτα διδασκον·
Ὡς εὑρε πλαγιαυλον ὁ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
Ὡς χελυν Ἑρμαων, κιθαριν ὡς ἀδυς Απολλων.
Ταυτα νιν εξεδιδασκον, ὁ δ' ουκ εμπασδετο μυθων·
Αλλα μοι αυτος ασιδεν ερωτυλα, και μ' εδιδασκε
Θνατων τ' αθανατων τε ποθους, και ματερος εργα.
Κηγων εκλαθομαν μεν ὁσων τον Ερωτα διδασκον,
Ὁσσα δ' Ερως μ' εδιδαξεν ερωτυλα, παντ' εδιδαχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΑΙ Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον ου φοβεονται,
Εκ θυμω δε φιλευντι, και εκ ποδος αυτῳ ἑπονται·
Κ' ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον ασιδῃ,
Τηνον ὑπεκφευγοντι, και ουκ εθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τις Ερωτι δονευμενος ἀδυ μελισδῃ,
Ες τηνον μαλα πασαι επειγομεναι προρεοντι.
Μαρτυς εγων, ὁτι μυθος ὁδ' επλετο πασιν αλαθης·
Ην μεν γαρ βροτον αλλον, η αθανατον τινα, μελπω,
Βαμβαινει μευ γλωσσα, και ὡς παρος ουκ ετ' ασιδει·
Ην δ' αυτ' ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισδω,
Και τοκα μοι χαιροισα δια στοματος ῥεη ῳδα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΟΥΚ οιδ', ουδ' επεοικεν, ἁ μη μαθομεν, πονεεσθαι.
Ει μοι καλα πελει τα μελυδρια, και ταδε μηνα
Κυδος εμοι θησοντι τα μοι παρος ωπασε Μοισα·
Ει δ' εχ ἁδεα ταυτα, τι μοι πολυ πλῃονα μοχθην;
Ει μεν γαρ βιοτω διπλοον χρονον αμμιν εδωκεν
Η Κρονιδας, η Μοιρα πολυτροπος, ὡςἳ' ανυεσθαι
Τον μεν ες ευφροσυναν και χαρματα, τον δ' ενι μοχθῳ·
Ην ταχα μοχθησαντι ποθ' ὑστερον εσθλα δεχεσθαι.
Ει δε θεοι κατενευσαν ἑνα χρονον ες βιον ενθειν
Ανθρωποις, και τονδε βραχυν και μῃονα παντων,
Ες ποσον, α δειλοι, καματως κ' εις εργα πονευμες;
Ψυχαν δ' αχρι τινος ποτι κερδεα και ποτι τεχνας
Βαλλομες, ἰμειροντες αει πολυ πλῃονος ολβω;
Λαβομεθ' η αρα παντες ὁτι θνατοι γενομεσθα,
Χ' ὡς βραχυν εκ Μοιρας λαχομες χρονον;—

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ και ΜΥΡΣΩΝ.

Ειδυλλιον στ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΑΡΟΣ, ω Μυρσων, η χειμαΐος, η φθινοπωρω,
Η θερεος, τι τοι ἁδυ; τι δε πλεον ευχεαι ενθειν;
Η θερος, ἁνικα παντα τελειεται ὁσσα μογευμες;

Η γλυκερον φθινοπωρον, ὁτ' ανδρασι λιμος ελαφρα;
Η και χειμα δυσεργον; επει και χειματι πολλοι
Θαλπομενοι θελγονται αεργειη τε και οκνῳ;
Η τοι καλον εαρ πλεον ευαδεν; ειπε, τι τοι φρην
Αἱρειται; λαλεειν γαρ επετραπεν ἁ σχολα αμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κριναν ουκ επεοικε θεηϊα εργα βροτοισι·
Παντα γαρ ἱμερα ταυτα, και ἁδεα· σευ δε ἑκατι
Εξερεω, Κλεοδαμε, το μοι πελεν ἁδιον αλλων.
Ουκ εθελω θερος ημεν, επει τοκα μ' ἁλιος οπιη·
Ουκ εθελω φθινοπωρον, επει νοσον ὡρια τικτει·
Ουλον χειμα φερειν, νιφετον κρυμνον τε, φοβευμαι.
Εαρ εμοι τριποθατον ὁλῳ λυκαβαντι παρειη,
Ἁνικα μητε κρυος, μητ' ἁλιος, αμμε βαρυνει.
Εαρι παντα κυει· παντ', εαρος, ἁδεα βλαστη·
Χ' ἁ νυξ ανθρωποισιν ισα, και ὁμοιϊος αως.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ και ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Ειδυλλιον ζ'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΙΣ νυ τι μοι, Λυκιδα, Σικελον μελος ἁδυ λιγαινειν,
Ἱμερδεν, γλυκυθυμον, ερωτικον· οἱον ὁ Κυκλωψ
Αεισε Πολυφαμος επ' αϊονι Γαλατεια;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κἠν μοι συρισδεν, Μυρσων, φιλον· αλλα τι μελψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκυριον, ω Λυκιδα, ζαλω μελος, ἀδυν ερωτα,
Λαθρια Πηλειδαο φιλαματα, λαθριον ευναν·
Πως παις ἐσσατο φαρος, ὁκως δ' εψευσατο μορφαν,
Χ' ὡπως εν κωραις Λυκομηδισιν, ἀβρα λεγοισα,
Κηλησε τον απλατον Αχιλλεα Δηϊδαμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἁρπασε ταν Ἑλεναν ποθ' ὁ βωκολος, αγε δ' ες Ιδαν,
Οινωνη κακον αλγος· εχωσατο δ' ἀ Λακεδαιμων,
Παντα δε λαον αγειρεν Αχαϊκον· (ουδε τις Ἑλλην,
Ουτε Μυκηναιων, ουτ' Ηλιδος, ουτε Λακωνων,
Μεινεν ἐον κατα δωμα) φερων δυσδαιμον' αρηα.
Λανθανε δ' εν κωραις Λυκομηδισι μενος Αχιλλευς·
Ειρια δ' ανθ' ὁπλων εδιδασκετο, και χερι λευκᾳ
Παρθενικον κοπον ειχεν· εφαινετο δ' ηϋτε κωρα·
Και γαρ ισον τηναις θηλυνετο, και τοσον ανθος
Χιονεαις πορφυρε παρηϊσι· και το βαδισμα
Παρθενικης εβαδιζε, κομας δ' επυκαζε καλυπτρη·
Θυμον δ' ανερος ειχε, και ανερος ειχεν ερωτα.
Ἐξ αυς δ' επι νυκτα παριζετο Δηϊδαμειᾳ·
Και ποτε μεν κεινας εφιλη χερα, πολλακι δ' αυτας
Σταμονα καλον αειρε, τα δαιδαλα δ' ατρι' επηνη.
Ησθιε δ' ουκ αλλᾳ συν ὁμαλακι· παντα δ' εποιη,
Σπευδων κοινον ες ὑπνον· ελεξε νυ και λογον αυτᾳ·
Αλλαι μεν κνωσσοισι συν αλληλαισιν αδελφαι,
Αυταρ εγω μενα, μουνα συ δε, νυμφα, καθευδεις·

Αἱ δυο παρθενικαι συνομαλικες, αἱ δυο καλαι·
Αλλα μοναι κατα λεκτρα καθευδομες· ἀδε πονηρα
Νυσσα γαρ, ἀδ' ολοα, με κακως απο σειο μερισδει.
Ου γαρ εγω σεο. —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Ἓ ΕΣΠΕΡΕ, τας ερατας χρυσεον φαος Αφρογενηας·
Ἑσπερε, κυανεας ἱερον, φιλε, νυκτος αγαλμα,
Τοσσον αφαυροτερος μηνας, ὁσον εξοχος αστρων,
Χαιρε, φιλος· και μοι, ποτι ποιμενα κωμον αγοντι,
Αντι σελαναιας τυ διδοι φαος· ὠνεκα τηνα,
Σαμερον αρχομενα, ταχιον δυεν. ὁυκ επι φωραν
Ερχομαι, ουδ' ἱνα νυκτος ὁδοιπορεοντ' ενοχλησω,
Αλλ' εραω· καλον δε τ' ερασσαμενῳ συνερασδαι·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ'.

Ἓ AMEPE Κυπρογεννα, Διος τεκος ηδε Θαλασσας,
Τιπῖε τοσον θνατοισι, και αθανατοισι χαλεπῖεις;
Τυτθον εφαν· τι νυ τοσσον απεχθεο, και τινος, αυδα,
Ταλικον ὡς παντεσσι κακον τον Ερωτα τεκηαι,
Αγριον, αστοργον, μορφᾳ νοον ουδεν ὁμοιον;
Ες τι δε νιν πῖανον, και ἐκαβολον, ωπασας ἡμιν;
Ἓ Ως μη, πικρον εοντα, δυναιμεθα τηνον αλυξαι;

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΟΛΒΙΟΙ οἱ φιλεοντες, επαν ισον αντεραωντι.
Ολβιος ην Θασευς τω Πειριθοω παρεοντος,
Ει και αμειλικτοιο κατηλυθεν εις Αϊδαο.
Ολβιος ην χαλεποισιν εν Αξεινοισιν Ορεστας,
Ουνεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ἀρητο κελευθης.
Ην μακαρ Αιακιδας, ἑταρω ζωοντος, Αχιλλευς·
Ολβιος ην θνασκων, ὁτι οἱ μορον αινον αμυνε.

ΕΙΣ ΤΑΚΙΝΘΟΝ.

ια'.

ΑΜΦΑΣΙΑ τον Φοιβον ἐλε τοσον αλγος εχοντα.
Διζετο φαρμακα παντα, σοφαν δ' επεβωσατο Τεχναν·
Χριε δ' αμβροσιῃ, και νεκταρι χριεν, ἁπασαν
Ωτειλαν· Μοιραισι δ' αναλθεα φαρμακα παντα.

ιβ'.

ΟΥ καλον, ω φιλε, παντα λογον ποτι τεκτονα φοιτην,
Μηδ' επι παντ' αλλω χρεος ισχεμεν· αλλα και αυτος
Τεχνασθαι συριγγα· τελει δε τοι ευμαρες εργον.

ιγ'.

ΜΟΙΣΑΣ Ερως καλεοι, Μοισαι τον Ερωτα φεροιεν·
Μολπαν ται Μοισαι μοι αει τοθεοντι διδοιεν,
Ταν γλυκεραν μολπαν, τας φαρμακον ἀδιον ουδεν.

ιδ'.

ΕΚ θαμινης ῥαθαμιγγος, ὁκως λογος, αιες ιοισας,
Χ' ἁ λιθος ες ῥωχμον κοιλαινεται.—

ιε'.

ΑΥΤΑΡ εγων βασευμαι εμαν ὁδον, ες το κατανλες
Τηνο, ποτι ψαμαθον τε και ηϊονα, ψιθυρισδων,
Λισσομενος Γαλατειαν απηνεα· ταςδε γλυκειας
Ελπιδας ὑστατιω μεχρι γηραος ουκ απολειψων.

ιστ'.

ΜΗΔΕ λιπῃς μ' αγεραστον· επην χ' ὡ Φοιβος αειδειν
Μισθον εδωκε· ποιη δε τα πραγματα κρεσσονα τιμα.

ιζ'.

ΜΟΡΦΑ θηλυτερῃσι πελει καλον, ανερι δ' αλκα.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ειδυλλιον α'.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωτα τον υἱεα μακρον ἐβωστρη·
Ει τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωτα,
Δραπετιδας εμος εστιν· ὁ μανυτας γερας ἐξει·
Μισθος τοι, το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ' αγαγῃς νιν,
Ου γυμνον το φιλαμα, τι δ', ω ξενε, και πλεον ἐξεις.
Εστι δ' ὁ παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
Χρωτα μεν ου λευκος, πυρι δ' ικελος· ομματα δ' αυτω
Δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, ἀδυ λαλημα·
Ου γαρ ισον νοεῃ και φθεγγεται· ὡς μελι, φωνα·
Εν δε χολᾳ νοος εστιν· αναιμερος, ηπεροπευτας,
Ουδεν αλαθευων, δολιον βρεφος, αγρια παισδει.
Ευπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ιταμον το προσωπον·
Μικκυλα μεν τηνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει·
Βαλλει κεἰς Αχεροντα, και εις αϊδεω βασιλῆα.
Γυμνος μεν το γε σωμα, νοος δε οἱ εμπεπυκασται·
Και πτεροεις, ὡς ορνις, εφιπταται, αλλοτ' επ' αλλως,

Ανερας, ηδε γυναικας· επι σπλαγχνοις δε καθηται.
Τοξον εχει μαλα βαιον, ὑπερ τοξω δε βελεμνον·
Τυτθον ἑοι το βελεμνον, ες αιθερα δ' αχρι φορειται·
Και χρυσεον περι νωτα φαρετριον, ενδοθι δ' εντι
Τοι πικροι καλαμοι, τοις πολλακι κἠμε τιτρωσκει.
Παντα μεν αγρια, παντα· πολυ πλειον δ' ἑοι αυτῳ
Βαια λαμπας εδισα τον ἁλιον αυτον αναιθει.
Ην τυ γ' ἐλῃς τηνον, δαμασας ἀγε· μηδ' ελεησῃς.
Κἠν σοῖ ἰδῃς κλαιοντα, φυλασσεο μη σε πλανησῃ·
Κἠν γελαῃ, τυ νιν ἑλκε· και, ην εθελῃ σε φιλασαι,
Φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακοεντα.
Ην δε λεγῃ· Λαβε ταυτα, χαριζομαι ὁσσα μοι ὁπλα·
Μῃ τι θιγῃς· πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βεβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ειδυλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗ ποτε Κυπρις επι γλυκυν ἠκεν ονειρον,
Νυκτος ὁτε τριτατον λαχος ἱσταται, εγγυθι δ' ηως·
Ὑπνος ὁτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιζων,
Λυσιμελης, πεδαῳ μαλακῳ κατα φαεα δεσμῳ·
Ευτε και ατρεκεων ποιμαινεται εθνος ονειρων.
Τημος, ὑπωροφιοισιν ενικνωσσωσα δομοισι,
Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθενος, Ευρωπειη,
Ωϊσαῖ ηπειρω δοιας περι εἰο μαχεσθαι,
Ασιαδ', αντιπερην τε· φυην δ' εχον οἱα γυναικες.

Των δ', ἡ μεν ξεινῆς μορφην εχεν· ἡ δ' αρ' ἐωικει
Ενδαπιῃ, και μαλλον ἑης περιΐσχετο κηρης·
Φασκε δ', ὡς μιν ετικτε, και ὡς ατιτηλε μιν, αυτη.
Ἡ δ' ἑτερη, κρατερῃσι βιαζομενη παλαμῃσιν,
Ειρυεν ουκ ανεκηδαν· επει φατο μορσιμον ειναι
Εκ Διος αιγιοχῳ γερας εμμεναι Ευρωπειην.
Ἡ δ' απο μεν στρωτων λεχεων θορε δειμαινουσα,
Παλλομενη κραδιην· το γαρ, ὡς ὑπαρ, ειδεν ονειρον·
Ἑζομενη δ' επι δηρον ακην εχεν, αμφοτερας δε
Εις ετι πεπλαμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας.
Οψε δε δη μαλ' επειτ' ανενεικατο παρθενος αυδην·
Τις μοι τοιαδε φασμαΐ' επηρανιων προϊηλε;
Ποιοι με στρωτων λεχεων ὑπερ εν θαλαμοισιν,
Ἠδυ μαλα κνωσσωσαν, ανεπλοιησαν ονειροι;
Τις δ' ην ἡ ξεινη, ην ειςιδον ὑπνωωσα;
Ὡς μ' εβαλε κραδιην κεινης πομος! ὡς με και αυτη
Ασπασιως ὑπεδεκτο, και ὡς σφετερην ιδε παιδα!
Αλλα μοι εις αγαθον μακαρες κρινειαν ονειρον.
Ὡς ειπουσ', ανορουσε· φιλας δ' επεδιζετ' ἑταιρας,
Ἡλικας, οιετεας, θυμηρεας, ευπατερειας·
Τῃσιν αει συναθυρεν, ὁτ' ες χορον εντυναιτο·
Ἡ ὁτε φαιδρυνοιτο χροα προχοαισιν αναυρου
Ἡ ὁποτ' εκ λειμωνος ευπνοα λειρια κερσοι.
Ται δε οἱ αιψα φαανθεν· εχον δ' εν χερσιν, ἑκαστη,
Ανθοδοκον ταλαρον· ποτι δε λειμωνας εβαινον
Αγχιαλους, ὁθι τ' αιεν ὁμιλαδον ηγερεθοντο,
Τερπομεναι ῥοδεῃ τε φυῃ και κυματος ηχῃ.
Αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερεν Ευρωπειη,

Θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν τονον Ἡφαιστοιο,
Ὃν Λιβυη τορε δωρον, ὁτ' ες λεχος Εννοσιγαιω
Ἠιεν· ἡ δε τορε περικαλλεϊ Τηλεφαεσσῃ,
Ἥτε οἱ αἱματος εσκεν· ανυμφῳ δ' Ευρωπειῃ
Μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον ωπασε δωρον,
Εν τῳ δαιδαλα πολλα τετευχατο μαρμαιροντα.
Εν μεν εην, χρυσοιο τετυγμενη, Ιναχις Ιω,
Εις ετι πορτις εουσα, φυην δ' ουκ ειχε γυναικος·
Φοιταλεη δε τοδεσσιν εφ' ἁλμυρα βαινε κελευθα,
Νηχομενῃ ικελη· κυανη δ' ετετυκτο θαλασσα.
Δοιοι δ' ἑστασαν ὑψου επ' οφρυος αιγιαλοιο
Φωτες ασλληδην· θηευντο δε ποντοπορον βουν.
Εν δ' ην Ζευς, επαφωμενος ηρεμα χειρι θεειῃ
Πορτιος Ιναχιης· την ἐπιαπορῳ παρα Νειλῳ
Εκ βοος ευκεραοιο παλιν μεταμειβε γυναικα.
Αργυρεος μεν εην Νειλε ῥοος· ἡ δ' ἀρα πορτις,
Χαλκειη· χρυσῳ δε τετυγμενος αυτος εην Ζευς.
Αμφι δε, δινηεντος ὑπο στεφανην ταλαροιο,
Ἑρμειης ησκητο· τελας δε οἱ εκτετανυστο
Αργος, ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι.
Τοιο δε φοινηεντος αφ' αἱματος εξανατελλων
Ορνις, αγαλλομενος πλερυγων πολυανθεϊ χροιῃ,
Ταρσον αναπλωσας ὡς ει τε τις ωκυαλος νηυς,
Χρυσειου ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοις.
Τοιος εην ταλαρος περικαλλεος Ευρωπειης.
Αἱ δ', επει ουν λειμωνας εσηλυθον ανθεμοεντας,
Αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' ανθεσι θυμον ετερπον.
Των ἡ μεν ναρκισσον εϋπνοον, ἡ δ' ὑακινθον,

Ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἐρπυλλον απαινυτο· πολλα δ' εραζε
Λειμωνων εαροτρεφεων πιπλεσκε πετηλα.
Αἱ δ' αυτε ξανθοιο κροκω θυοεσσαν εθειρην
Δρεπτον εριδμαινεσαι· αταρ μεση εστη ανασσα
Αγλαΐην πυρσοιο ῥοδω χειρεσσι λεγουσα,
Οία περ εν Χαριτεσσι διεπρεπεν Αφρογενεια.
Ου μεν δηρον εμελλεν επ' ανθεσι θυμον ιαινειν,
Ουδ' αρα παρθενικην μιτρην αχραντον ερυσθαι.
Η γαρ δη Κρονιδης, ὡς μιν φρασαθ', ὡς εβεβλητο
Θυμον, ανωϊστοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος, ἡ μουνη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
Δη γαρ, αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ἡρης,
Παρθενικης τ' εθελων αταλον νοον εξαπατησαι,
Κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και γιγνετο ταυρος·
Ουχ οίος σταθμοις ενι φερβεται, ουδε μεν οίος
Ωλκα διατμησσει, συρων ευκαμπες αροτρον·
Ουδ' οίος ποιμνης επιβοσκεται, ουδε μεν οίος
Ὅς τις ὑποδμηθεις ερυει πολυφορτον απηνην.
Τω δ' η τοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκε,
Κυκλος δ' αργυφεος μεσσῳ μαρμαιρε μετωπῳ,
Οσσε δ' ὑπεγλαυσσεσκε, δι' ἱμερον αστραπτοντε·
Ισα τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηνω,
Αντυγος ἡμιτομω κεραης ἁτε κυκλα σεληνης.
Ηλυθε δ' ες λειμωνα· και ουκ εφοβησε φαανθεις
Παρθενικας· πασῃσι δ' ερως γενετ' εγγυς ἱκεσθαι,
Ψαυσαι θ' ἱμερτοιο βοος, τω απ' αμβροτος οδμη
Τηλοθι και λειμωνος εκαινυτο λαρον αϋτμην.
Στη δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,

Και οἱ λιχμαζεσκε δερην, κατεθελγε δὲ κορῄην.
Ἡ δε μιν αμφαφαασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον
Πολλον απο στοματων απεμοργνυτο, και κυσε ταυρον.
Αυταρ ὁ μειλιχιον μυκησατο· φαιης κ' αυλου
Μυγδονιϑ λιγυν ηχον ανηπυοντος ακϑειν.
Ωκλασε δε πῳο ποδοιῖν· εδερκετο δ' Ευρωπειην,
Αυχεν' επιστρεψας· και οἱ πλατυ δεικνυε νωτον.
Ἡ δε βαϑυπλοκαμοισι μετεννεπε παρϑενικῃσι·
Δευϑ', ἑταραι φιλιαι και ὁμηλικες, οφρ' επι τῳδε
Ἑζομεναι ταυρῳ τερπωμεϑα· δη γαρ ἁπασας
Νωτον ὑποστορεσας αναδεξεται, οἱα τε νηῦς.
Πρῃῦς ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος, ουδε τι ταυροις
Αλλοισι προσεοικε· νοος δε οἱ, ηὔτε φωτος,
Αισιμος αμφιϑεει, μϑνης δ' επιδευεται αυδῆς.
Ὡς φαμενη, νωτοισιν εφιζανε μειδιοωσα·
Αἱ δ' αλλαι μελλεσκον· αφαρ δ' απεπηλατο ταυρος,
Ἡν ϑελεν ἁρπαξας· ωκυς δ' επι ποντον ἱκανεν.
Ἡ δε μεταστρεφϑεισα φιλας καλεεσκεν ἑταιρας,
Χειρας ορεγνυμενη· ται δ' ουκ εδυναντο κιχανειν.
Ακταων δ' επιϐας προσσω ϑεεν, ηὔτε δελφις.
Νηρεϊδες δ' ανεδυσαν ὑπ' εξ ἁλος· αἱ δ' ἁρα πασαι,
Κητειοις νωτοισιν εφημεναι, αμφεχεοντο.
Και δ' αυτος βαρυδϐπος ὑπειρ ἁλος Εννοσιγαιος,
Κυμα κατιϑυνων, ἁλιης ἡγειτο κελευϑϑ,
Αυτοκασιγνητῳ· τοι δ' αμφι μιν ηγερεϑοντο
Τριτωνες, ποντοιο ϐαϑυῤῥοϑ αυλητηρες,
Κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες.
Ἡ δ' αρ', εφεζομενη Ζηνος ϐοεοις επι νωτοις,

Τῃ μεν εχε ταυρῳ δολιχον κερας, εν χερι δ' αλλῃ
Ειρυε πορφυρεας κολπῳ πῖυχας, οφρα γε μῃ πω
Δευοι εφελκομενον πολιης ἁλος ασπετον ὑδωρ.
Κολπωθῃ δ' ανεμοισι πεπλος βαθυς Ευρωπειης,
Ἰστιον οἱα τε νηος· ελαφριζεσκε δε κυρτην.
Ἡ δ', ὁτε δῃ γαιης απο πατριδος ηεν ανευθε,
Φαινετο δ' ουτ' ακτη τις ἁλιρρόθος, ουτ' ορος αιπυ,
Αλλ' αηρ μεν ὑπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων,
Αμφι ἑ παπῃνασα, τοιην ανενεικατο φωνην·
Πῃ με φερεις, θεοταυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
Αργαλεοισι ποδεσσι διερχεαι, ουδε θαλασσαν
Δειμαινεις; νηυσι γαρ επιδρομος εστι θαλασσα
Ωκυαλοις, ταυροι δ' ἁλιην τρομεουσιν αταρπον.
Ποιον σοι ποτον ἠδυ, τις εξ ἁλος εσσεῖ' εδωδη;
Η ῥα τις εσσι θεος; τι θεοις απεοικοτα ῥεζεις;
Ουθ' ἁλιοι δελφινες επι χθονος, ουτε τι ταυροι
Εν ποντῳ στειχουσι· συ δε χθονα, και κατα ποντον
Αβροχος, αϊσσεις· χηλαι δε τοι εισιν ερετμα.
Η ταχα και, γλαυκης ὑπερ ηερος ὑψοσ' αερθεις,
Εικελος αιψηροισι ποτησεαι οιωνοισιν.
Οι μοι, εγω μεγα δῃ τι δυσαμμορος, ἠ ῥα τε δωμα
Πατρος αποπρολιπουσα, και ἑστωμενη βοϊ τῳδε,
Ξεινην ναυτιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.
Αλλα συ μοι, μεδεων πολιης ἁλος, Εννοσιγαιε,
Ἱλαος αντιασειας· ελπομαι εισοραασθαι
Τονδε κατιθυνοντα πλοον προκελευθον εμειο·
Ουκ αθεει γαρ ταυτα διερχομαι ὑγρα κελευθα.
Ὡς φατο· την δ' ὡδε προσεφωνεεν ευρυκερως βους·

Θαρσει, παρθενικη· μη δειδιθι ποντιον οιδμα.
Λυτος τοι Ζευς ειμι, και εγγυθεν ειδομαι ειναι
Ταυρος· επει δυναμαι γε φαινμεναι ὁ τι θελοιμι.
Σος δε ποθος μ' ενεηκε τοσην ἁλα μετρησασθαι
Ταυρῳ εειδομενον· Κρητη δε σε δεξεται ηδη,
Ἡ μ' εθρεψε και αυτον, ὁπη νυμφιϊα σειο
Εσσεται· εξ εμεθεν δε κλυτος φιτυσεαι υἱας,
Οἱ σκηπτουχοι ἁπασιν επιχθονιοισιν εσονται.
Ὡς φατο· και τετελεστο τα περ φατο· φαινετο μεν δη
Κρητη, Ζευς δε παλιν ἑτερην ανελαζετο μορφην·
Λυσε δε οἱ μιτρην· και οἱ λεχος εντυον Ὧραι.
Ἡ δε, παρος κυρη, Ζηνος γενεθ' αυτικα νυμφη·
Και Κρονιδη τεκνα τικτε, και αυτικα γινετο μητηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Ειδυλλιον γ'.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχειτε, ναπαι· και Δωριον ὑδωρ,
Και ποταμοι, κλαιοιτε τον ἱμεροεντα Βιωνα·
Νυν, φυτα, μοι μυρεσθε κατ' αλσεα· νυν γοαοισθε,
Λυθεα, νυν στυγνοισιν αποπνειοιτε κορυμβοις·
Νυν, ῥοδα, φοινισσεσθε τα πενθιμα, νυν ανεμωνα·
Νυν, ὑακινθε, λαλει τα σα γραμματα, και πλεον αι αι
Λαμβανε σοις πεταλοισι· καλος τεθνακε μελικτας.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αδονες, αἱ πυκινοισιν οδυρομεναι ποτι φυλλοις,
Ναμασι τοις Σικελοις αγγειλατε τας Αρεθοισας,
Ὁτἰι Βιων τεθνακεν ὁ βωκολος· ὁτἰι συν αυτῳ
Και το μελος τεθνακε, και ωλετο Δωρις αοιδα.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Στρυμονιοις μυρεσθε παρ᾽ ὑδασιν αιλινα, κυκνοι,
Και γοεροις στοματεσσι μελισδετε πενθιμον ᾠδαν,
Οἰαν ὑμετεροις ποτι χειλεσι γηρυν αειδε
[Παις ποκα Καλλιοπας, γλυκερωτατον εκ Διος εργος.]
Ειπατε δ᾽ αυ κωραις Οιαγρισιν, ειπατε πασαις
Βιστονιαις νυμφαισιν, Απωλετο Δωριος Ορφευς.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Κεινος, ὁ ταις αγελαισιν ερασμιος, ουκ ετι μελπει,
Ουκ ετ᾽ ερημαιαισιν ὑπο δρυσιν ἡμενος ᾀδει·
Αλλα παρα Πλειστηϊ μελος λαθαιον αειδει.
Ωρεα δ᾽ εστιν αφωνα· και αἱ βοες, αἱ ποτ᾽ αναυρois
Πλασδομεναι, γοαοντι, και ουκ εθελοντι νεμεσθαι.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Σειο, Βιων, εκλαυσε ταχυν μορον αυτος Απολλων,
Και Σατυροι μυροντο· μελαγχλαινοι τε Πριηποι,
Και Πανες, στοναχευντι το σον μελος· αἱ τε καθ᾽ ὑλαν
Κρανιδες ωδυραντο, και ὑδατα δακρυα γεντο.
Αχω δ᾽ εν πετραισιν οδυρεῖαι, ὁτἰι σιωπης·
Κουκ ετι μιμειται τα σα χειλεα· σῳ δ᾽ επ᾽ ολεθρῳ
Δενδρεα καρπον εριψε, τα δ᾽ ανθεα παντ᾽ εμαρανθη.
Μαλων ουκ ερρευσε καλον γλαγος, ὁ μελι σιμβλων·
Κατθανε δ᾽ εν καρῳ λυπευμενον· ουκ ετι γαρ δει,

Τω μελιτος τω σω τεθνακοτος, αλλο τρυγασθαι.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Ου τοσον ειναλιαισι παρ ἀοσι μυρατο δελφιν,
Ουδε τοσον ποκ' αεισεν ενι σκοπελοισιν αηδων,
Ουδε τοσον θρηνησεν αν' ωρεα μακρα χελιδων,
Ἀλκυονος δ' ὁ τοσσον επ' αλγεσιν ιαχε Κηϋξ,
(Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι)
Ουδε τοσον γλαυκοις ενι κυμασι Κηρυλος ἀδεν,
Ου τοσον αὠοισιν εν αγκεσι παιδα τον Αὼς,
Ἱπλαμενος περι σαμα, κινυρατο Μεμνονος ὀρνις·
Ὁσσον αποφθιμενοιο κατωδυραντο Βιωνος.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αδονιδες, πασαι τε χελιδονες, ἁς ποκ' ετερπεν,
Ἁς λαλεειν εδιδασκε· καθεσδομεναι ποτι πρεμνοις
Αντιον αλλαλαισιν, εκωκυον· αἱ δ' ὑπεφωνευν
Ορνιθες, Λυπεισθε, πελειαδες, αλλα και ὑμεις.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Τις ποκα σᾳ συριγγι μελιξεται, ω τριποθατε;
Τις δ' επι σοις καλαμοις θησει στομα; τις θρασυς ὠτως;
Εις ετι γαρ πνειει τα σα χειλεα, και το σον ασθμα.
Αχω δ' εν δονακεσσι τεας ετι βοσκεῖ' αοιδας.
Πανι φερω το μελισμα· ταχ' αν κἀκεινος ερεισαι
Το στομα δειμαινοι, μη δευτερα σειο φερηται.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Κλαιει και Γαλατεια το σον μελος, ἀν ποκ' ετερπες
Ἑσδομεναν περι σειο παρ' αϊονεσσι θαλασσας.
Ου γαρ ισον Κυκλωπι μελισδεο· τον μεν εφευγεν
Ἁ καλα Γαλατεια, σε δ' ἀδιον εβλεπεν ἀλμας·

Και νυν, λασαμενη τω κυμαΐος, εν ψαμαθοισιν
Ἑσδετ' ερημαιαισι, βοας δ' ετι σειο νομευει.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Παντα τοι, ω βωτα, ξυγκατθανε δωρα τα Μοισαν,
Παρθενικαν ερεεντα φιλαματα, χειλεα παιδων·
Και στυγνοι περι σαμα τεον κλαιωσιν Ερωτες.
Ἁ Κυπρις φιλεει σε πολυ πλεον, η το φιλαμα
Το πρωαν τον Αδωνιν αποθνασκοντα φιλασε.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Τυτο τοι, ω ποταμων λιγυρωτατε, δευτερον αλγος·
Τυτο, Μελη, νεον αλγος· απωλετο πραν τοι Ὁμηρος,
Τηνο το Καλλιοπας γλυκερον στομα· και σε λεγοντι
Μυρεσθαι καλον υἱα πολυκλαυστοισι ῥεεθροις·
Πασαν δ' επλησας φωνας ἁλα· νυν παλιν αλλον
Τἱεα δακρυεις, καινῳ δ' επι πενθεῖ τακη.
[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Αμφοτεροι παγαις πεφιλαμενοι· ὁς μεν επινε
Παγασιδος κρανας, ὁ δ' εχε πομα τας Αρεθοισας·
Χ' ὡ μεν Τυνδαρεριο καλαν αεισε θυγατρα,
Και Θετιδος μεγαν υἱα, και Ατρειδαν Μενελαον·
Κεινος δ' ω πολεμως, ω δακρυα, Πανα δ', εμελπε·
Και βωτας ελιγαινε, και αειδων ενομευε,
Και συριγξας ετευχε, και ἁδεα πορτιν αμελγε,
Και παιδων εδιδασκε φιλαματα, και τον Ερωτα
Ετρεφεν εν κολποισι, και ηρεθε την Αφροδιτην.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Πασα, Βιων, θρηνει σε κλυτη πολις, αστεα παντα·
Ασκρη μεν γοαει σε πολυ πλεον Ἡσιοδοιο·

Πινδαρον ϐ ποθεοντι τοσον Βοιωτιδες Ὑλαι·
Ου τοσον Αλκαιῳ περι μυρατο Λεσϐος ερανναν·
Ουδε τοσον τον αοιδον εμυρατο Τηϊον αστυ.
Σε πλεον Αρχιλοχοιο ποθει Παρος· αντι δε Σαπφους
Εις ετι σευ το μελισμα κινυρεται ἁ Μιτυλανα.
[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Παντες, ὁσοις καπυρον τελεθει στομα, βωκολιασται
Εκ Μοισαν, σεο ποτιμον ανακλαιοντι ϑανοντος.
Κλαιει Σικελιδας, το Σαμϐ κλεος· εν δε Κυδωσιν,
Ὁ πριν μειδιοωντι συν ομματι φαιδρος ιδεσϑαι,
Δακρυα νυν Λυκιδας κλαιων χεει· εν τε πολιταις
Τριοπιδαις ποταμῳ ϑρηνει παρ' Ἀλεντι Φιλητας·
Εν δε Συρακοσιοισι Θεοκριτος· αυταρ εγω τοι
Αυσονικας οδυνας μελπω μελος, ϐ ξενος ᾠδας
Βωκολικας, αλλ', ἀντ' εδιδαξαο σειο μαϑητας,
Κλαρονομος μωσας τας Δωριδος· αμμε γεραιρων,
Αλλοις μεν τεον ολϐον, εμοι δ' απελειπες αοιδαν.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενϑεος, αρχετε, Μοισαι.
Αι αι, ται μαλαχαι μεν επαν κατα καπον ολωνται,
Η τα χλωρα σελινα, το τ' ευϑαλες ϑλον ανηϑον,
Ὑστερον αυ ζωοντι, και εις ετος αλλο φυοντι·
Αμμες δ', οἱ μεγαλοι και καρτεροι η σοφοι ανδρες,
Ὁπποτε πρατα ϑανωμες, ανακοοι εν χϑονι κοιλᾳ
Εὑδομες ευ μαλα μακρον ατερμονα νηγρετον ὑπνον.
Και συ μεν, εν σιγᾳ πεπυκασμενος, εσσεαι εν γᾳ·
Ταις νυμφαισι δ' εδοξεν αει τον βατραχον ᾳδειν·
Τῳ δ' εγω ϐ φϑονεοιμι· το γαρ μελος ϐ καλον ᾳδει.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενϑεος, αρχετε, Μοισαι.

Φαρμακον ηνθε, Βιων, ποτι σον στομα, φαρμακον
εἶλκες.
Πως τευ τοις χειλεσσι ποτεδραμε, κὠκ εγλυκανθη;
Τις δε βροτος, τοσσετον αναμερος η κερασαι τοι
Η δεναι λαλεοντι το φαρμακον, εκφυγεν ὠδαν;
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αλλα Δικα κιχε παντας· εγω δ' επι πενθεῖ τωδε,
Δακρυχεων τεον οιτον, οδυρομαι· ει δυναμαν δε,
Ὡς Ορφευς, καταβας ποτι ταρταρον, ὡς ποκ' Οδυσσευς,
Ὡς παρος Αλκειδας, κἠγω ταχ' αν ες δομον ηνθον
Πλουτεος, ὡς κεν ἰδοιμι· και, ει Πλουτῆϊ μελισδης,
Ὡς αν ακουσαιμαν τι μελισδεο. Και παρα Κωραν
Σικελικον τι λιγαινε, και ἀδυ τι βωκολιασδευ·
(Κἀκεινα Σικελα, και εν Αιτναιαισιν επαιξεν
Αιοσι, και μελος οιδε το Δωριον) ουκ αγεραστος
Εσσειθ' ἁ μολπα· χ' ὡς Ορφεῖ προσθεν εδωκεν,
Ἀδεα φορμιζοντι, παλισσυτον Ευρυδικειαν,
Και σε, Βιων, πεμψει τοις ωρεσιν· ει δε τι κἠγων
Συρισδων δυναμαν, παρα Πλουτεῖ καὐτος αειδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ.

Ειδυλλιον δ'.

ΜΑΤΕΡ εμα, τιφθ' ὡδε φιλον κατα θυμον ιαπλεις,
Εκπαγλως αχεοισα; το πριν δε τοι ουκ ετ' ερευθος
Σωζετ' επι ῥεθεεσσι; τι μοι τοσον ηνιησαι;

Η ῥ᾽ ὁτι αλγεα πασχει απειριτα φαιδιμος υἱος
Ανδρος ὑπ᾽ ιτιδανοιο, λεων ὡς ει θ᾽ ὑπο νεβρου;
Ω μοι, εγω· τι νυ μ᾽ ὠδε θεοι τοσον ητιμασαν
Αθανατοι; τι νυ μ᾽ ὠδε κακη γονεες τεκον αισῃ;
Δυσμορος· ἡ τ᾽ επει ανδρος αμυμονος ες λεχος ηλθον,
Τον μεν εγω τιεσκον ισα φαεεσσιν εμοισιν,
Ηδ᾽ ετι νυν σεβομαι τε και αιδεομαι κατα θυμον·
Τω δ᾽ ω τις γενετ᾽ αλλος απολμοτερος ζωοντων,
Ουδε τοσων σφετερῃσιν εγευσατο φροντισι κηδεων.
Σχετλιος, ὁς τοξοισιν, ἁ οἱ πορεν αυτος Απολλων,
Ηε τινος Κηρων η Ερινυος αινα βελεμνα,
Παιδας ἑως κατεπεφνε, και εκ φιλον εἱλετο θυμον,
Μαινομενος κατα οικον· ὁ δ᾽ εμπλεος εσκε φονοιο.
Τως μεν εγω δυστηνος εμοις ἰδον οφθαλμοισι
Βαλλομενως ὑπο πατρι· (το δ᾽ ουδ᾽ οναρ ηλυθεν αλλῳ)
Ουδε σφιν δυναμην, αδινον καλεωσιν, αρηξαι,
Μητερ᾽ ἐην· επει εγγυς ανικητον κακον ηεν·
Ὡς δε τ᾽ οδυρεται ορνις επι σφετεροισι νεοσσοις
Ολλυμενοις, οὑς τ᾽ αινος οφις ετι νηπιαχοντας
Θαμνοις εν πυκινοισι κατεσθιει· ἡ δε καῖ αυτως
Πωταται, κλαζωσα μαλα λιγυ, ποτνια μητηρ,
Ουδ᾽ αρ᾽ εχει τεκνοισιν επαρκεσαι· η γαρ οἱ αυτῃ
Ασσον ιμεν μεγα ταρβος αμειλικτοιο πελωρου·
Ὡς εγω, αινοτοκεια, φιλον τοκον αιαζωσα,
Μαινομενοισι ποδεσσι δομων κατα πολλον εφοιτων.
Ὡς γ᾽ οφελον μετα παισιν, ἁμα θνησκωσα και αυτη,
Κεισθαι, φαρμακοεντα δι᾽ ἡπατος ιον εχοισα,
Αρτεμι, θηλυτερῃσι μεγα κρεισσα γυναιξι.

Τῳ χ᾽ ἡμας κλαυσανΐε φιλαις επι χερσι τοκηες,
Πολλοις συν κτερεεσσι, πυρης επεβησαν ὁμοιης·
Και κεν, ἑνα χρυσειον ες οστεα κρωσσον ἁπαντων
Λεξαντες, κατεθαψαν ὁθι πρωτον γενομεσθα.
Νυν δ᾽, οἱ μεν Θηβην ἱπποτροφον ενναιεσσιν,
Ασνιθ πεδιοιο βαθειαν βωλον αραντες·
Αυταρ εγω Τιρυνθα κατα, κραναην πολιν Ἡρας,
Πολλοισι δυστηνος ιαπΐομαι αλγεσιν ητορ
Αιει ὁμως· δακρυων δε παρεστι μοι ϰδ᾽ ι᾽ ερωη.
Αλλα ποσιν μεν ὁρω παυρον χρονον οφθαλμοισιν
Οικῳ εν ἡμετερῳ· πολεων γαρ οἱ εργον ἑτοιμον
Μοχθων, τϰς επι γαιαν αλωμενος ηδε θαλασσαν
Μοχθιζει, πετρης ὁ γ᾽ εχων νοον ηε σιδηρϰ
Καρτερον εν στηθεσσι· συ δ᾽ ηϋτε λειβεαι ὑδωρ,
Νυκτας τε κλαιϰσα και εκ Διος ημαθ᾽ ὁποσσα.
Αλλος μαν ουκ αν τις εϋφρηναι με παραστας
Κηδεμονων· ϰ γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει,
Και λιην παντες γε περην πιτυωδεος Ισθμου
Ναιϰσ᾽· ουδε μοι εστι προς ὁν τινα κε βλεψασα,
Οἱα γυνη παναπολμος, αναψυξαιμι φιλον κηρ,
Νοσφι γε δη Πυρρης συνομαιμονος· ἡ δε και αυτη
Αμφι ποσει σφετερῳ πλεον αχθεται Ιφικληϊ,
Σῳ υἱῳ· παντων γαρ οϊζυρωτατα τεκνα
Γεινασθαι σε θεῳ τε και ανερι θνητῳ εολπα.
Ὡς αρ᾽ εφη· τα δε οἱ θαλερωτερα δακρυα μαλλον
Κολπον ες ἱμεροεντα κατα βλεφαρων εχεοντο,
Μνησαμενη τεκνων τε και ὡν μετεπειτα τοκηων.
Ὡς ὁ᾽ αὐτως δακρυοισι παρηϊα λευκ᾽ εδιαινεν

Αλκμηνη· βαρυ δ' ἡ γε και εκ θυμου στεναχησα
Μυθοισι πυκινοισι φιλην νυον ὡδε μετηυδα·
Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσιν εμπεσε τουτο
Πευκαλιμης; πως αμμ' εθελεις οροθυνεμεν αμφω,
Κηδε' αλαστα λεγουσα, τα δ' ου νυν πρωτα κεκλαυται;
Η ουχ' ἁλις, οἱς εχομεσθα το δευτατον αιει επ' ημαρ
Γιγνομενοις; μαλα μεν γε φιλοθρηνης κε τις ειη,
Ὅς τις αριθμησειεν εφ' ἡμετεροις αχεεσσι.
Θαρσει· ου τοιηδ' εκυρησαμεν εκ θεου αισης.
Και δ' αυτην ὁρω σε, φιλον τεκος, ατρυτοισιν
Αλγεσι μοχθιζουσαν· επιγνωμων δε τοι ειμι
Ασχαλαων, ὁτε δη γε και ευφροσυνης κορος εστι.
Και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
Ουνεκεν ἡμετεροιο λυγρου μετα δαιμονος εσχες,
Ὅς θ' ἡμιν εφυπερθε καρης βαρυς αιωρειται.
Ιστω γαρ Κυρη τε και ευεανος Δημητηρ,
Ἁς κε μεγα βλαφθεις τις εκων επιορκον ομοσσαι
Δυσμενεων, μηδεν σε χερειοτερον φρεσιν ἡσι
Στεργειν, η ει περ μοι ὑπ' εκ νηδυιοφιν ηλθες,
Και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ησθα·
Ουδ' αυτην γε νυ παμπαν εολπα σε τουτο γε ληθειν.
Τῳ μηδ' εξειπης το γ', εμον θαλος, ὡς σευ ακηδεω,
Μηδ' ει κ' ηϋκομω Νιοβης πυκινωτερα κλαιω·
Ουθεν γαρ νεμεσητον ὑπερ τεκνω γοαασθαι
Μητερι δυσπαθεοντος· επει δεκα μηνας εκαμνον,
Πριν και περ τ' ιδεειν μιν, εμῳ ὑπο ηπαϊ' εχοισα,
Και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αϊδονηος·
Ὡδε, ἐ δυστοκεσασα, κακας ωδινας ανετλαν.

Νυν δε μοι οιχεται υἱος, επ᾽ αλλοτριης νεον αθλον
Εκτελεων· ουδ᾽ οιδα δυσαμμορος ειτε μιν αυτις
Ενθαδε νοστησαντ᾽ ὑποδεξομαι, ειτε και ουκι.
Προς δ᾽ ετι μ᾽ επλοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
Ὑπνον· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδωσα,
Εκπαγλως, μη μοι τι τεκνοις αποθυμιον ἐρδοι.
Εισατο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
Παις εμος αμφοτερῃσι, βιη Ἡρακληειη·
Τῃ μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς επι μισθῳ,
Ταφρον, τηλεθαοντος επ᾽ εσχατιῃ τινος αγρου,
Γυμνος, ατερ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτωνος.
Αυταρ, επει δῃ παντος αφικετο προς τελος εργου,
Καρτερον οινοπεδοιο πονευμενος ἐρκος ἀλωης,
Η τοι ὁ λιστρον εμελλεν επι πρὸχοντος ερεισας
Ανδηρα καταδυναι ἀ και παρος εἱματα ἐστο·
Εξαπινης δ᾽ ανελαμψεν ὑπερ καπετοιο βαθειης
Πυρ αμοτον, περι δ᾽ αυτον αθεσφατος εἱλειτο φλοξ.
Αυταρ ὁγ᾽ αιεν οπισθε θοοις ανεχαζετο ποσσιν,
Εκφυγεειν μεμαως ολοον μενος Ἡφαιστοιο·
Αιει δε προπαροιθεν ἐου χροος, ηὔτε γερρὸν,
Νωμασκε μακελην· περι δ᾽ ομμασιν ενθα και ενθα
Παπταινε, μη δῃ μιν επιφλεξῃ δηϊον πυρ.
Τῳ μεν αοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εἴκτο,
Ιφικλεης μεγαθυμος, επ᾽ ιδεῖ καππεσ᾽ ολισθων,
Πριν γ᾽ ελθειν· ουδ᾽ ορθος αναστηναι δυνατ᾽ αυτις,
Αλλ᾽ αστεμφες εκειτο, γερων ὡς ει τ᾽ αμενηνος,
Ὃν τε και ουκ εθελοντα βιησατο γηρας ατερπες
Καππεσεειν· κειται δ᾽ ὁγ᾽ επι χθονος εμπεδον αυτου,

Εις ὁ κε τις χειρος μιν ανειρυσσῃ παριοντων,
Αιδεσθεις οπιδα τρομερην πολιοιο γενειω·
Ὡς εν γῃ λελιαστο σακεσπαλος Ιφικλειης.
Αυταρ εγω κλαιεσκον, αμηχανεοντας ὁρωσα
Παιδας εμως, μεχρι δῃ μοι απεσσυτο νηδυμος ὑπνος
Οφθαλμων, ηως δε παρ' αυτικα φαιδιμος ηλθε.
Τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρενας επ̃οιησαν
Παννυχιῃ· τα δε παντα προς Ευρυσθηα τρεπ̃οιτο,
Οικω αφ' ἡμετεροιο· γενοιτο δε μαντις εκεινῳ
Θυμος εμος, μηδ' αλλο παρεκλελεσειε τι δαιμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΤΑΝ ἁλα ταν γλαυκαν ὁτ' αν ὠνεμος ατρεμα βαλλῃ,
Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθισδομαι, (ωδ' ετι μοι γα
Εντι φιλα) ποθεει δε πολυ πλεον ἁδε γαλαναν.
Αλλ', ὁτ' αν αχνῃ πολιος βυθος, ἁ δε θαλασσα
Κυρτον επαφρισδῃ, τα δε κυματα μακρα μεμνῃ·
Ες χθονα παπ̃αινων και δενδρεα, τανδ' ἁλα φευγω,
Γα δε μοι ασπασ̃α, τοκα δασκιος ευαδεν ὑλα,
Ενθα, και ην πνευσῃ τωλυς ὠνεμος, ἁ πιτυς ἁδει.
Η κακον ὁ γριπευς ζωη βιον· ὡ δομος, ἁ ναυς·
Και τωνος εντι θαλασσα· και ιχθυς ἁ πλανος, αγρα·
Αυταρ εμοι γλυκυς ὑπνος ὑπο πλατανῳ βαθυφυλλῳ·
Και παγας φιλεοιμι τον εγγυθεν ηχον ακωων,
Ἁ τερπει ψοφεοισα τον αγριον, ωχι ταρασσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ στ'.

ΗΡΑ Παν Αχως τας γειτονος, ηρατο δ' Αχω
Σκιρ̃ητα Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδᾳ·
Ὡς Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
Και Λυδα Σατυρισκον· ερως δ' εσμυχετ' αμοιβᾳ.
Ὁσσον γαρ τηνων τις εμισεε τον φιλεοντα,
Τοσσον ἰμως φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' ἁ ποιει.
Ταυτα λεγω πασι τα διδαγματα τοις ανεραστοις·
Στεργετε τες φιλεοντας· ἰν', ην φιλεητε, φιλησθε·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετα Πισαν επην κατα ποντον ὁδευῃ,
Ερχεται εις Αρεθοισαν, αγων κοτινηφορον ὑδωρ·
Ἐδνα φερων, καλα φυλλα και ανθεα, και κονιν ἱραν,
Και βαθυς εμβαινει τοις κυμασι, ταν δε θαλασσαν
Νερθεν ὑποτροχαει, κἀ μιγνυται ὑδασιν ὑδωρ·
Ἁ δ' ουκ οιδε θαλασσα διερχομενα πολαμοιο.
Κωρος, αγωνοθετας κακομαχανος, αινα διδασκων,
Και ποταμον δια φιλτρον Ερως εδιδαξε κολυμβην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Εις Ερωτα αροτριωντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεις και τοξα, βοηλατιν εἱλετο ῥαβδον
Ουλος Ερως, πτηνην δ' ειχε κατωμαδιην·

Και ζευξας ταλαεργον ὑπο ζυγον αυχενα ταυρων,
Εσπειρε Δηϑς αυλακα πυροφορον·
Ειπε δ' ανω βλεψας αυτῳ Διϊ, Πλησον αρϑρας,
Μη σε τον Ευρωπης βουν ὑπ' αροτρα βαλω.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

Ειδυλλιον.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ, ϑνεμοεντος απ' αιϑερος, οιχομενοιο,
Πορφυρεη μειδησε φερανθεος Ειαρος ὡρη.
Γαια δε κυανεη χλοερην εστεψατο ποιην,
Και φυτα ϑηλησαντα νεοις εκομησε πετηλοις.
Οἱ δ', απαλην πινοντες αεξιφυτϑ δροσον Ηϑς,
Λειμωνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ῥοδοιο.
Χαιρει και συριγγι νομευς εν ορεσσι λιγαινων,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται αιπολος αιγων.
Ηδη δε πλωϑσιν επ' ευρεα κυματα ναυται,
Πνοιῃ απῃμαντῳ Ζεφυρϑ λινα κολπωσαντος.
Ηδη δ' ευαζϑσι φερεσταφυλῳ Διονυσῳ,
Ανθεϊ βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσϑ.
Εργα δε τεχνηεντα βοηγενεεσσι μελισσαις
Καλα μελει· και, σιμβλῳ εφημεναι, εργαζονται
Λευκα πολυτρητοιο νεορῥυτα γληνεα κηρϑ.
Παντη δ' ορνιϑων γενεη λιγυφωνον αειδει·
Αλκυονες περι κυμα, χελιδονες αμφι μελαϑρα,
Κυκνος επ' οχϑαισι ποταμϑ, και ὑπ' αλσος αηδων.

Ει δε φυτων χαιρουσι κομαι, και γαια τεθηλε,
Συριζει δε νομευς, και τερπεται ευκομα μηλα,
Και ναυται πλωουσι, Διωνυσος δε χορευει,
Και μελπει πετεηνα, και ωδινουσι μελισσαι·
Πως ε χρη τον αοιδον εν ειαρι καλον αεισαι;

ΛΔΗΛΟΝ.

ΑΙΘΕ πατηρ μ' εδιδαξε δασυτριχα μηλα νομευειν·
Ὡς κεν, υπο πτελεῃσι καθημενος, η υπο πεῖραις,
Συρισδων, καλαμοισιν εμας τερπεσκον ανιας.
Πιεριδες, φευγωμεν· εϋκτιμενην πολιν αλλην
Πατριδα μασ͂λευσωμεν· απαγγελεω δ' αρα πασιν,
Ὡς ολοοι κηφηνες εδηλησαντο μελισσας.

ΤΕΛΟΣ.

IN BIONIS IDYLLIA
ANIMADVERSIONES.

IDYLL. I.

Ver. 1. Hæc ità concipienda ſunt: *αιαζω τον Αδωνιν* verba ſunt poëtæ lectorem alloquentis; cætera pars verſûs ipſam lamentationem exhibet, quam ſtatim arripiunt et repetunt Cupidines, poëtæ respondentes; i. e. *επαιαζουσιν*: adeas noſtram Silv. Crit. v. p. 21. et ſequentem.

Ver. 8. λευκῳ λευκον. Has repetitiones adamant poëtæ: conferas quæ diximus dudùm ad Virg. Geo. i. 190. et videas ejusdem Geo. ii. 327. Æn. vii. 656. Ov. Met. iii. 60. et Jul. Rufin. de ſchem. lex. p. 237. edit. Ruhnkenii.

Jam verò dentes *albi* aprorum tam ſæpè memorantur, ut pudeat huic inſiſtere, niſi temeraria conjectura Heſkini, λυγρῳ pro λευκῳ proferentis, paucos locos ſibi poſceret opponendos: Hom. Il. K. 263. Od. T. 393. Opp. Cyn. iii. 379. Lycoph. ver. 833.

Ver. 15. ὁ, ut ὁ τι. Hæc brevis formula recurrit in ver. 57.

Ver. 17. φερει ἑλκος· ut Nonnus Dionys. vii. p. 212. ed. Han.

.....εν κραδιῃ δε
Καμνε παλιν Φοινικα ΦΕΡΩΝ ΠΟΘΟΝ:

et Ovidius, met. v. 426.

.....inconſolabile *vulnus*
Mente *gerit* tacitâ.

Ver. 18. Dedit fortaſſe Bion κλεινον.

Ibid. ωρυσαντο. Propria vox canum latratui. Heſychius: Ωρυεσθαι· κλαιειν· ταπτεται δε επι των ΚΥΝΩΝ. Theocritus ii. 35.

....ται ΚΥΝΕΣ αμμιν ανα πτολιν ωρυονται.

Oppianus, Cyn. iv. 219. de *cane:*

Ωρυθμοις ὑλαει.

Q. Calaber. xiii. 100.

Παντῃ δ' αμφι πολῃα ΚΥΝΩΝ αλεγεινος ορωρει
Ωρυθμος.

Pauſanias, iv. 13. Οἱ ΚΥΝΕΣ κατα πασαν νυκτα ωρυοντο. Unde non invitus acceſſerim Merricko Tryphiodorum corrigenti ad ver. 602. quem adeas.

Ver. 21. Sic omninò legendum pro νηπλεκτος; ne bis idem dicens peccet poëta: quod et alii dudùm viderunt.

Hunc locum ſuavitèr tangit Nonnus, Dion. xlii.

Μελπε γαμον χαριεντος Αδωνιδος· ειπε και αυτην,
Νυμφιον ιχνευουσαν ορειδρομον:

qui verſus vel ipſo Bione non indigni fuerint.

Ver. 22. Amplexus ſum felicem Ruhnkenii

emendationem pro ερχομεναν: cui convenit Anec. Græc. Villois. i. p. 24. Περι δ' ανεμωνην πεσειν τον Αδωνιν ετυχεν. Αφροδιτη δε, το παθος μαθουσα, γυμνοις ΠΕΡΙΤΡΕΧΟΥΣΑ τοις ποσιν, ελεεινον ωλοφυρετο· ακανθαις δε αυτη ροδωνιας εμπαγεισα τω καταρρευσαντι αιματι το ροδον ερυθρον απειργασατο: et Aphthonius in hac fabulâ: και ΚΑΤΑ ΣΠΟΥΔΗΝ εμβαλουσα τω ροδω, ταις ακανθαις προσεπταισε. Et κειροντι, quam exhibent codd. et edd. vetuſtiores, dudùm reponendam eſſe pro τειροντι ſpontè conjeceram.

Ibid. αιμα δρεπονται· *carpunt—bibunt*. Elegantiſſimè Maro meus: Æn. xi. 804.

Haſta ſub exſertam donèc perlata papillam
Hæſit, virgineumque altè *bibit* acta *cruorem*.

Nec minùs Lycophron, ver. 1046. venuſtè:

Του Χαονιτου ΝΑΜΑ Πολυανθους ΔΡΕΠΩΝ.

Conferri poteſt Valerius Flaccus, iv. 379.

.... quos ore *lacus*, quæ pabula, *carpſit!*

Ver. 24. Ità fidens repoſui pro βοοωσα, quod nimiùm nimiùm frigebat in eodem verſu cum καλευσα. Homerus, Od. T. 264.

.....μηδε τι θυμον
Τηκε, ποσιν ΓΟΟΩΣΑ:

videas itèm Od. Δ. 800.

Ver. 25. Sophoclem poteſt in animo habuiſſe, ſub Ajacis finem:

. . . . . ετι γαρ θερμαι
Συριγγες ΑΝΩ φυσωσι ΜΕΛΑΝ
Μενος.

Ver. 26. Probo hanc conjecturam pro μηρων: vide vv. 7. 41.

Ver. 29. ιερον ειδος. *Divinam* pulchritudinem: de ejusmodi locutionibus adeas Silv. Crit. sect. lxxvii. Hinc Homerus, Il. T. 250.

. . . . Ταλθυβιος δε, ΘΕΩι εναλιγκιος ΑΥΔΗΝ·

i. e. μεγαλοφωνος. Statius, Theb. ii. 261.

Non dum auſos firmare gradum *tuba* terruit *ingens:*

qualem vocat Paulus, 1 Theſs. iv. 16. Σαλπιγγα ΘΕΟΥ. Sic Dionyſium Periegeten, vers. 1145.

. . . . Ὑπανις τε φερει, ΘΕΙΟΣ τε Μεγαρσος·

optimè reddit Priſcianus, ver. 1051.

. . . . Hypanisque vehit, *rapidus*que Megarſus.

Quod hic ιερον, ſtatim nominat καλον noſter; niſi ſit hæc vox mendoſa, quod ſuſpicor, pro θαλεν: "*floruit* forma, dum *viveret* Adonis; *periit*, illo "*mortuo*." Sic omnia conveniunt.

Ver. 31. Dubito, an locus non ſit ità diſtinguendus:

Καθανε δ' ἀ μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος. Αι αι
Ωρεα παντα λεγοντι και αἱ δρυες, Αι τον Αδωνιν.

Ver. 33. Pro κλαιοντι, quod *fluviis* minùs congruit, reponendum putem, parvâ literarum muta-

tione, κλαζοντι vel λαλεοντι. Hùc non facit Moſchi iii. 2.

Ver. 36. Vulgò ſic vitioſiſſimè legitur hic verſiculus:

Παντας ανα κναμως και ανα πτολιν οικτρον αειδει.

Ed. Aldina, referente Valckenaero, ità legitur:

..ανακναμωσ' αναπαλιν απο αειδει:

undè nos, ne literæ quidèm unius mutato ductu, veram lectionem expiſcati nobismetipſis videmur. Theocritus, xx. 38.

.....απ' Ουλυμπω τε μολοισα,
Λατμιον ΑΝ ΝΑΠΟΣ ηλθε.

Ibid. αειδει valet *querulo* et lugubri modo *dicere*, voce in *cantionem* flexâ: vide ſchol. Hom. Il. A. 1. in hanc dictionem, cum Suidâ et Heſychio. Horatius, epod. ii. 26.

Queruntur in ſilvis aves.

Virgilius, Geo. i. 378.

Et veterem in limo ranæ *cecinere querelam*.

Cæterùm, Bion in hoc loco Theocritum æmulatur, ad idyll. i. 82.

.....α δε τε κωρα
Πασας ανα κρανας, παντ' αλσεα, ποσσι φορειται:

undè lux et auctoritas emendationi noſtræ.

Ver. 44. Olim divinaveram legendum eſſe μαξω, et firmaveram Theocriti verſu, xii. 32.

Ος δε κε ΠΡΟΣΜΑΞΗι γλυκερωτερα ΧΕΙΛΕΣΙ ΧΕΙΛΗ:

ſed nihil novem temerè. Non enim alitèr tenerorum amorum luſor, iii. 7. 9.

Oſculaque inſeruit cupidæ luctantia linguæ: et potiſſimùm Macedonius in nitidiſſimo epigrammate:

Παιζε μονη το φιλημα· ματην ποππυζε σεαυτη,
ΧΕΙΛΕΣΙ γυμνοτατοις εκ ετι ΜΙΓΝΥΜΕΝΟΙΣ.

Ver. 51. Ità certiſſimè Pierſonus emendavit, Veris. p. 54. pro ερχεαι. Sic locutus eſt Sophocles Elect. 835. et ſæpiùs Euripides, cum multis aliis; adeò ut exemplis facilè carere poſſit lector.

Ver 52. Corrigendum exiſtimem καστυγνον pro καταστυγνον· ut καστορνυσα, Od. P. 32. et καστρωμα Heſychii; niſi quod in his contractionibus το ſigma geminatum velim. *Abis Acheronta ad formidandum regem:* nam diſtinctionem non bellam mihi videtur interponere conjunctio και. Receptam tamèn lectionem defendit Moſchus i. 14.

Ver. 57. Tentavimus mendoſiſſimam clauſulam hujusce verſûs ad Silv. Crit. i. p. 137. nec prorſûs infelicitèr; ſed non ità ad liquidum res perducta eſt, ut ea debeat conjectura in textum admitti. Haùd incommodè ſic videor aggreſſurus:

Και κλαιω τον Αδωνιν, ὁ μοι θανε. ΝΑΙ, ΣΥ
ΦΟΝΕΥΘΕΙΣ
Θνασκεις, ω τριποθατε·

quæ ratio non indiget affectûs παθητικωτερου.

Ver. 59. κενοι· *vacui—otiosi*; nihil, quod agant, jam habentes. Valckenaerus nobis commendat,

.....κενον δ' ανα δωμα γ' Ερωτες·

quo non vidi miserabilius tentamen.

Ver. 61. Haùd dubiè verum suggessit Brunckius pro εμηνας: vix enim poëta repetitum loco quarto spondæum dederit.

Et pro vulgato τοσσυτον, quod meram esse glossam dixerim, repositam velim Dorum vocem ex Theocriti i. 54.

Ουτε φυτων ΤΟΣΣΗΝΟΝ, ὁσον περι πλεγματι γαθει.

Hunc etiàm titulum Hesychio redonandum putem, ut ità stet integer articulus: Τοσσηνον· τοσον, τοσυτον, τηλικυτον.

Ver. 68. Non dubitavi reponere σον pro τον. Majore paullò molimine dedit Brunckius δρυμοις τεον: qui tamèn emendationi nostræ viam stravit.

Ver. 69. Legendum arbitror,

Εστ', ΑΓΑΝΑ, στιβας·

ut epithetum redeat ad *Venerem*.

Ver. 70. Parùm nobis satisfacit hic versiculus. Conatus nostros lectori fistemus, ut hinc orsus aliquid facilius extundat acutior ingenio. En! tibi:

ΘΕΛΚΤΡΟΝ εχει, Κυθερει', ὈΣΟΝ ΟΥ ΠΟΤΕ νεκρος, Αδωνις:

illecebras habet Adonis, quales nemo unquàm mor-

tuus: quibus pulchrè concinunt ſequentia. Nec tamèn fortaſſè non tuebuntur locum vulgatæ lectiones; et potiſſimùm ſi hic verſus poſtponatur ver. 74.

Ver. 73. Reſcripſi οἷς pro σοις· quam vocem ſubindicare judices finalis ν præcedentis dictionis.

Ibid. ὑπνον εμοχθη· laboribus ſcilicèt in amatorio ſtadio decurſis. Conferri poteſt Horatius, od. iii. 1. 19.

. . . . . non Siculæ dapes
Dulcem *elaborabunt ſaporem.*

Eandem rem alitèr elocutus eſt Miltonus, Par. amiſs. ix. 1044. quem lector, ſi volet, adeat.

Ver. 74. Si vitium videbitur infidere, legi poterit,

Παγχρυσῳ κλιντηρ' ΕΠΙΘΕΣ και στυγνον Αδωνιν.

Nobis, quod vulgatur, haùd omninò displicet: ποθει· *deſidera cum amore,* nam vel nunc amandus eſt; ut ver. 71.

Ver. 75. Hæc quoque videri poſſunt levitèr vitiata. Tentem ſanè, partim cum Eidikio:

Βαλλε δε ΝΙΝ στεφανοισι, και ανθεσι ΠΑΣΣΕ· συν αυτῳ..

vel ſic alitèr:

Βαλλε δε νιν ΣΤΕΦΕΕΣΣΙ και ανθεσι· ΤΑΥΤΑ συν αυτῳ,
Ὡς τηνος, τεθνακε, και....

ut ταυτα τεθνακε viciſſim referatur ad στεφεεσσι: vel, denique:

.....και ανθεα ΤΑιΔΕ μαρανθη:

eodem modo marceſcant etiàm flores: ut ſtatim ολλυσθω μυρα· *pereant* unguenta.

Saltèm δε νιν pro δ' ενι non eſt dubitandum. Poni primùm fingitur in lecto mortuus, et deindè floribus inſpergi. Quid velim, ſatis tyronibus patefaciet Pauſanias, ſic emendandus: iv. 16. Αριστομενει δε ταινιας αἱ γυναικες και τα ὡραια ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑΙ των ΑΝΘΩΝ, επελεγον ἀσμα. Qui locus egregiè facit ad Bionem. Lippiens librarius pro ανθων ſibi viſus eſt videre ανων, i. e. ανθρωπων. Erit fortaſſè cui placuerit ανθωδων. Vide Sylburgium.

Ver. 77. Ità dudùm dederam pro μυρτοισιν ad Virg. Geo. ii. 465. neſcius laudem veriſſimæ hujusce emendationis Ruhnkenio præcerptam eſſe. Tibullus, iii. 4. 28.

Stillabat *Syrio* myrtea *rore* coma.

Propertius, ii. 10. 30.

Quùm dabitur *Syrio munere* plenus onyx.

Videas etiàm Eurip. Bacch. 147. Æſch. Ag. 1321.

Nihil ultrà quæri debet: alitèr non erat ſpernendum, quod in cod. reg. Par. invenit Brunckius, καλοισιν αλειφασι· ut Lucianus, ii. p. 927. ΜΥΡΩι τῳ ΚΑΛΛΙΣΤΩι χρισαντες το σωμα.

Ver. 81. A ſequente verſu arceſſenda eſt præpoſitio επι, ut τῳ οϊστως præcedat: vide nos ad Ho-

ratium, od. iii. 16. 18. et exemplum ſimile ad Æſch. ſept. Theb. 865. Lucret. iv. 1019. Virg. Æn. vii. 296. viii. 143. nec non Bentleii epiſt. ad Hemſt. p. 108.

Cæterùm, imitatus eſt hunc locum Naſo in Tibulli mortem, amor. iii. 9. 7. quo carmine Muſæ Gratiæque nihil exquiſitius elaborârunt:

Ecce! puer Veneris fert everſamque pharetram,
Et fractos arcus, et ſine luce facem.

Ver. 83. Hæ ſunt ed. Flor. lectiones, pro λεβησι χρυσειοις.

Ver. 86. Αι αι: ità cum Lennepio repoſueram ex ingenio, pro αυταν: atque, ut puto, verè.

Ver. 88. Seorſim divinaveram εξεκεδασσε: ſed nihil novandum velim cum Valckenaero: "coronam *diſſolvit* et *explicuit*:" quâ voce quid proprium magis, ac ſignatius, deſiderari poteſt?

Ver. 90. Sic meritò legi placuit viris doctis, pro αι Υμεναιον.

Ver. 93. Αι αι Pierſoni eſt genuina emendatio, pro αυται.

Ver. 95. Audio Heſkinum reponentem καλον pro και μιν: proùt videtur poſtulare το επι in verbo: "*inſupèr* celebrant, *pulchrum* vocantes."

Ibid. Mallem, εκ ET' ακουει. Quod proponit Valckenaerus, quùm notionem habeat *attentiùs* audiendi, nullo modo tolerandum judicem.

Ver. 96. εθελει· *poteſt;* ut interpretatur Heſ-

kinus, atque illuſtrat eruditè. Philo Judæus, i. p. 584. Αγαθον γαρ ου θελει κακῳ συνεργεσθαι: i. e. δυναται. Malè proponit Mangeius φιλει. Heſychius: Θελειν· δυνασθαι.—Et γε repoſui pro δε, id loci ſcopo flagitante: "Non poteſt; detinet "eum *ſcilicèt* Proſerpina."

Ver. 97. κομμων· *planctuum*, viris doctis debemus pro mendoſo κωμων. Nicolaus Damaſcenus, excerp. Vales. p. 457. Οι μεν τας εσθητας κατερρηγνυντο, οι δε τας κομας ετιλλον· γυναικων δε ἠγειτο πληθυς μυρια μετα ΚΟΜΜΟΥ και ολολυγης. Ariſtoteles, poët. xii. Ιδια δε, τα απο της σκηνης και ΚΟΜΜΟΙ.—ΚΟΜΜΟΣ δε, θρηνος κοινος χορου.

Idyll. ii. Hi verſus extant in Stobæi ſerm. moral. lxii. ed. anni 1543.

Ver. 2. Sic Homerus, Od. Ξ. 372.

Αυταρ εγω παρ' ὑεσσιν ΑΠΟΤΡΟΠΟΣ.

Ver. 4. Ità reſtitui pro φαινετο, ut verſui ſuffultum irem laboranti. His temporum variationibus nihil acceptius poëtis. Valckenaeri tentamen τωρνεον ne Græcum quidèm eſt in hoc loco.

Ver. 7. ἑνεκα pro ὁτι· ut Homerus, Il. Κ. 21.

Πευθετο γαρ Κυπρονδε μεγα κλεος, ΟΥΝΕΚ' Αχαιοι
Ες Τροιην νηεσσιν αναπλευσεσθαι εμελλον.

Tryphiodorus, ver. 312.

. . . . . ουδε τις ανδρων
Ηιδεεν ΟΥΝΕΚΑ λαθρον εφελκετο πενθος αλαστον.

Ver. 15. Hæc emendatio pro επαλμενος mea erat, atque aliorum doctiorum, conjectura, satis obvia disquirenti.

Idyll. iii. Apud eundem Stobæum, serm. lxi.

Ver 1. Sic emendamus vitiosum εϑ' ὑπνωοντι: *ipsum limen juventutis attingenti:* cujus restitutionis tamèn laus omnis ad J. F. Herelium redit, qui conjecerat εϑ' ἡβωοντι.

Ver. 8 Neque κιθαραν cum Brunckio legam, neque cum aliis interponam δ'. Syllabam brevem satis fulcient cæsura et aspirata litera.

Idyll. iv. Apud Stobæum ibidèm.

Ver. 3. Sunt qui οπηδη præferant lectioni codicum: minùs peritè, neque versui *quinto* convenientèr satis. Carmen absonum atque inconcinnum Musas pulchrè fingitur terrere et fugare.

Ver. 5. Ità τις pro τῳ dudùm reposueram ex divinatione, post Brunckium.

Ibid. ερωτι δονευμενος· elegantissima est locutio, cum quâ comparari debet Pindarus, Pyth. iv. 390.

Οφρα Μηδειας τοκεων αφελοι-
τ' αιδω· ποθεινα δ' Ἑλλας αυταν,
Εν φρεσι καιομεναν,
ΔΟΝΕΟΙ ΜΑΣΤΙΓΙ Πειθους.

Accedat Oppianus, Cyn. ii. 410.

Οὔριμ' ΕΡΩΣ, ποσος εσσι; ποσση σεϑεν απλε-
τος αλκη;

Ποσσα νοεις; ποσα κοιρανεεις; ποσα, δαιμον,
αξυρεις;
Γαια πελει σταθερη, ΒΕΛΕΕΣΣΙ δε σοισι ΔΟ-
ΝΕΙΤΑΙ:

qui cultiſſimum poëtam agit in Hal. iii. 412.

Οδμη δ' αιψα θαλασσαν επεδραμε λειριοεσσα,
Κικλησκουσ' αγελας πολυειδεας· οι δ' εφεπονται
ΠΝΟΙΗι νηδυμιη ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΙ:

cui conferri poteſt anapæſticus Mneſimachi, apud Athenæum: ix. 15.

ΟΣΜΗ σεμνη μυκτηρα ΔΟΝΕΙ·

et Nonnus, Dionys. i. p. 28.

. . . Κρονιδην ὁρωσα ΠΟΘΩι ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΝ
Ηρη.

Hinc Ariſtophanes, Eccles. 954. has venuſtates nunquàm non ſedulò ſectatus, riſûs captandi gratiâ:

. . . . . παυυ γαρ τις ΕΡΩΣ με ΔΟΝΕΙ
Τωνδε των σων βοστρυχων.

Ver. 8. βροτον αλλον, cum de *deo* Cupidine fiat ſermo: cui formulæ non discrepat Lucæ, evang. xxiii. 32. Ηγοντο δε και ἑΤΕΡΟΙ ΔΥΟ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ συν αυτῳ: quem locum tetigimus in Silv. Crit. v. ſect. ccviii.

Porrò, conjeceram legendum eſſe αθανατων, cum Valckenaero, qui hanc lectionem invenit etiàm in Stobæi cod. MS. Sed mutari quid profuerit? Pindarum ſaltèm audiamus, Ol. ii. 1.

Αναξιφορμιγγες ὑμνοι,
TINA ΘΕΟΝ, τιν᾽ ἡρωα,
TINA δ᾽ ΑΝΔΡΑ, κελαδησομεν;

ubi tamèn Pal. cod. habet θεων· invito ſcholiaſte. Horatianam imitationem quis neſcit vel puerulus?

Quem virum aut heroa, lyrâ, vel acri
Tibiâ, ſumes celebrare, Clio?
Quem deum?

qui ſanè ambiguus eſt in voce *deum*, ſed dubitari vix poteſt *quartum* caſum voluiſſe.

Ver. 11. Pro και τοκα, Ruhnkenio placuit αυτικα. Sed receptæ lectionis elegantia non erat elegante homine ſolicitanda: vide Burmannum ad Virg. Æn. iii. 8.

Ibid. Editio Urſini dat ῥεει αυδα· et fortaſſe verè, cùm credibile ſit Bionem voluiſſe, pro more poëtarum filiis, Homerum patrem ſubſequi, ad Il. A. 249.

Του γαρ απο γλωσσης μελιτος γλυκιων ῥεεν
ΑΥΔΗ.

Idyll. v. Legitur in Stobæi ſerm. lvi.

Ver. 3. Quod cuilibet proclive fuerit, divinaveram cum aliis Μοισα pro Μοιρα, Heſkino non inſcitè vindicatâ.—Porrò, displicet pronomen repetitum εμοι μοι: et mendam ſublatere ſuſpicor. Potes etiàm vel reddere και ταδε μουνα, *etiàm* hæc ſola; vel modo ſolenniore capere, ut ſit el-

lipsis notissima, qualem novimus universi ad Hom. Il. Λ. 136. S. Luc. cap. xiii. com. 9. vide Silv. Crit. nostram, sect. clxxvi.

Ver. 8. Non video quam vim hic loci habeat vox ταχα, utcunque accipiatur. Scripsit fortasse Bion,

Ην ΚΑΚΑ μοχθησαντι—·

ut Euripides, Hippol. 301.

Γυναικες, αλλως τεςδε ΜΟΧΘΟΥΜΕΝ ΠΟΝΟΥΣ·

κακα verò et εσθλα passim sibi invicèm opposita reperiuntur.

Ver. 11. Idem ordo præpositionis, qui ad Id. i. 81. ubi nos videndi. Nec tamèn non videtur minùs concinna nobis phrasis καματως κ' εις εργα, et rescribendum opinamur,

Ες ποσον, α δειλοι, ΚΑΜΑΤΩΔΕΕΣ εργα πονευμες;

Ver. 14. Hæc, nî fallor, rectè efferuntur interrogativè, quod vocant.

Idyll. vi. Extat in Stobæi eclog. phys. p. 18. ed. Canteri.

Ver. 5. χειμα δυσεργον: ut post eum Virgilius, Geo. i. 211.

Usque sub extremum *brumæ intractabilis* imbrem.

Neque alitèr Juſtinus, xxiv. 4. Alpium invicta juga, et *frigore intractabilia* loca, tranſcendit.

Ver. 6. Ad Virg. Geo. i. 300.

Frigoribus *parto* agricolæ plerumque fruuntur; olim propoſui ολβω vice οκνω: neque pœnitet. Confer Geo. iii. 376—381.

Ver. 10. Vulgò legitur ἱερα, minùs commodè. Lennepius ad Coluthum, p. 173. emendabat ὡρια· quod non probem equidèm vel ob ver. 13. Dubitari nequit nos veram poëtæ vocem deprehendiſſe. "Nam omnia hæc *amabilia* ſunt, ac dulcia." Heſychius: ἱμεροι· ποθεινοι, επιθυμητοι: et: ἱμερων· ερασμιων. Non rara eſt hæc dictio in compoſitione.

Ver. 14. κρυμνον: de hac voce cum Brunckio mihi convenit. Hæ formæ verborum exquiſitiores, libris conſentientibus, non ſunt ſcribarum erroribus imputandæ.

Ver. 17. Punctis cavi, ne tyrones conſocient παντ' ειαρος· *omnia veris*, quæ ver ſcilicèt producit; minùs rectè. Similis variatio caſuum legitur in Theocriti Id. xi. 58.

Αλλα τα μεν ΘΕΡΕΟΣ, τα δε γινεται ΕΝ ΧΕΙΜΩΝΙ:

ut ibidèm etiàm vv. 37. 38. Hinc accuratiùs interpungam Pauſaniam, ix. 23. Πινδαρον δε, ἡλικιαν ὀντα νεανισκον, και ἰοντα ες Θεσπιας ΘΕΡΟΥΣ, ὡρᾳ καυματος, περι μεσβσαν μαλιστα ἡμεραν, κοπος, και ὑπνος απ' αυτου, κατελαμβανει.

Idyll. vii. ver. 3. Putem poëtam ſcripſiſſe αϊονος, poſt Theocritum, xi. 14. quem et reſpicit et imitatur noſter:

..... ὁ δε, ταν Γαλατειαν αειδων,
Αυτω επ' ΑΙΟΝΟΣ κατετακετο φυκιοεσσας.

Ver. 5. Quod edidi, voluit Lennepius ad Coluth. p. 174. et probavit eruditis. Vulgò,

Σκυριον, Λυκιδα, ζαλων μελος:

dudùm ω interpoſuerat Heſkinus, et ζαλευ legerat. Nos reſcribendum arbitramur ad hunc modum:

Σκυριον ην, Λυκιδα, ζαλων μελος:

conſulas quæ de hac formulâ nupèr dedimus ad Sophoclis Philoct. 420. Hinc obitèr, reſtitutâ literâ, fit integer Plutarchi locus in Lycurgo, i. p. 58. B. ὡν επικρατουντων προτερον, ου πολεως ΗΝ Σπαρτη πολιτειαν, αλλ' ανδρος ασκητα και σοφου βιον, ΕΧΟΥΣΑ.

Ver. 7. φαρος· veſtem delicatiorem atque molliorem: vide i. vv. 3. 72. Emendationes hujusce verſûs, Lennepio et Pierſono propoſitæ, prorſùs ſunt inutiles, nec viris eruditis dignæ. Vox εψευσατο felix eſt Canteri conatus pro εγευσατο.

Ver. 8. Cùm nobis parùm ſatisfacerent varia doctorum criticorum tentamina in hunc locum, viſum eſt propriis conjecturis indulgere. Sic vitioſè legitur in codicibus:

Χ' ὡπως εν κωμαις Λυκομηδισιν απαλεγοισα
Αηδηνη τ' απαστον Αχιλλεα Δηϊδαμια.

Probabilitate non videtur carere ἁβρα λεγοισα· *dulcibus alloquiis.* Appositè Pauli Silentarii epig. xlviii. 7.

ΆΒΡΟΝ ΕΠΙΤΡΥΖΩΝ, κιθαρας ὑπερ εζετο τεττιξ. τ' pro τον facilis error est à compendio scripturæ: απλατον verò, *ingentem* vel *formidabilem*; aliis scilicèt, sed mitem placidumque Deïdamiæ: undè pendet vis et venustas loci. Archestratus apud Athenæum, i. 23.

..... χρονου δια μηκος ΑΠΛΑΤΟΝ.

Videas etiàm Eurip. Herc. fur. 398. sed potissimùm adnotata nupèr nobis Soph. Trachin. 1093.

Ver. 14. Ità reponimus ex conjecturâ. Codices exhibent,

.....φερων δισσιν αναν αρνα:

undè Scaliger exsculpsit,

.....φερων τισιν, αινον αρηα:

quæ non satis composita videntur, et coagmentata. Amplectitur Valckenaerus emendationem Ruhnkenii,

.....φερων φθισανορ' αρηα·

literarum ductibus non satis insistentem. Haùd deterius fortassè fuerit, et magis bucolicum:

.....φερων δυσομιλον Αρηα.

Ver. 21. Sequor Lennepium, ανερος pro Αρεος divinantem.

Ver. 24. Librorum lectio est:

στομ' ανα καλον αειρε, τα δ' ἁδεα δακρυ' επηνει.

Brunckius edidit, partim poſt alios:

Σωμ᾽ ανα καλον αειρε, τα δ᾽ ἀδεα δακρυ᾽ επερρει.

Meliùs poterat, δακρυ᾽ επῃει: ut Sotion in Stob. ecl. mor. xx. Ἡρακλειτῳ μεν δακρυα, Δημοκριτῳ δε γελως, επῃει:—vel επηνθε: Philoſtratus, heroic: cap. iii. πολλοις δε αυτων και δακρυα επελθειν φησιν: Plutarchus, ii. 595. D. δακρυα πολλοις επηλθεν: et Dion. Hal. antt. Rom. x. 49. ἑαυτῳ μεν επελθειν δακρυα:—vel etiàm επηνθει: vide Silv. Crit. i. p. 137. Sed quid attinet lectiones expolire et expendere prorſùs inutiles et intempeſtivas, neque hilùm ad loci ſcopum facientes? Procùl dubio, aut vera ſunt, aut vero proxima, et ab auctoris mente minimè aberrantia, quæ junctis conatibus exſculpſerunt Scaliger et Lennepius; nobis in textum pro meritis admiſſa. Fortaſſe tamèn pro αειρε rectiùs ſcripſeris αειδε, εειπε, vel ανειπε: ſtamen eſſe pulchrum *prædicabat* — *dicebat* — vel *declarabat*. E quibus ſimplicior eſt vox εειπε, et, meo judicio, accipienda. Theocritus, xvii. 71.

Ὡς αρα νατος ΕΕΙΠΕΝ:

ne credas hanc formam Doras eſſe averſatos.—Porrò, in contractis verbis φιλεω, επαινεω, et ποιεω, Doricam ſcripturam exhibui, ut ſuæ conſtet noſter conſuetudini.

Ver. 28. Ità ex ingenio correxeram, mihi Lennepium prævenisſe parùm conſcius. Pro poſteriore μενα, vulgò legitur μιμνω.

Et animadvertant tyrones velim dictionem νυμφα communis esse dialecti, non autèm ex Doricâ literæ mutatione; ne de quâdam licentiâ cogitent propter quantitatem posterioris syllabæ. Homerus, Il. Γ. 130.

Δευρ' ιθι, ΝΥΜΦΑ φιλη, ινα θεσκελα εργα ιδηαι.

Ver. 31. "Hæc *improba*, hæc *odiosa*, intercapedo." Quæ ασυνδετα spiritum habent atque efficaciam pro loci ratione. Editur vulgò:

..... ἀ δε πονηρα
Νυσσα γαρ δολια με...

Me persuasum habeo judices idoneos emendationibus meis arrisuros esse.

Idyll. viii. Legitur in Stobæi mor. ecl. lxi.

Ver. 2. Hesychius: αγαλμα· παν εφ' ᾧ τις αγαλλεται: vel καλλωπισμα, ut scholiastæ ad Æsch. Prom. vinct. 465. "Hespere, noctis *gloria* atque *ornamentum*."

Ver. 5. Vide Corinthum de Dor. dial. cap. xxiv. nam ad severiores Dorismi leges videtur exigendum hoc poëmation.

Ver. 7. Elegantissimè tentavit locum Ruhnkenius:

..... ὁδοιπορεοντα λοχησω:

sed vocem equidèm non ausim loco movere commodum satis sensum versiculo præbentem: conferas Dionem Cassium, xlix. 27, 29. ed. Reim.

neque incredibile eſt ignotum ſcriptorem apud Suidam in v. de *latrone* loqui, et ità levitèr eſſe corrigendum: ὁ δε ωκυτατοις ἱπποις ΑΥΤΗΝ (i. e. την ὁδον, in præcedentibus memoratam) ενωχλει, και ὑπεφευγε.

Idyll. ix. Apud Stobæum, ecl. lxii.

Ver. 3. Dat Stobæus, και τιναντα. Scaliger ſubſtituit, τι νυ αυτα: in quibus metrum deſidero. Longopetræus: και τι νυ σ' ατᾳ: cui manus dediſſem, ſi liqueret ſatis de hac formâ vocis ατaω. Mallem etiàm:

Τυτθον εφαν· τι ΤΥ τοσσον απεχθεο, και τινος, αυδα·

" Dic, ob quam cauſam, et cujus auctoris gratiâ, " in tantum iraſceris?" Nihil habeo probabilius, et acutioribus libens trado lampada, ut has tenebras feliciùs discutiant. Hom. Il. Ξ. 195.

Αυδα, ὁ τι φρονεεις:

nam ellipſis τω ἑνεκα ante τινος uſitatior eſt quàm quæ velit exemplis confirmari.

Ver. 6. Prætulerim:

Ες τι δε νιν πτανον και ἑκαβολον ωπασας; Η ΜΑΝ
Ὡς μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηνον αλυξαι;

quâ formulâ nihil magis in deliciis Theocrito.— Cæterùm, in ultimo verſu, Villoiſoni emendatione πτηνον, loco τηνον, quid ſperes infelicius?

Idyll. x. Vide Stobæum, p. 389.

Ver. 1. Vulgò αντεραωνται editur: Doricam formam inferre viſum eſt, cui favet Stobæi ſcriptura αντεραοντε. Archimedes de conoid. et ſphæroid. ſub init. αικα απο ορθογωνιϑ κωνοειδεος δυο τμαματα ΑΠΟΤΜΑΘΕΩΝΤΙ.

Ver. 5. Varietas lectionis eſt αρκτο, et αροιτο: undè Grotius, Brunckius, et Valckenaerus ediderunt ἠρητο· è quibus poſtremus maluit ἠρειτο· Vulcanius, αρητο. Nos Heinſio aſſentimur, minimum ex malis eligentes. Nam quorſùm κελευθϑς, in numero multitudinis? Scripſit, opinamur, Bion:

Οὐνεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ΗΓΗΤΟ ΚΕΛΕΥΘΟΥ· pro ξυνης ἠγειτο· *dux erat viæ.* Moſchus, ii. 117.

.....ἀλιης ΗΓΕΙΤΟ ΚΕΛΕΥΘΟΥ.

Ver 7. Quùm ratio conſtructionis fortaſſè flagitet, ut vox ϑνασκων ad Patroclum referatur, niſi verſus integer exciderit, ſcribendum dicam:

Ολϐιος ην ΘΝΑΣΚΟΝΤΟΣ, Ὁ οἱ μορον αινον αμυνε:

" Vel eo mortuo beatus, eo quod ultus ei ſit infelicem mortem:" occiſo ſcilicèt Hectore. Sophocles, Philoct. 601.

.....Θεων Βια,
Και Νεμεσις· οἱ περ εργ' ΑΜΥΝΟΥΣΙ κακα.

Accedat Mœonides, Od. Λ. 539.

Γηϑοσυνη, Ὁ οἱ υἱον εφην αριδεικετον ειναι.

ὅ, αντι τϑ ὁτι: ſchol.—undè videri poſſit interpre-

tatio ex margine in Bionis textum irrepſiſſe; et tutò extruſiſſem, plaudentibus, opinor, eruditis, ut veræ lectioni, nobis demùm reſtitutæ, locum daret.

Haùd immeritò dixerim Naſonem reſpexiſſe Bionis verſus, ad Pont. ii. epiſt. iii. 41.

Cerne, quid *Æacides poſt mortem* præſtet *amico:*
Inſtar et hanc vitam mortis habere puta.
Pirithoum Theſeus Stygias comitavit ad undas:
A Stygiis quantum ſors mea diſtat aquis?
Adfuit inſano *juvenis Phoceus Oreſtæ:*
Et mea non minimum culpa furoris habet.

Idyll. xi. Apud Stobæum quære, in ecl. phys. cap. ix.

Ver. 2. Stobæus exhibet επεξωστο· quod ſi vitioſum eſſe concedatur, non erat alio genere dictio disquirenda criticis, qui vim frangere clauſulæ, atque venuſtatem corrumpere, noluerint. Non immeritò conferri poteſt Euripides, Med. 168.

Κλυεθ' οία λεγει, κἀπιδοαται
Θεμιν ευκταιαν, Ζηνα θ':

neque Lucretii ſimilis perſonificatio, vi. 1177.

. . . . . muſſabat tacito *Medicina* timore.

Hac autèm verbi formâ uſus eſt Theocritus, xvii. 60.

. . . . . Ειλειθυιαν ΕΒΩΣΑΤΟ λυσιζωνον.

Ver. 4. Vehementèr dubito de ſinceritate hu-

jusce lectionis, cùm nihil ſonare videatur phraſis Μοιραις αναλθεα, niſi *quæ non ſunt Fatis ſananda.* Sic Manetho, ii. 499.

. . . . . μανιαισι προςαπτει
Σπασμες, η νεσον θ' ιερην και αναλθεας ατας.

Adeas etiàm Heſychium in voce, et interpretes ejus. Scribendum puto:

. . . . . Μοιραις ΕΠ' αναλθεα:

non habent poteſtatem ſanandi contra Parcas. Ambigua ſaltèm ſunt vulgata.

Idyll. xii. Extat in Stobæi ecl. mor. xxix.

Ver. 2. Stobæus exhibet:

Μηδετι παντ' αλλο:

in noſtram lectionem incideram poſt Valckenaerum; qui tamèn, ut puto, non accuratè interpretatus eſt; " Neque ad *omnia* alterius operâ indigere:" mallem επι παντα λογον ſupplere; ut επι reducatur etiàm ad priorem verſum: redeas ad ea quæ notavimus in i. 81.

Porrò, Stobæus habet χρεως: undè vix dubitem poëtam ſcripſiſſe:

Μηδ' επι παντ' αλλω χρεω σ' ισχειμεν:

disjunctis tantummodò literis. In hac autèm dictione multus eſt poëtarum pater.

Cæterùm, quod ad Grotii errorem attinet, αυτος in αυτον mutantis, adeas quæ nupèr dedimus ad Sophoclis Philoct. 55. Confer Hom. Il. Π. 91, 92.

et ſæpiſſimè alibi. Similitèr falſus eſt judicii Reiskius ad Plut. ſympos. iii. probl. x. init. ου γαρ εικος ειναι: "Aut pro ειναι leg. ην, aut εδοκει ειναι." verba ſunt minùs audienda viri multâ doctrinâ et ingenio velociſſimo.

Idyll. xiii. Apud Stobæum, ecl. phys. cap. xii.

Idyll. xiv. Hoc fragmentum apud eundem legitur ſerm. mor. xxix.

Ver. 2. ῥωχμον· vide Hom. Il. Ψ. 420. cum ſcholio; Oppian Cyn. iii. 323. Ap. Rhod. iv. 1545. Heſychium in voce, Suidamque. Uſurpabant etiàm ῥωχμη: ut Marcell. Sidet. ver. 79. apud Fabric. B. G. i. p. 21.

Lucretius, iv. fin.

Nam levitèr quamvis, quod crebro tunditur ictu,
Vincitur in longo ſpatio tamèn, atque labaſcit.
Nonne vides, etiàm guttas, in ſaxa cadenteis,
Humoris, longo in ſpatio, pertundere ſaxa?

Idyll. xv. Servavit Stobæus, ſerm. cix.

Ver. 2. Dudùm videram ità reſcriptum oportere pro ψιθυριſδω. Conſentiunt MS. Leid. et edit. Trincav. referente Valckenaero.

Ver. 4. Hoc ex ingenio proprio eſt, vice απολειψειν Stobæi. Ed. Trinc. dedit απολειψει: cod. Leid. απολειψω, quod divinaverat Geſnerus. Noſ-

tra lectio nobis videtur convenientior loci genio. Et rectiùs ſcripſimus fortaſſè junctim ταϛδε· *haſce* ſpes: ſed hoc non tanti eſt.

Idyll. xvi. Legitur in Stobæi ſerm. xli.

Ver. 1. Mallem αοιδων· et, metri legibus conſulens, cum Valckenaero transponere potiùs voces τιμα et ποιη, quàm ſcribere εδω cum aliis pro εδωκε.—Qui ſequitur verſiculus extat in Stobæo, ſerm. lxiii.

IN MOSCHUM.

Idyll. i. Invenies in excerptis Stobæi moralibus, ſerm. lxi.

Ver. 1. τον Ερωτα τον νιεα· has voces à ſeqq. ſeparavit Valckenaerus, ut referantur ad πλανωμενον. Hoc conſilium mihi neutiquàm placet: hinc enim hians fit atque maximè inconcinna vocis Ερωτα repetitio. Nos diceremus: *Made proclamation after Cupid:* vide Hom. Od. M. 124. Bion. xi. 2. Sed ſcripſi εξωστρη ad Doriſmum, quem Bion etiàm videtur conſtantèr obſervâſſe.

Ver. 5. Scripſit Valckenaerus τυ δ', ω ξενε: quod quâ profit, vel potiùs quâ non obſit, nequeo diſcernere. Vellem vir doctiſſimus nobis indicare voluiſſet, quid vitioſi in ſe haberet recepta lectio.

Ver. 10. Ità pro ην δε χολᾳ rectiùs idem Stobæus, in ſerm. lxii. S. Lucas, in act. apoſt. ſimilem omninò formulam orationis adhibet: viii. 23. ΕΙΣ γαρ ΧΟΛΗΝ πικριας—ὁρω σε οντα: i. e. εν χολῃ: videas noſtram Silv. Crit. v. p. 30. in Matt. xiv. 3. et Terent. Adelph. v. 1. 11.

Ver. 12. Vanus fortaſſè timor de metro ſuppoſuit fulcimen δ', cùm Moſchus ſcripſerit:

Ευπλοκαμον το καρανον εχει, ιταμον το προςωπον.

Cæſura ſatis ſyllabam tuebitur: ut mox in ii. 87. Notum eſt criticis in quantum graſſata ſit hinc exorta licentia emendatorum.

Ver. 16. ὡς pro ὁσον lectio Stobæi eſt in ſerm. lxii. et plurium codicum, teſtibus Moſchi editoribus.

Idem in loco priore dat αλλοτ' επ' αλλης· in poſteriore, αλλον επ' αλλῳ, ut etiàm codex unus. Selegi quod videbatur probabilius.

Ver. 22. Pro ſecundo παντα conjeceram cum Pierſono ταυτα· et verum puto.—Et vulgò legitur δε οἱ, pro quibus cod. MS. habuit δ' ενι, ut vitioſè quoque Stobæus in ver. 19. pro ἑοι.

Ver. 24. Uno conſenſu, contra Stobæi codicumque fidem, ſubſtituunt δασας pro δαμασας editores, ſufflamine quaſi ſtringentes verſum. Et cui demùm bono? Utramque notionem ſociavit Maro, Geo. iv. 399.

. . . . . *vim duram*, et vincula, *capto*
Tende.

Δαμασας· "*in poteſtatem tuam*, quocunque tandèm modo, *rediges*."

Ver. 25. Jungas fortaſſè rectiùs, ποτιδης.

Ver. 27. Hoc ex cod. MS. Is. Voſſ. loco φαρμακον εντι, multo convenientius eſt et elegantius, atque haùd dubiè verum.

Ver. 29. Non malè viri docti, μη τυ διγης: et MS. Voſs. habet μητοδιγγης.

Ibid. πυρι βεβαπται: ſic Matthæus, iii. 11. αυτος ὑμας ΒΑΠΤΙΣΕΙ ΕΝ—ΠΥΡΙ.

Idyll. ii. Hoc carmen Theocriteis accenſetur in Stobæo, ſerm. lxi.

Ver. 5. Cogitare quis poterat de εσμος pro εθνος· ſed ὀισσα ΕΘΝΕΑ ΠΥΡΕΤΩΝ habet Hippocrates de flatibus, ſect. iii. p. 297. et Homerus, Od. Ω. 12. ΔΗΜΟΝ ονειρων.

Ver. 15. Pierſonus, quem auſcultavit Brunckius, correxit εμμεν οἱ· nullo uſu; nam pronomine benè poſſumus carere.

Ver. 16. Ità Euripides Oreſt. 313.

. . . . . μενε δ' επι στρωτου λεχους·

et alibi, ne quis cogitet de uſitatiore phraſi Homereâ, τρητων λεχεων. Lecti, in quibus *ſub inſtratis* veſtimentis jacent; ut diſtinguantur à *diſcubitoriis*, ipſis ſanè ſtratis, ſed non *duplicitèr*: conferas Soph. Trachin. 916.

Ver. 20. Hæc vocularum coacervatio ſummâ

commendata venit efficaciâ ac venuſtate; et optimè depingit terrorem virginis, undè tam tardè difficilitèrque ſe receperit. Lennepii conjectura ad Coluthi p. 171. δειμαλεην, pro δη μαλ' επειτ', Brunckio et Valckenaero placuit; quod ſatis mirari nequeo, quùm, poſt δειμαινησα atque παλλομενη κραδιην in vv. 16. 17. meo ſenſui frigeat, ut nihil ſuprà: ne dicam nullam omninò ſimilitudinem intercedere ην et πειτ ſyllabas. Homerus, Od. Δ. 706. ſic ſcribendus:

ΟΨΕ ΔΕ ΔΗ Ἑ επεσσιν αμειϐομενη προσεειπε.

Ver. 21. Ad mentem fortaſſè ſcriptoris benè ſic disjunxeris:

Τις μοι τοιαδα φασμαθ' επ' ηρανιων προϊηλε·

ut Hom. Il. Λ. 627.

. . . . . επιπροϊηλε τραπεζαν:

et Heſychius: οιρανιοι· οἱ τον ηρανον κατοικουντες.

Ver. 23. Videri poteſt hunc locum Virgilius in animo habuiſſe: Æn. iv. 9.

Anna ſoror, *quæ me ſuſpenſam inſomnia terrent?*

Ver. 25. Aut reponendum eſt,

. . . . . ὡς με και ΑΛΛΗ·

ut *Aſia* intelligatur; aut ità debet ipſum αυτη accipi: quod ſatis tibi probabit ver. ſeq. cum ver. 11. collatus: nam, ſi voluerit *Europam* poëta, ver. 13. liquidò oſtendit eum ſcripturum eſſe,

ΑΡΠΑΛΕΩΣ ὑπεδεκτο·

vice vocabuli imbellis ασπασιως.

Ver. 27. Nonnihil vividiùs legeris,

..... μακαρες, ΚΡΙΝΕΙΑΤ' ονειρον.

Vide etiàm noſtram Silv. Crit. iii. p. 43.

Ver. 29. Hunc locum ſuis inſuit Lucianus, dial. marin. xv. 2.

Cæterùm, ἡλικας interpretor *pari ſtaturâ*, ne videatur idem prorſùs poëta dixiſſe.

Ver. 31. αναυρω· *fluvii:* vide ſchol. ad Apoll. R. i. 19. infrà ad iii. 23. Tzetz. ad fin. Hes. ſcut. Herc. Ità Lycophron, ver. 1424. de Xerxis exercitu venuſtiſſimè:

Ἅπας δ' ΑΝΑΥΡΩΝ νασιμος αυανθησεται,
Χανδον κελαινην δινψαν αιονθμενων:

et Dionyſius Periegetes, ver. 1118.

..... επι προξολῃσιν ΑΝΑΥΡΩΝ.

Ver. 36. An ποῃ pro φυῃ? ut Maro, Geo. iv. 272.

Eſt etiàm *flos* in pratis, cui nomen Amello
Fecere agricolæ; facilis quærentibus *herba*.

Adi verſus quosdam Nonni, ſub ver. 70. citatos, et quæ nupèr animadvertimus ad Virg. Geo. ii. 322. Hoc certè vel probabilitate vel utilitate contenderit cum Valckenaeri conjecturâ αγῃ pro ηχῃ. Poterat etiàm αχνῃ: ſed nihil eſſe novandum puto.

Ad normam verò tentaminis Valckenaeri, quod huic loco minimè neceſſarium dixerim et contra librorum fidem nullo modo obtrudendum, Longus in paſt. lib. i. ſub init. certo certius exigendus

eſt; ſic, ut ex proprio acumine dudùm emendaveram: Και ἡ θαλαττα προϛεκλυζεν ΕΠ᾽ ἠϊονι, ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗι ΚΥΜΑΤΩΓΑΙΣ ΜΑΛΘΑΚΑΙΣ· vide p. 91. Codd. dant: εν ἠϊονι εκτεταμενης ψυχαγωγιας μαλθακης. Miror invenuſtam negligentiam Villoiſoni nihil amico ſuo obtemperantis. Similitèr Plutarchus, Dion. 24. προϛκλυζουσα ΠΡΟΣ την ακροπολιν θαλασσα. Vide Valckenaerum ad Herod. ix. 100. Judicaverim equidèm Longum Xenophontis fuiſſe memorem, ad Cyrop. vi. p. 440. ed. Oxon. 4to. Ενθα πολυς μεν οινος, πολλα δε συκα, πολυ δε ελαιον, θαλαττα δε προϛκλυζει: et Euripidis Hippol. 1226.

.....εις τα μαλθακα
Γαιας.

Ver. 48. Neque ſatis equidèm cauſæ video, quare *duo* tantùm viri fuerint; neque quomodò hi *duo* dici poſſint ſtare ασλληδην· *confertim*. Dedit fortaſſè Moſchus πολλοι· aut aliam quamvis dictionem literis corruptelæ propiùs accedentem, quam velim disquirant ſagaciores.

Ver. 51. Hæc, pro ειναλιης librorum, ingeniofiſſima eſt emendatio Pierſoni, veris. p. 51. Valck. et Brunck. meritò recepta.

Quamvis enim ſimiles delicias in hac fabulâ captet Nonnus, in Moſcho infeliciſſimam ambiguitatem de *phocis* non poſſumus admittere.

Ver. 55. Scrupulum nobis injicit epithetum

δινηεντος: ſcripſit fortaſſè Moſchus τεχνηεντος: cujus ſi primas literas aut omiſiſſet aut turbâſſet ſcriba ob præcedentem δε, non ità difficiles fuerint hanc rem intelligentibus corruptelæ rationes. Homerus, Od. Θ. 297.

.....αμφι δε δεσμοι
ΤΕΧΝΗΕΝΤΕΣ εχυντο πολυφρονος Ἡφαιστοιο.

Ver. 58. Fidentèr ità repoſui ex ingenio pro εξανετελλεν: nam alitèr non curret æquabili conſtructione locus; et ei fruſtrà quis inſudaverit expediendæ.

Ver. 60. Cùm maximè inconcinna ſit hæc repetitio vocabulorum ταρσον-ταρσοις· neque mihi perſuadere valeam venuſtiſſimum poëtam ità ſcribere potuiſſe; vix dubitem reponere,

ΦΑΡΣΟΣ αναπλωσασ' ὡς ει τε τις ωκυαλος ναυς·

"ut navis quædam expanſis *velis*." Joſephus, antt. iii. 6. 4. habet, λινεον ην ισομεγεθες ΦΑΡΣΟΣ. Et *alæ* ſunt avis, quæ cum *velis* navigii conferuntur.

Hæc tangit Achilles Tatius, i. 1. Ἡ δε δικην επεκαθητο τῳ ταυρῳ πλευσης νηος, ὡς περ ιστιῳ τῳ πεπλῳ χρωμενη. Undè lux etiàm emendationi ad ver. 125.

Ver. 64. τοτε θυμον ετερπον. Color dictionis Homericus eſt, Od. A. 106.

.....οἱ μεν ΕΠΕΙΤΑ
Πεσσοισι προπαροιθε θυραων ΘΥΜΟΝ ΕΤΕΡΠΟΝ.

Ver. 66. Homerum imitatur: Il Σ. 552.

Δραγματα δ' αλλα μετ' ογμον επητριμα ΠΙΠΤΟΝ ΕΡΑΖΗ.

Ver. 67. Parùm ſatisfacit vox λειμωνων, cùm ſpeciatim flores nominentur tam in prioribus quàm ſequentibus. Lego, λειρωδων· *ſuaviſſimorum florum*, ſicùt ſunt *lilia*. Similitèr ſæpè λειριοεις: et generalitèr pro *floribus* λειρια adhibuerunt Ap. Rhod. i. 879. Nicand. Ther. 544. ad quorum ſcholiaſtas te recipias, et Heſychii gloſſas.

Cæterùm aliquantulùm ſuſpicor legendum:

Λειμωνων ΗΡΙΤΡΕΦΕΩΝ πιπτεσκε πετηλα:

i. e. *matutino* rore nutritorum: vide locum ſuprà, p. 32. Meleag. idyll. verr. 5, 6. feliciſſimè parallelum: nam dies potiùs deficeret ſimilia congerere volentem, quàm materies.

Ver. 68. εθειρην. Hinc de hoc ipſo prato ità Achilles Tatius, i. 1. ΕΚΟΜΑ πολλοις ανθεσιν ὁ λειμων.

Ver. 69. δρεπτον. Hanc formam verbi non alibi me legiſſe memini, ſi excipias Antip. Theſs. epig. 40. et Leon. Tar. epig. 81.

Ηρινναν, Μαιων ανθεα δρεπτομεναν.

Ibid. εστη. Sæpiùs mihi contigit monere, vocabula poſituram corporis ſignificantia, κειμαι· καθημαι· ἱστημαι· nihil aliud in plurimis poëtarum locis velle, quàm ſimplex verbum ſubſtantivum ειμι: ſed in hoc periodo minùs concinnè comita-

tur vox εστη participium λεγουσα, actionem referens corpore inclinato perfectam: neque ſapit elegantiam Moſchi hac ſede poſita dictio χειρεσσι. Per minimam caſtigationem ſibi ſum poëtam haùd dubiè redditurus:

.....αταρ μεση εσῖη ανασσα,
Αγλαϊην πυρσοιο ῥοδω ΧΕΡΕΕΣΣΙΝ ΕΧΟΥΣΑ.

Ver. 70. Opportuni advenient quidam Nonni verſus, et ii ſanè delicatiſſimè elaborati; neque gratiam à lectore non inibimus, ſi paullò caſtigatiores proferantur: Dionys. xxxi. vers. fin.

....Χαριτες γαρ ες ανθεα ποικιλα κηπων
Ειαριναι στελλοντο, χορητιδες Ορχομενοιο·
Ἡ μεν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΗ Κιλικα ΚΡΟΚΟΝ, ἡ δε κομιζειν
Βαλσαμον ἰμειρουσα, και Ινδωϊ δονακηος
Φυταλιην, ἑτερη δε ῾ΡΟΔΩΝ ευωδεα ΠΟΙΗΝ.

Ver. 72. ου μεν. Fallor egregiè, aut hæc formula, ſic poſita, paſſim vitioſa eſt pro ου μην: et ſic mallem in contextu ſcriptum.

Ver. 74. Rectiùs, opinor, numeroſiùs, et elegantiùs ad hunc modum.

.....ὡς μιν φρασαῦ', ὡς εβεβλητο,
Θυμον ανωϊστοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος:

ut Θυμον ad ὑποδμηθεις referatur. Verbum βαλλω ſic fine ſubſtantivo ponunt Dion. Hal. Appian. Joſeph. Xenoph. cum aliis, quorum locos quid pro-

fuerit apponere, dum brevitati ſummoperè ſtudemus?

Cæterùm, locutionis hujusce exemplum Homerus princeps dedit: Il. Υ. 424.

Ὡς εἰδ', ὡς ανεπαλτο:

undè Theocritus, ii. 82. Maro, ecl. viii. 41. Phraſi autèm δαμασαι θυμον, et cognatis, nihil tritius.

Ver. 76. Fortè an reſpexerit noſter ad Sophoclis Trachin. 497—501.

Ver. 77. δη γαρ. Nonnunquàm hæc formula literâ ſimplice auctior legitur, η δη γαρ· ad quem modum, ſi quid videam in hac re veri, ordinanda eſt Heſychii gloſſa in δη γαρ· et proindè fallitur Stanleius ad Æſch. Prom. vinct. 13. Hinc accuratiùs ſcribas Hom. Il. A. 260. 453. 456. 590. et locos alios quàm plurimos: conferas ib. ver. 78. Λ. 314. N. 122. Heſychius: η δη· αληθως δη, και δη: ità ſcribendum. Dubitare liceat de Ap. Rhod. iv. 191. vide ibid. ſchol. et ver. 197. Idem lexicographus ſic alibi ſcribendus eſt, et in ordinem redigendus: Και γαρ ῥα· και γαρ δη, και γαρ τοι, τοι γαρ ϐν. Και δη· επι τϐ, Η ΔΗ: ut duo tantummodò ſint membra. Sed infinitus eſſem, ſi hac vellem materiâ defungi.

Ver. 78. In animo noſter habuit haùd dubiè Mœonidem, ad Il. Σ. 567.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΑΙ δε και ηϊθεοι, ΑΤΑΛΑ φρονεοντες: confer etiàm Od. Λ. 39.

Ver. 86. Valck. ὑπογλαυσσεσκε· ſed non erat augmentum in hoc carmine negligendum: et tantoperè variant ſcripturæ veterum, ut non facilè dixeris, an geminandum ſit, necne, ſigma.

Ver. 87. Confer etiàm his et ſeqq. Lucianum, dial. mar. xv. 2.

Ver. 91. Vulgò nihil legitur inter τε et αμβροτος. Valckenaerus ex ed. Junt. interpoſuit δ': nos videmur probabiliùs adminiſtrâſſe rem, et ſolitis hujusce poëmatii numeris accommodatiùs. Hom. Od. I. 210.

.... οδμη δ' ηδεια ΑΠΟ κρητηρος οδωδει.

Ver. 94. Vulgò κερην: ſed, cùm pars aliqua ſpecialis apertiſſimè flagitetur, non exhorrui conjecturam propriam lectoribus apponere: κορρην· *tempora*, vel *faciem*. Theocritus, xiv. 34.

.....πυξ επι ΚΟΡΡΑΣ.
Ηλασα.

Ver. 98. Liturâ corrigenda eſt animadverſio Valckenaeri ad hunc verſum.

Ver. 99. Hunc locum voluit imitari Nonnus, Dion. xvi. p. 440. ſi probè corrigantur ejus verba:

Επλεον Ευρωπης ἁτε νυμφιος· ὡς ΑΝΕΧΩΝ δε,
Νωτον εμον ΝΕΥΕΣΚΟΝ, ορινομενης ἱνα κερης
Δεξιτερη παλλευκος εμης δραξαιτο κεραιης:

" ut eam verò *ſublaturus*, *inclinabam* dorſum, quo " meliùs impetu puella facto cornu prehenderet."

Ver. 101. βαθυπλοκαμοισι. Sic Apoll. Rhod. i. 742.

Ἑξειης δ' ησκητο βαθυπλοκαμος Κυθερεια.

Alibi non invenimus dictionem.

Ver. 104. Inficetiſſimam lectionem comminiſcitur Valckenaerus, οἱα τ' απηνα, (debuit ſaltèm απηνη) pro οἱα τε νηυς. Ità de noſtrâ virgine Achilles Tatius, i. 1. ἡ δε δικην επεκαθητο τῳ ταυρῳ πλεϐσης ΝΗΟΣ. Futurum ſcilicèt officium tauri præcepit Moſchus.

Ver. 107. αμφιθεει. Ità benè locutus eſt ob incredibilem *celeritatem* animi in motibus ejus et *diſcurſibus*. Hinc Homerus, Od. H. 36.

Των νεες ΩΚΕΙΑΙ, ὡς ει πτερον, γε ΝΟΗΜΑ.

Videas etiàm Lucret. iii. 183. iv. 750. ubi nos ſtatim plura. Intereà, operæ pretium fuerit rectè conſtituere locum in hymno Mercurii, perperàm Homeri dicto, ver. 43. maximè appoſitum:

Ὡς δ' ὁποτ' ωκυ νοημα δια στερνοιο ΠΕΡΗΣΗι
Ανερος, ὁντε θαμειαι επιστρωφωσι μεριμναι·
Η ΩΣ ὁτε δινηϐωσιν απ' οφθαλμων αμαρυγαι·
Ὡς ἁμ' επος τε και εργον εμηδετο κυδιμος Ἑρμης.

Benè Barneſius ſcripſit θαμειαι pro vulgato θαμιναι. Et MSS. vice η ὡς, dant Ἁς: error ex craſeos ſcripturâ brevi profluxit. Αμαρυγαι verò, radii, jactus, oculorum. Feſtivè Erneſti, *flammæ*.

Ver. 108. μειδιοωσα. An Manilius hinc emendandus eſt? i. 347.

Cùm deus in niveum deſcendit verſus olorem,
Tergaque *ridenti* ſubjecit plumea Ledæ.

Elegans tamèn eſt, atque ipſo dignum, Bentleii tentamen.

Ver. 109. ανεπηλατο docti pro mendoſo ανεπιλνατο: ab ανα-παλλομαι. Sed cuivis liquet το ανεπηλατο· ανεπηδησε· *ſurſùm ſaluit*, non implere ſcriptoris mentem. Nempè quod dedimus à Moſchi manu venit. Syneſius, de inſomn. p. 149. ειδωλα απορρει και της ὑποστασεως αυτων ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ· *abſiliunt*. Et paritèr Philo Judæus, de nomm. mut. i. p. 610. εγκολλον γαρ αν ϑδεν αυτοις ἁρμοζοιτο, παντα δ' ὡς απο στερρᾶς τινος ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ και αποπηδᾷ. Neque alia videtur facienda Heſychio medicina in voce απεπομην. Reſcribo: ΑΠΕΠΗΛΑΜΗΝ· απεχωρησα, απεπηδησα.—Moſchi vocem Lucianus l.c. interpretatur per δρομαιος ὡρμησεν.

Ver. 111. Hùc reſpiciunt molliſſimi verſus Naſonis, met. vi. 103. quibus elegantiores nunquàm Poëſis elaboravit:

Mæonis eluſam deſignat imagine tauri
Europen: verum taurum, freta vera, putares.
Ipſa videbatur *terras ſpectare relictas*,
Et comites clamare ſuas: tactumque vereri
Aſſilientis aquæ; timidasque reducere plantas.

Ver. 115. Vulgò legitur εστιχοωντο, ex emendatione Salmaſii pro αντεχοωντο. Nobis placet

tentamen proprium, corruptelæ veſtigiis fideliùs inſiſtens. Homerus, Od. X. 498.

Αἱ μεν αρ ΑΜΦΕΧΕΟΝΤΟ, και ησπαζοντ' Οδυσηα.

Longiùs abeſſet αμφεχορευον: faveret tamèn Lucianus, qui omnia poëtæ παραφραζει l.c. αἱ Νηρηΐδες δε αναδυσαι παριππευον επι των δελφινων—· το τε των Τριτωνων γενος—περιεχορευε την παιδα· ὁ μεν γαρ Ποσειδων, επιβεβηκως ἁρματος,—ΠΡΟΗΚΕ γεγηθως, προοδοιπορων νηχομενῳ τῳ αδελφῳ. Sic ſcribendum: προηκεν· εξηλθε, προηλθε: Heſychius.

Ver. 116. Conferas velim Lucianum, ſect. 3. dial. cit.

Ver. 118. Meliùs redit αυτοκασιγνητῳ ad κυμα κατιθυνων, ut in Luciano.

Ver. 119. Vulgò, ut nolens edidi,

.....ποντοιο βαθυῤῥοα ενναετηρες.

Pro vocabulo priore legitur in ed. Ald. βαθυθροοι: mendoſè procùl dubio vice βαρυθροα, elegantis et exquiſiti ſupra captum librariorum, qui tritius aliquid maluerint: i. e. βαρυβρομα, πολυφλοισβα, πολυθροα: quarum dictionum ultima reperitur in Appian. bell. civ. ii. 75. Archiæ epig. 28. Opp. Cyn. iii. 461. et Heſychio.

Αυλητηρες autèm longè ſuavius quiddam ſonat atque ποιητικωτερον τα ενναετηρες, planè trivialis: illam verè lectionem ed. Junt. debemus, propriam, ut nihil ſuprà, Tritonibus, ac ſpecialitèr ſignatam. Mearum ſententiarum teſtis ſit Miſenus, qui Tri-

tonas regno ſuo in certamen auſus eſt vocare: Æn. vi. 173. Ovid. met. ii. 8.

Cæruleos habet unda deos; *Tritona canorum*—. Hinc, denique, certo certius, emendaturi ſumus Orpheum, Argon. 537.

Πρωτεα και Φορκυνα, και ΕΥΡΥΒΟΗΝ ΤΡΙΤΩΝΑ: ſic in Dionys. Thrac. ſchol. apud Villois. anecd. Græc. ii. p. 178. πρωτον μεν επελεγοντο ανδρας τους μειζονας και ΕΥΡΥΒΟΑΣ. Et ſimilitèr ευρυοπα· μεγαλοφωνον: Hom. Il. A. 498. ſchol.

Quod autèm attinet ad noſtram *Orphei* emendationem, ευρυζοαν, eundem Tritona ſimilitèr nominatum alicubi Ovidio *canorum*, non mirum, ut qui de illo ſic cecinerit ad met. i. 333.

Cæruleum Tritona vocat, conchæque ſonaci
Inſpirare jubet.—Cava buccina ſumitur illi:—
Buccina, quæ medio concepit ut aëra ponto,
Litora voce replet ſub utroque jacentia Phœbo:

quibus committas velim Virg. Æn. vi. 171. Lucan. ix. 348. Et, dum in hoc ſumus, non pigebit tempus trahere in eruditorum gratiam, uni et alteri loco veterum eandem medicinam certiſſimo ſucceſſu facientes. In primis Pindarus ità ſanandus venit, Ol. vi. 99.

Εκαλεσσε Ποσει-
-δων' ΕΥΡΥΒΟΑΝ, ὀν προγονον:

i. e. βαρυκτυπον Ευτριαιναν, Ol. i. 116. et idem ſunt aliquotiès poëtis Triton et Oceanus: vide Ly-

coph. ver. 34. Ità Phornutus de Neptuno, cap. 22. Λεγεται δε και ΕΥΡΥΒΟΑΣ. Sed vide Pind. Pyth. ii. 23. et credam tam Phornutum quàm anecd. Græc. Villois. i. p. 343. ſcribendos eſſe ευρυβιας. Non illud ſtatuam de Orph. frag. vi. apud Geſnerum, ver. 35.

Ωμοι μεν και στερνα και ευρεα νωτα θεοιο,
Αηρ ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

ob *ſonos* utique celeritèr per eum in omnem partem propagatos. Sic idem Orpheus rectè ſcribetur ad ver. 1259.

Η ταχα και δυσεσσ' Αργω κατα βενθε' εμελλεν,
Ει μη πρεσβιστη θυγατηρ αλιοιο γεροντος
ΕΥΡΥΒΟΟΥ Πηλια ποσιν λελιητο ιδεσθαι:

niſi maluerit poëta Doricam formam ευρυβοα. Et mihi nemo ex æquis judicibus denegabit ità emaculandum eſſe Apollonium Rhodium, iv. 1552.

Τοισι δ', αιζηῳ εναλιγκιος, αντεβολησε
Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

cum Heſiodo Theog. 930.

Εκ δ' Αμφιτριτης και ΕΡΙΚΤΥΠΟΥ Εννοσιγαιο
Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ γενετο μεγας.

Corruptelæ ſcholii ad locum in vocibus ευρεως βοαν produnt haùd dubia veſtigia veræ lectionis. Vide Phavor. in Βοην αγαθος, et Διαπρυσιον.

Denique, non aliena fuerit pulchra Nonni imitatio, Dionys. i. ſub init.

Και πλοον ειλιποδην επεδαμβεε Κυανοχαιτης

Τριτων δ', ηπεροπηα Διος μυκηθμον ακουων,
Αντιτυπον Κρονιωνι μελος μυκησατο κοχλῳ,
Αειδων ὑμεναιον.

Qui opportunus eſt his animadverſionibus, ad lib. xxxvi. p. 894.

Τριτων δ' ΕΥΡΥΓΕΝΕΙΟΣ εβομβεεν ηθαδι κοχλῳ: *latis faucibus*, vel ſtrepitûs magni capacibus: i. e. *ευρυβοας*. Agmen cogat Seneca, Troad. 202.

Tritonum ab alto cecinit hymenæum chorus.

Ver. 121. *Ζηνος βοεοις νωτοις* formula eſt inverſa poëtici ornatûs pro, *Ζηνος βοος* (in bovem mutati) *νωτοις*: ut Lucretius, i. 114.

Per genteis *Italas* hominum:

vice genteis *Italorum* hominum: ad quem locum nos ſtatim *συν Θεῳ* plura.

Intereà, venuſtis lectoribus gratum faciam, ſi conferendam propoſuero poëtæ longè ſuaviſſimi imitationem: Ovid. Faſt. v. 605.

Præbuit, ut taurus, Tyriæ ſua terga puellæ
Jupiter, et falſâ cornua fronte tulit:
Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus;
Et timor ipſe novi cauſa decoris erat.
Aura ſinus implet, flavos movet aura capillos:
Sidoni, ſic fueras accipienda Jovi.
Sæpe puellares ſubduxit ab æquore plantas,
Et metuit tactus aſſilientis aquæ.

Statii locum, Theb. ix. 344. hùc reſpicientem, vehementèr ſuſpicor in mendis cubare:

Sidonis hic, blandi per candida terga juvenci,
Jam ſecura maris, teneris jam cornua palmis
Non tenet: extremis alludunt æquora plantis.

Ver. 123. Editur vulgò:

. . . . . οφρα κεν ψηην
Δευοι εφελκομενην—:

quæ malè nonnulli capientes magis corruperunt, ponendo μη pro κεν. Tu interpreteris: "*Quam-*"*diù* fibram madefaceret." Nec tamèn non coactior eſt hic ſenſus. Nos igitùr, preſſiùs vitioſis lectionibus inſiſtentes, ſanas ſcripturas exhibuimus. Illud ψην eleganti ingenio Aurati debetur. Hæc eſt varietas lectionis: οφρα κε νηων Εν δε οι ἑλκομενον—κενηων—et εφελκομενον. Homerus, Od. I. 102.

ΜΗ ΠΩ τις, λωτοιο φαγων, νοστοιο λαθηται:

" ne *ullo modo* aliquis." Verius tamèn utroque loco fortaſſè fuerit μη πως.

Ver. 125. Ità divinaveram legendum eſſe pro ωμοισι ad Silv. Crit. 1. p. 138. inſcius omninò eandem viam plures dudùm ingreſſos eſſe: non enim geſtio plumis alienis ſuperbire. Vix abeſſe poterit aut ανεμος, aut gemella dictio. Præter loca ibidèm prolata nobis, te conferas ad Virg. Cir. 460. Ovid. met. ii. 875. Ach. Tat. i. 1. Anthol. Lat. Burm. lib. i. ep. xiv. ver. 30. Lucan. ix. 800. Nonn. Dionys. i. vv. 43. 69. xv. 223. Claud. iii. cons. Honor. 139. Orph. Arg. 1181.

Non gravabimur nitidiſſimos verſus Prudentii coràm fiſtere: Pſychom. 188.

A cervice fluens tenui velamine limbus
Concipit ingeſtas *textis turgentibus auras:*

neque genuinam manum Apuleii reponere, editoribus inſcitis obſcuratam: Florid. p. 826. ed. Delph. Proindè, in veſtrâ manu ſitum eſt, *vela* noſtra *ſinuare*, et *auram* inmittere.

Ver. 128. Hæc lectio, pro αλιῤῥοος, ex verâ eſt Valckenaeri emendatione: conferas Æſchyli Pers. 367. Sophoclis Aj. 412. quem interpreteris velim ab Æſchylo; nam interpretes atque editores, vitioſam explicationem ſcholiaſtæ ſecuti, qui αλιῤῥοοι legiſſe videri poſſit, nullo modo intellexerunt. Reddas, *anguſtiæ mari rapido tumultuoſæ.*

Ver. 129. Ovidius, Triſt. i. 2. 23.

Quocunque adſpicias, nihil eſt niſi pontus et aër,
Fluctibus hic tumidus, nubibus ille minax.

Ver. 135. Malè clauſulam punctis finivit Valckenaerus ad vocem ἡδὺ: nam reddas oportet: *Undè tibi ex pelago potus erit dulcis?* confer Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155.

Ibid. εξ ἁλος εδωδη: εξ ἁλος utique ατρυγετοιο· i. e. ακαρπω. Heſychius, et ſchol. ad Il. A. 316.

Ver. 136. Amicus quidam meus lectum voluit:

Η ῥα τις εστι θεος; ΤΑ θεοις ΓΑΡ ΕΟΙΚΟΤΑ ῥεζεις.

Propior fuerat literarum ductibus hic conatus:

Η ῥα τις εσσι θεος; ΤΑ θεοις ΕΠΕΟΙΚΟΤΑ ῥεζεις.

Nihil autèm immutandum puto, et ſenſum finiri cum verſu rectiùs intelligamus.

Ver. 138. Ipſe quoque divinaveram, συ δ' ὡς χθονα: ſed malè mutes elegante brevitate formulam, poëtæ facilè indulgendam, pro συ δε (ϐ μονον) αϊσσεις κατα χθονα, (αλλα) και (κατα) ποντον, (και τϐτο ποιεις) αξροχος· immerſabilis. De hoc ordine præpoſitionis vide ad Bion. i. 81.

Cæterùm, verſiculus indiget bucolicæ celeritatis, cujus Moſchum per carmen omne ſtudioſum fuiſſe ſtatim agnoveris. Fortè,

Εν ποντῳ ΣΤΙΧΑΟΥΣΙ:

Heſychius: σῖιχαει· πορευεται. Vide Ap. Rhod. i. 30.

Ver. 147. προκελευθον: ut Macedonius, epig. vii.

Κιχλιζεις, χρεμετισμα γαμϐ ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἰεισα.

Ver. 148. Ουκ αθεει. Phraſin Homeream mutuatur, Od. Σ. 352.

ΟΥΚ ΑΘΕΕΙ ὁδ' ανηρ Οδυσηϊον ες δομον ἱκει.

Neque hoſpes eſt huic Græcorum poëtarum potiſſimùm elegantiæ S. Matthæus, x. 29. Και ἑν εξ αυτων ΟΥ πεσειται επι την γην ΑΝΕΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ὑμων. Vide ſchol. Homer. et veteres lexicographos.

Ver. 151. Scripſit, opinor, Moſchus:

. . . . . Κ' ΕΙ εγγυθεν ειδομαι ειναι

Ταυρος:

" *etiàm ſi* propè intuenti taurus videor." Vel, και ΕΙ ἐγγυθεν. Aliud, nî fallor, non finit orationis Græcæ legitima proprietas.

Ver. 152. Sic, opinor, accuratiùs, quàm ὁ ττ' εθελοιμι cum aliis.

Ver. 154. Ità olim emendaveram, pro ταυρον: et, quùm idem in mentem venerat etiàm Valckenaero, in textum recepi.

Ver. 156. Hæc eſt à Brunckii codice ſcriptura pro μαλα φυσεαι· ubi vox μαλα ſupplementum fuit editorum. Scripſit autèm Moſchus:

.....κλυτης ΣΤ ΦΥΤΕΥΣΕΑΙ νίας:

et hoc tutò in textum admitti poterat, ſed temeritatis ac φιλαυτιας poſtulari nolumus. Euripides, Med. 831.

Ενθα ποθ' ἁγνας
Εννεα Πιεριδας
Λεγεσι ΜΟΥΣΑΣ
Ξανθαν Αρμονιαν ΦΥΤΕΥΣΑΙ.

Neque alitèr Pindarus, Pyth. iv. 25.

.....Επαφοιο ΚΟΡΑΝ
Ασίεων ῥιζαν ΦΥΤΕΥ-
ΣΕΣΘΑΙ.

Ver. 157. Malè judicaverunt viri doctiſſimi, noſtram lectionem, exquiſitiorem longè atque uberiorem, ſuæ ἁπαντες poſthabentes, quæ in noſtrâ comprehenditur. *Qui reges ſempèr habebuntur omnibus* omnium *terrarum incolis:* ut Pindarus, Ol. ix. 84.

. . . . . εγ-
χωριοι βασιληες ΑΙΕΙ.

Ver. 159. Reſcribendum aio:

. . Ζευς δε παλιν ΣΦΕΤΕΡΗΝ ανελαζετο μορφην·
Λυσε ΤΕ οἱ μιτρην—:

propriam figuram.

Ver. 160. Sustuli metricum opprobrium criticorum ενΐυνον: proùt dudùm correxeram epig. incert. lxxx. Brunck. anal. ubi verum vidit editor; ut mireris eum in Moſcho mendam fœdiſſimam reliquiſſe.

Idyll. iii. ver. 1. Locum dedimus accuratiùs diſtinctum: quod et alibi nobis, non ſine magnâ ſenſûs commoditate, ſæpiùs factum per ſe non monitus deprehendet naſutus lector. Res eſt parvo molimine proba interpungendi ratio; ſed in explicandis auctorum elegantiis non habet leviſſimum momentum.

Ver. 3. Ità dedi pro και αλσεα: nam tenemus loci rationes ad Silv. Crit. i. p. 139. expoſitas; undè multipliciùs efficacior, elegantior, atque numeroſior exſurgit cultiſſima periodus. Jam nihil habes præter δενδρεα et ανθεα, quæ ſolummodò deſiderantur, ut mox ver. 32.

Ver. 8. Aliquantulùm variavit Theocriteum carmen, id. i. 64.

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.

Ver. 12. Erat, cùm cogitarem dediſſe Moſchum:
Χ' ὡ ΚΑΛΑΜΟΣ τεθναχε—.

Ver. 14. Ità emendaveram ex conjecturâ pro Στρυμονιοι: et, cùm propriâ luce ſe commendet, et in mentem venerat etiàm Valckenaero, non dubitavi recipere in contextum.

Ver. 16. Præmonitum velim, me ex ingenio protuliſſe ſequentem verſiculum, ne lectorem hiatus impediret, ſed uncinis incluſum, neque in numeros receptum: cùm mihi ad Valckenaeri ſententiam videatur intercidiſſe verſus, ex incuriâ librariorum.

Ποτι dedi pro ποτε: certiſſimâ emendatione. *Ad veſtri* rivi *ripas:* hoc enim vult χειλεσι· vide Heſychium in ανδηρον. Orph. Arg. 798.

ΧΕΙΛΟΣ ὑπερ ποταμιο δονακιωδεος.

Homer. Batrach. 153.

Ακροις παρ ΧΕΙΛΕΣΣΙΝ, ὁπου κατακρημνος ὁ χωρος. Longus, imitator noſtri, p. 12, 4. Και οὑτως οἱ μεν επι του ΧΕΙΛΟΥΣ ἑστωτες εἱλκον: ubi vide Villoiſonum.

Nonius, p. 217. b. "*Labra* non hominum ſo-" lùm, ſed et *margines*—dici poſſe.—Siſenna, hiſt. " iv.—fiſtit in *labro* ſummo *fluminis*." Gen. xli. 3. LXX. επι το ΧΕΙΛΟΣ του ποταμου: undè ſcriptor ad Hebb. xi. 12. Polyb. iii. 14. παρα το ΧΕΙΛΟΣ (του Ταγου). Diod. Sic. iii. 10. τοις ΧΕΙΛΕΣΙ του ποταμου. Mimnerm. fragm. xi.

Ωκεανϐ παρα ΧΕΙΛΕΣ':

undè corrigendum putem Palæphatum, de incred. hiſt. cap. 38. ὁς κατεστρεψε το παραθαλασσιον της Ασιας ΧΕΙΛΟΣ. Ut Dionyſius Periegetes, ver. 763.

Ευξεινϐ παρα ΧΕΙΛΟΣ.

Cum multis aliis Nicander, Ther. 687.

. . . . . ὁρᾳατε πρωτος

Παιηων Μελανος ποταμϐ παρα ΧΕΙΛΟΣ εμερσεν.

Ver 22. Integer hic verſus mera eſt *Mortis* periphraſis poëtica: vide ver. 125. Silv. Crit. ii. p. 68. Neque alitèr, aut venuſtè minùs, Æſchylus, Agam. 1169.

Νυν δ' αμφι Κωκυτον τε κ' Αιχερϐσιϐς

Οχθϐς εοικα θεσπιῳδησειν ταχα.

Ver. 23. αφωνα· te nempè jam ſilente; ut Archias in epigrammate de Marſyâ:

Σευ δε ϐοαν αυλοιο μελιϐρομον ϐκ επι Νυμφαι,

Ὡς παρος, εν Φρυγιοις ϐρεσι πευσομεϐα.

Hinc ſua coloravit Longus, i. ſub fin. Ηκϐσθη και των ϐοων ελεεινα μυκηματα· και δρομοι τινες ωφθησαν ἁμα τοις μυκημασιν ατακτοι· και, ὡς εν ποιμεσιν εικαζετο και αιπολοις, ταυτα θρηνος ην των ϐοων επι ϐϐκολῳ τετελευκοτι: qui locus me ſerò docuit, noſtrum ſic fuiſſe punctis rectiùs diſpoſitis concinnandum:

Ωρεα δ' εστιν αφωνα, και αἱ ϐοες· αἱ, ποτ' αναυροις

Πλασδομεναι, γοαοντι, και ϐκ εθελοντι νεμεσθαι:

quæ ſunt ſuaviſſima. Audacius fuerit locum conſtituere ad hunc modum:

. . . . . αἱ βοες, ΟΙ ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ
ΠΛΑΣΔΟΜΕΝΟΙ, γοαοντι·

pro Theocriti tamèn more, i. 74.

Πολλαι οἱ παρ ποσσι ΒΟΕΣ, πολλοι ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ,
Πολλαι δ' αυ δαμαλαι, και πορτιες, ωδυραντο.

Dicit verò Moſchus, non ampliùs reſonare colles, vel boum mugitibus, vel Bionis fiſtulâ.

Omninò videtur accipienda, quam propoſuimus ad Silv. Crit. i. p. 139. emendatio: vide quæ diximus ſuprà, id. ii. 31. Neque dictionem equidèm pro nomine proprio habuerim ad Coluth. 102.

. . . . . επι προχοῃσιν ΑΝΑΥΡΟΥ.

Porrò, libentèr legent venuſtiores homines gemellum locum Nonni, Dionys. xv. ſub fin. emendatiùs ſcriptum:

. . . . . ευπεταλῳ παρα λοχμῳ,
Ὑμνον εποικτειροντος, ελειϐετο δακρυα ταυρϐ·
Και δαμαλις δακρυσε, και εστενεν αχνυμενη βϐ
Ποιμενος ασπαιροντος, εοικε δε τϐτο βοησαι·
Βϐτης καλος ολωλε, καλη δε μιν εκτανε κϐρη.—
Και Νυμφας ακαχησεν· ορειαδος ϐ κλυε πετρης,
Ου πτελεης ηκϐσε, και ϐκ ηδεσσατο πευκην
Λισσομενην, Μη πεμπε βελος, μη κτεινε νομηα.
Και ΛΥΚΟΣ εστενεν Ὑμνον, ΑΝΑΙΔΕΕΣ εστενον αρκτοι,

Και βλοσυροις βλεφαροισι λεων ΩΔΥΡΑΤΟ βαθην·
Βαθης καλος ολωλε, καλη δε μιν εκτανε κηρη.

Ad ſecundum verſum peſſimè interpres. Reddas: *Lachrymæ tauri ſtillaverunt.*

Ver. 28. Ad Silv. Crit. i. p. 140. legendum propoſui:

Και Πανες ΣΤΟΝΑΧΕΥΝΤΟ το σον ΤΕΛΟΣ:

quæ pro genuinis habeo. Cæterùm nunc meliùs interpunxi locum.

Ver. 29. Reddo: *Et earum undæ in meras lachrymas vertuntur:* vide Ovid. met. xi. 47. noſtrum Popium, paſt. iv. 66.

Ver. 30. Similitèr Nonnus, ubi ſuprà:

. . . . . ολλυμενω μορον Ὑμνω,
Ἡ, γαμον εχθαιρουσα, κινυρετο παρθενος Ηχω·
Και δρυες εφθεγξαντο, Τι σοι τοσον ηλιτε βαθης;

Ver. 34. Quid vero? an et *mel* præ dolore *moritur?* Nondùm ex his anguſtiis me expedio: cùm alii verò locum tranſeant ſecuri, quid reſtet, niſi ut memet ſtipitem ac fungum putem? Locum agitavimus ad Silv. Crit. i. p. 140. Inter ver. 33 et 34. putamus alium olim comparuiſſe.

Ver. 35. τρυγασθαι de *melle:* quod notandum. Imitatus eſt Euſtathius de amor. Iſmen. lib. iv. ſub fin. Ὡς εκ σιμβλω, τω χειλεος της κορης ΜΕΛΙ γλυκαζον ΕΤΡΥΓΩΝ τοις χειλεσιν. Et ſimilitèr idem paullò inferiùs: Τον τω ΜΕΛΙΤΟΣ ΤΡΥΓΗΤΗΝ.

Ver. 41. Hunc verſiculum, tam longæ θρηνῳδιᾳ pulchrè interjectum, ne periodo, diù ſuſpenſâ, lectoris ſpiritus laboret, inſcitè ſatis, meo judicio, Valck. et Brunck. adulterinum judicant. Vide Theoc. ii. 105. Virg. Ecl. viii. 57. qui eodem conſilio uſi, ſimilitèr carminis curſum interpoſito verſu levant. Mox ad ver. 69.

Ver. 43. Scripſit poëta, εν ΑΛΣΕΣΙ. Heſychius: αλσεα· τοποι καταδενδροι· quales veterum ſepulchris obumbrabant. Virg. Æn. iii. 63.

. . . . . ſtant *manibus* aræ,
Cæruleis mœſtæ vittis atrâque *cupreſſo*.

Et jam video apud Valck. cod. Paris. exhibere αλγεσι: undè probabilior evadit noſtra ſuſpicio.

Ver. 47. Sanè, *hirundines* inter aves ſuaviloquas priùs numeraverat Homerus, Od. Φ. 410. de nervo Ulyſſei arcûs:

Ἡ δ' ὑπο ΚΑΛΟΝ ΑΕΙΣΕ, ΧΕΛΙΔΟΝΙ εικελη αυδην·

vide nos ad Eurip. Ion. 175. undè Euſtathii criſis ad locum minùs accurata videatur.

Ver. 50. Locus mihi videtur parùm ſanus. Quædam fortaſſè exciderunt.

Ver. 52. Quidam ποτι· malo quod dederim: confer Theoc. Id. xx. 28. epig. ii. 1.

Ver. 55. Sequor Brunckium: vulgò, επιζοσκετ'. Benè feciſſet Higtius, qui legit, cum ετι, αυδας in gignendi caſu, ſi regimen exemplis vindicaſſet. Genuinum arbitror:

.....τεας ΕΠΙΒΟΣΚΕΤΑΙ ΑΥΔΑΣ.

Optimè conjunguntur χειλεα, ασθμα, αυδα. Nimis notum eſt Homeri μελιτος γλυκιων αυδη.

Ver. 56. An melius fecerint viri doctiſſimi Brunckius et Valckenaerus ex ſubſtituto μελιγμα pro μελισμα, non affirmaverim. Meleager, i. 35.

Εν δ' αρ Ανακρειοντα, το μεν γλυκυ κεινο ΜΕΛΙΣΜΑ
Νεκταρος.

Hoc affirmaverim, me mirari Valckenaerum pro miro habentem, *fiſtulam* dici potuiſſe μελισμα; quaſi novum fuerit *effectum* pro *cauſſâ* poni, et maximè poëtis. Vides in Meleagro μελισμα ſtare pro ipſo Anacreonte τω μελισματος auctore. Adhibebo locum ſummoperè convenientem ex Longo, lib. ii. p. 60. qui videtur lectioni μελιγμα auctoritatem dare. [Τη συριγγι] ενεπνει, το ενδευθεν, πολυ και νεανικον. Αυλων τις αν ωηθη συναυλεντων ακουειν· τοσουτον ηχει ΤΟ ΣΥΡΙΓΜΑ: i. e. in tantum ſtrepuit *ſonus fiſtulæ*. Ità accipienda eſt conſtructio, quæ latuit editores.

Ver. 62. Hæc ſunt è vet. edd. et codd. MSS. pro vulgatis mendoſiſſimis—σε δ' αδυ απεδλεπεν ἁλμας. Noſtram lectionem pulchrè illuſtrabit Theocritus, xi. 43.

Ἁδιον εν τωντρῳ παρ' εμιν ταν νυκτα διαξεις·
Τις κε τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ' ἑλοιτο;

Quem ſequitur Virgilius, ecl. ix. 39.

Hùc ades, O Galatea! quis eſt nam ludus in undis?

Ver. 68. Ità benè ed. Ald. et codd. reg. Par. pro στυγνον: confer animadverſiones noſtras in Soph. Trachin. 869.

Ver. 69. το φιλαμα poëticæ elegantiæ variatio eſt, pro ipſâ Venere oſculante. Legit itaque Valckenaerus infelicitèr Τῳ πρωαν. Et hic et alibi interpoſui intercalarem verſum, ſcribarum incuriâ vel defatigatione procùl dubio omiſſum: confer Theoc. i. 84. et nupèr dicta ad ver. 41.

Ver. 73. Theocritum putem ob oculos fuiſſe noſtro: Id. vii. 37.

Και γαρ εγω Μοισαν καπυρον στομα.

Ver. 74. Tentare quis poterat λαλον proponendo: *argutum, vocalem, filium.*—Malè Brunckius poſt Valck. πολυκλυστοισι: vide vv. 2. 29.

Ver. 78. Sedulò caveant tyrones, ne κρανας pro quarto caſu accipiant, quod non nemini factum noverim. Hoc vetat vox Παγασιδος. Imitator noſtri Longus, p. 15. Προς την ΠΗΓΗΝ, ἮΣ ΕΠΙΝΟΝ αἱ αιγες.

Hæc tritiſſima formula, pro επινε τι εκ κρανας, feſellit Brunckium ad Ariſtoph. Nub. 272. non falſum ad Acharn. 146. Anonymus Atticiſta apud anec. Grec. Villois. ii. p. 81. αντι τϑ ειπειν, εφαγεν αρτον, επιεν οινον· εφαγεν αρτϑ, και επιεν οινϑ, ελλειπτικως.

Ibid. εχε· vel *habebat*, i. e. utebatur; vel incolebat: ut centiès Homerus in Bœotiâ. Intereà, audiamus Valckenaerum:

" Hic, quoque vi cæſuræ productum legi ma-
" luit Brunckius: ὁ δ' εχε πομα."

Multus eſt in his facetiis vir doctiſſimus; et Brunckius de hac re ſempèr incerto animi errore fluitabat, dum in aperto veritas cuivis jaceret morem veterum ſcriptorum obſervanti: vide nos ad Eurip. Herc. fur. 22. et Soph. Philoct. 161. Non nihil ſubodorata eſt Clarkii ſagacitas ad Hom. Il. II. 172. Hæc nebula quibusdam editoribus circa verſiculum ejusdem poëtæ caligabat, ad Il. Υ. 183. procùl omni dubio ſic conſtituendum:

Εισι γαρ οἱ παιδες· ὁ δ' εμπεδος, οδ' αεσιφρων.

Ibi rectè ſtatuit Barneſius.

Ver. 89. Moſchus fortaſſè dederit:

Πινδαρον ϑ ΠΕΝΘΕΥΝΤΙ τοσον—:

ut ſit venuſta dictionum variatio: vide ver. 92.

Ver. 91. Legendum fortè:

Ουδε τοσον ΌΝ αοιδον ΟΔΥΡΑΤΟ Τηϊον αστυ:

ὀν· *ſuum*: nam ſtatim præivit μυρατο.

Ver. 94. καπυρον στομα: redi notata ad ver. 73. Opportunus eſt Lucianus, i. p. 271. Μασικος τε γαρ ειμι, και ΣΥΡΙΖΩ πανυ καπυρον.

Ver. 103. Sic et ipſe divinaveram pro κλαρονομως.

Ver. 112. Non arridet repetitum εν· malim:

Και συ μεν ΩΝ, σιγα πεπυκασμενος—·

pro μεν ϑν.

Ver. 113. Reſpexiſſe judices Theocritum, vii. 41. ..... ΒΑΤΡΑΧΟΣ δε ποτ' ακριδας ὡς τις ερισδω.

Ver. 114. Rectiùs putem, τι γαρ μελος: quod in ſe continet faſtidioſum aliquid, quaſi cujusdam ſecum ſtatuentis omninò averſari.

Ver. 116. Pro vulgato ειδες, ipſe quoque divinaveram εἰλες: et facilior ſanè eſt emendatio; ſed, quod edidimus, unicè videtur elegans et genuinum. Themiſtius, orat. xi. p. 153. ὁ μεν ΕΙΛΧΕ τϐ εκπωματος—: ut Lycoph. 576. Eurip. Ion. 1219. et alii paſſim. Sic etiàm Latini utuntur vocibus *duco*, *traho*, *haurio*, et *rapio*, Martial. xii. 29. 6.

Haùd alitèr putem ſcribendum eſſe Longum, p. 19. Και, τον γαυλον αναπλησασα οινϐ και γαλακτος, κοινον μετα τϐ Δαφνιδος ΠΟΤΟΝ ΕΙΛΚΕ. Vulgò, ειχε: ſed poëticas formulas ille ſcriptor paſſim venatur.

Ver. 117. εγλυκανθη: tangit Moſchus *amaritiem* venenorum: vide ad i. 9 et 27.—Et, cùm τοιϐτοις exhibeant ed. Ald. et cod. Paris. tentare poſſis:

Πως τϐτοις χειλεσσι:—

nos autèm quieſcimus in receptis.

Porrò, ex hoc loco emendaverim Longum, paſt. p. 3. Αρα φαρμακων εγευσατο Χλοη, μελλϐσα με φιλειν; Πως ϐν εκ ΑΠΕΘΑΝΟΝ; Vulgò, απεθανεν; ſed, quùm Longus ſæpiùs attigerit venuſtates

Moſchi, et affinxerit, pronum eſt opinari neque hic adverſari poëtæ dilecto voluiſſe.

Ver. 118. Quæ dedimus ſic interpuncta, plana ſunt et venuſta: quâ verò Brunck. et Valck. ediderunt, nobis ſaltèm videntur dura et coacta. Varietas lectionis eſt κεραων τοι—κεραοντι—κερασαι τοι—κερασαιτο· et καλεων τοι—λαλεοντι—καλεων το—λαλεων. *Quis mortalium, tam immitis ut vel miſceret venenum tibi, vel loquenti miniſtraret, illecebras effugit canoræ vocis tuæ?*

Ver. 126. Haùd immeritò miremur non repetitam formulam:

Ὡς ΚΕΝ ακεσαιμαν—.

Porrò, lectt. cod. Par. et Ald. ed. quas repræſentavimus, nobis videntur vulgatis longè præferendæ: μελισδεαι· αλλ᾽ επι Κωρᾳ.

Scribendum tamèn fortè:

.....NAI, παρα Κωραν·

Imò, age. Villoiſonus voluit Κωρᾳ, citra neceſſitatem. Redde: "Ad domum Plutonis deſcendiſſem, ut viderem te; et, ſi modulareris aliquid, ut id audirem, quod modulabaris.

Ver. 128. Dudùm repoſueram ex ingenio,

Κᾰ́κεινα ΣΙΚΕΛΑ ΤΕ και Αἰνειαισιν επαιξεν—:

quæ fortaſſè non deteriora Ruhnkenianis, quas exhibuimus: qui corrigit inſupèr Ενναισι. Error ſanè librariorum hic eſt longè notiſſimus, ſed nihil in Moſcho novatum velim: vide Silv. Crit. v.

p. 156. Theoc. 1. 65. Stat. Theb. iv. 124. ubi *Ætnææ* Cereri legitur etiàm in cod. MS. nitidiſſimo et perantiquo Coll. Eman. Cantab. quem nos contulimus: Martial. viii. 45. i. Ovid. met. viii. 260. cum criticis ad Sil. It. i. 93. et Silv. Crit. i. p. 142.

Ver. 129. Cùm det cod. Vindob. αγγεσι, facili mutatione voluit reſtitutum Brunckius αγκεσι· quod arridere poterat, niſi et aliam poſtularet correctionem minimè neceſſariam. Agathias, epig. xxxiii.

Σος ποσις Αγχισης, τϐ εἱνεκα πολλακι, Κυπρι,
Το πριν ες ΙΔΑΙΗΝ ετρεχες ΗΙΟΝΑ.

Hinc etiàm noſter ii. 34.

.....ποτι δε λειμωνας εϐαινον
ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ.

Cæterùm, qui ſectantur emendationes, me libentèr audient proponentem παρ ποσι, loco αιοσι: ut Homerus, Il. Υ. 59.

.....ΠΟΔΕΣ πολυπιδακϐ ΙΔΗΣ.

Ver. 130. An ſcripſit Moſchus?

ΕΣΣΕΤΑΙ ἁ μολπα.

Idyll. iv. ver. 4. ὁτι αλγεα. Displicet hiatus; ſed emendandi ratio facilis et probabilis nobis non ostenditur.

Ver. 9. Potior viſa eſt cod. Cæs. lectio, vice ισον: minùs ſapit indoctos ſcribas, qui intempeſ-

tivè de metro ſoliciti facilè receptam ſubſtituerent; et Homero familiaris eſt: ut Il. E. 71.

ΙΣΑ φιλοισι τεκεσσι.

Ver. 16. Tutiùs referas, opinor, το εμπλεος ad οικον: vide Eur. Herc fur. 1175.

Ver. 19. Citra dubium poëta fudit numeroſiorem verſum, et voculâ auctiorem:

Ουδε ΤΙ σφιν δυναμην—:

ut Marcus evang. ix. 22. αλλ', ει ΤΙ δυνασαι, βοηθησον ημιν. Notum eſt.

Ver. 27. Cod. Vindob. ſequor, loco τεκος· quam dictionem pro *liberis* ecquis unquàm legit?

Ver. 28. Hoc repoſui ex ingenio; nam talis invenuſta ambiguitas non erat poëtæ imputanda; et vix invenies, qui Valckenaerum auscultabit, conſociantem δομον et πολλον. Homerus, Od. Z. 102.

Οἱη δ' Αρτεμις εισι ΚΑΤ' ΟΥΡΕΟΣ ιοχεαιρα.

Sed tritum eſt hoc regimen. Si cui recepta lectio videbitur retinenda, phraſin δομον κατα hinc et indè punctis ſejungendam curet.

Ver. 30. De *venenatis* ſagittis Herculis conſulas Eurip. Herc. fur. 421. — Cæterùm, librariorum oſcitantia paſſa eſt elabi verſum. Quodammodò ad hanc normam olim poëta ſcripſerat:

Ὡς γ' οφελον μετα παισιν, αμα θνησκουσα και αυτη,
Κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ηπατος ιον εχοισα·
Η πριν σοις αγανοισιν ὑπο βελεεσσι δαμηναι,
Αρτεμι, θηλυτερῃσι μεγα κρεισσα γυναιξι.

Ver. 32. Legerim ενι pro επι· *in manibus:* i. e. amplexi, et manibus propriis geſtantes.

Ver. 37. Hoc de meo eſt, pro αρωντες. Ægrè dixerit poëta *matrem* Megaræ, ſi ſuperfuerit, *arare* terram; et multo minùs *patrem* ejus, quem Lycus jam occiderat. Αραντες· *capientes—tenentes—habentes,* per poſſeſſionem ſcilicèt ſepulchri. Similitèr Æſchylus, ſept. Theb. 954.

Εχθσι μοιραν λαχοντες, ω μελεοι:

neque multùm discrepat Silius, Pun. x. 185.

Et *ſubit* Ætolos Atlanticus accola *campos.*

Conferas Virg. Æn. x. 706.

Ver. 40. Valck. et Brunck. ſpontè reſcribunt αιεν· quod certè multo ſæpiùs legitur ante vocalem; ſed hinc alia mutatio ad ver. 65. fit ſtatim neceſſaria: quod minùs placet. Relinquendus eſt cuique ſcriptori ſuus color orationis et varietas. Homerus, Il. A. 520.

Ἡ δε και αὐτως μ' ΑΙΕΙ εν αθανατοισι θεοισι—.

Ver. 45. Hoc ab Mæonio fonte derivatum eſt, Il. I. 14.

.....αν δ' Αγαμεμνων
Ἱστατο δακρυχεων, ὡστε κρηνη μελανυδρος,
Ἡτε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεει ὑδωρ.

Ver. 51. Primo intuitu blandiri poſſit cod. Paris. lectio αναπτυξαιμι: ſed loquitur poëta de voluptate *viſûs,* non de *ſermonis* communione: videas vv. 41. 47. 50.

Ver. 56. Ità non expallui reſcribere pro μηλων, *malarum:* quo ſervato fruſtrà dabis operam conſtructioni expediendæ. De hac autèm formulâ, τῳ μαλλον cum gradu comparationis, conſulas Vigeri idiot. vii. 8. 3. et interpretes Plauti, ad Menæch. prol. 55.

Ver. 59. Ob epithetum λευκα penè crediderim poëtam poſuiſſe ερυθαινεν pro εδιαινεν: certè perelegantèr ſic feciſſet. Virgilius, Æn. xii. 67.

Indum ſanguineo veluti *violaverit* oſtro
Si quis *ebur.*

Statius, Theb. ix. 713.

..... ſubit alta Dianæ
Corda dolor: *fletu*que *genas violata*— :

Claudianus, rapt. Pros. i. 90.

Heu! quotiès, præſaga mali, *violavit* oborto
Rore genas!

quos æmulari pulchrè voluit *Young* noſtras:

And lights on lids *unſullied* with a *tear.*

Ver. 62. Δαιμονιη παιδων· *filiarum præſtantiſſima:* ſic enim interpretor locutionem: adeas animadverſiones meas ad Eurip. Alc. 467. Ità Statius. Theb. ii. 152.

Egregii juvenum!

Theocritus, xxiv. 40.

Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, ΦΙΛΑΝΔΡΩΝ.

Alcimus Avitus, ii. 427.

Pax tibi, *juſte virûm*—.

Sed imprimis Homerus, Od. Ξ. 443. undè ſuum ſumſit noſter:

Εσθιε, ΔΑΙΜΟΝΙΕ ΞΕΙΝΩΝ.

Ver. 65. Vulgò legitur ſine H· quam literam ex cod. Reg. recepi. Η ϰχ ἀλις· η ϰχ ἱκανον: Heſychius, reſpiciens Hom. Il. E. 349.

Ver. 67. Si ſanus ſit locus, αριθμεω ſignificat *numero addere—numerando augere:* ſed melior codex videtur expectandus.

Ver. 68. Habet ſic ſanè hiantem vocalem Homerus, Od. T. 546.

Θαρσει, Ικαριϐ—:

ſed in proprio nomine, ubi licentiùs ſe gerunt poëtæ. Ergò, reponam ſanè, vel

Θαρσει ΝΥΝ, τοιηςδ'—:

ut Il. O. 254. vel, ut Od. X. 372.

Θαρσει· ΕΠΕΙ τοιηςδ'—:

ſed judicio ſuo utatur lector; cui fortaſſè non admodùm displicebit vulgata ſcriptura, quùm pleniore diſtinctione quaſi ſuffulciatur.

Ver. 70. Scribendum fortaſſè, literulâ immutatâ:

Αλγεσι ΜΥΧΘΙΖΟΥΣΑΝ:

μυχθισμος· στεναγμος: Heſychius: videas etiàm Æſch. Prom. vinct. 749. Eurip. Rhes. 789. præſertim ſi dictionis fons ſit μυσσω, i. q. αμυσσω· σπαραττω, ιαπτω: nam certiſſimè reſpondere mater voluit verbis ipſis Megaræ in ver. 1.

Ver. 71. "Si verò *gaudium* delaſſare valeat, "quanto magis dolor? ut facilè danda ſit venia, "ſi tandèm perrumpat viam, et in queſtus effun- "datur." In oculis habuit Homerum, pro more poëtarum: Il. N. 636.

Παντων μεν κορος εστι· και ὑπνϖ, και φιλοτητος,
Μολπης τε γλυκερης, και αμυμονος ορχηθμοιο:

undè Pindarus rivulum ſuum derivavit, Nem. vii. 78.

. . . . . αλλα γαρ αναπαυσις
Εν παντι γλυκεια εργῳ· κορον δ' εχει
Και μελι, και τα τερπν' ανθε' Αφροδισια.

In his ſuavitèr ludit Comicus, Plut. 189.

Των μεν γαρ αλλων εστι παντων πλησμονη·
Ερωτος·—αρτων·—μϖσικης·—τραγηματων—.

Locos iſtos poëtarum reſpiciens Theano in myth. ſcript. Gale, ità reſcribi debet: Βραχυς δε ὁ τϖτων καιρος· ἁμα γαρ ΤΟΔΕ, εχει και κορον, και παριστηται ταχυ, και παυεται. Neque gravabimur apponere politiores Nonni venuſtiſſimi verſus in Dionys. xlii.

Παντων γαρ κορος εστι παρ' ανδρασιν· ἡδεος ὑπνϖ,
Μολπης τ' ευκελαδοιο, και ὁπποτε καμπτεται ανηρ
Εις NOMON ορχηστηρα· γυναιμανεοντι δε μϖνῳ
Ου κορος εστι ποθων. εψευσατο βιβλος Ὁμηρϖ.

in leges ſaltatorias ſe flectenti.

Ver. 73. λυγρϖ. Prima hujusce dictionis ſyllaba, præter conſuetudinem poëticam correptæ,

pravitatis ſuſpicionem movet. In proclivi eſt reponere ἡμετερῳ: ſed aures indignantur. An πικρῳ?

Ver. 75. ευεανος Δημητηρ à Theocrito eſt, Id. vii. 32.

Ανερες ΕΥΠΕΠΛΩι Δαματερι δαιτα τελευντι.

Hinc interpreter Pindarum, Ol. vi. 159.

. . . . . φοινικοπεζαν
Αμφεπει Δαματρα·

de purpureâ *veſte* potiùs, Δημητερι κυανοπεπλῳ, Hom. hymn. Cer. 374. quàm de ῥοδεοις ποσι Cereris: ut nonnulli ad Il. A. 538. Θετις αργυροπεζα, ἡ κοσμως λαμπρως περι τας ῳας τω ἱματιω εχωσα.

Ver. 76. Ità Brunckius pro ομοσσῃ· ut ipſe emendaveram.—Et ſimile votum reperitur in Virg. Geo. iii. 513. Hor. Od. iv. 27. 21. Æſch. Prom. vinct. 863. Nic. Ther. 186. Dion. P. 600. Alia dant editores ad Ser. Sam. 956.

Ver. 88. Vera videtur hæc emendatio Valckenaeri, pro οιος.

Ver. 91. Conferas i. 23.

Ver. 104. Ut Theocritus, xxv. 242. θηρ αμοτος: ne te impelleret poëtarum ſolennis uſus referre vocem αμοτον ad ανελαμψεν: quod minùs peritum artificem argueret, lucidumque.

Ver. 116. Brunckii conjectura, Valckenaero probata, legentis ανειρυσε των παριοντων, peccat, nî fallor, in grammaticas linguæ rationes. Ειϛοκε,

ſi ſolvas, fit εις ὁ κε· *in illud tempus, donèc:* ſic ut etiàm ſcribendum volui, nam hæ ſcripturæ compendiariæ famulantur erroribus, et caliginem legentibus obducuut. Εισοκεν· ἑως αν: Heſychius: ab Homeri Il. B. 332.

. . ΕΙΣ Ὁ ΚΕ αστυ μεγα Πριαμοιο ἙΛΩΜΕΝ: ſic legendum, abjectâ ν.—Cæterùm, σ geminandum putavi ad Homeri normam.

Ver. 117. Jam diù eſt ex quo ſic emendaverim, loco οπιδα προτερην· neque, uti putaverim, infelicitèr.

Ver. 118. λελιαπτο· *extenſus jacuit.* Homerus, Il. Υ. 420.

. . . . . λιαζομενον ποτι γαιη:

προς τη γῃ κειμενον: ſchol. ibid. Λιαζετο· ἠπλετο: Heſychius.

Idyll. v. Extat in Stobæo, ſerm. lvii.

Ver. 3. Sequor Valckenaerum, ſic levitèr corrigentem corrupta Stobæi:

. . ποθεει δε πολυ πλεονα μεγαλαν ἀλα.

Ver. 6. Ità ed. Trinc. Venet. pro παπταινω. Τανδ' ἀλα· *hocce* mare, ſic utique fluctibus tumescens; ut ver. 1.

Ver. 7. De meo dedi τοκα, pro dictione nihili ταχα.

Ver. 12. Sic ſcripſi ex ingenio, vice ακθειν: poſcentibus omninò linguæ ratione et auctorum

uſu. Φιλεειν, ut αγαπαν, hic loci valet *contentus eſſe*. Rem ſtatim agnoſcent eruditi.

Idyll. vi. Legitur in Stobæi ſerm. lxi.

Ver. 1. Utroque in loco ſcriptum velim ηρατο.

Ver. 6. πασχε δ' ἁ ποιει. Sic Achilles Tatius, viii. init. Και, Ἁ ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ, ΕΠΑΘΕΝ, ἡ χειρ. Vulgata, longè ſtultiſſima, πασχε δ' αποινα, maluit Valckenaerus.

Neque alitèr ſanè Crinagoras, ep. i.

ΠΕΠΟΝΘΑΣ ὁἰ' ΕΡΕΞΑΣ· εσθλον ἡ δικη.

Idyll. vii. Apud eundem videas florilegum, ſerm. lxii.

Ver. 5. Νερθεν ὑποτροχαει· i. e. currit lubricus et levis, ut *rota:* undè Philoſtratus, ad locum mox venientem, vocat ναμα κυφον: et dicit eum Ὑπο της θαλατης οχεισθαι: ſic enim pro απο legendum.

Hùc egregiè facit Achilles Tatius, i. 18. quem non ceperunt editòres, Moſchi verſibus haùd dubiè inhiantem: Γινεται δε και γαμος αλλος ὑδατων, διαποντιος· και εστιν, ὁ μεν εραστης, ποταμος Αλφειος, ἡ δε ερωμενη, κρηνη Σικελικη· δια γαρ της θαλαττης ὁ ποταμος, ὡς δια πεδιου, ΤΡΕΧΕΙ· ἡ δε ουκ αφανιζει γλυκυν εραστην ἁλμυρῳ κυματι· σχιζεται δε αυτῳ ῥεοντι, και το σχισμα της θαλαττης χαραδρα τῳ ποταμῳ γινεται· και επι την Αρεθουσαν

ὥτω τον Αλφειον νυμφοστολει. Ὁτ' αν ϑν ἡ των Ολυμπιων ἑορτη, πολλοι μεν εις τας δινας τϑ ποταμϑ καϑιασιν, αλλος αλλα, δωρα· ὁ δε ευϑυς προς την ερωμενην κομιζει. Και ταυτα εστιν ΕΔΝΑ ποταμϑ. Pro Moſchi ϑ μιγνυται elegantèr variavit ϑκ αφανιζει ſcribens: i. e. non facit evaneſcere dulcem aquam fluvii ſalſis fluctibus immiſcendis: confer noſtram Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155. et videbis inſcitiam nonnullorum Tatii locum immutantium.

Verùm enimverò ſic Moſchus eſt omninò caſtigandus:

.....αγων κοτινηφορον ὑδωρ,
Εὖνα ΦΕΡΟΝ καλα φυλλα.....

Vel ſic tamèn displicet repetitio, neque venuſtatem Moſchi ſapit. Legendum igitùr, vel κοτινηροφον, *oleaſtris inumbratum*; vel κοτινητροφον· ſic enim de *Alpheo* Philoſtratus, icon. ii. 6. Κοτινοι τε αυλῳ περιτεθηλα..ν. Nec tamèn diſſimulem, noſtras ſuſpiciones partim infirmari imitatione Nonni, in Dionys. lib. xxxvii. partim confirmari; ſed infirmari magis:

Και Σικελων οχεων επεϐησατο πεμπτος Αχατης,
Οιστρον εχων Πισαιον ΕΛΑΙΟΚΟΜΟΥ ποταμοιο·
Ἱπποσυνης ακορητος· επει πεδον ὠκεε νυμφης
Αλφειϑ δυσερωτος, ὁς εις Αρεθϑσαν ἱκανει
Αϐροχον ΕΔΝΟΝ ερωτος αγων ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ὑδωρ.

Ubi αξροχον valet απλυτον· aquâ dulci non immixtâ, dilutâ, vel tinctâ. Vide ſis Anthol. Brodæi, p. 155.

Cæterùm, phraſes Moſchi, νερθεν ὑποτροχαει et βαθυς εμβαινει, ex diametro opponuntur locutioni Homereæ in loco notiſſimo, Il. B. 754.

.....ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ ΕΠΙΡΡΕΕΙ, ηϋτ' ελαιον.

Ver. 6. "Ità levi transit agmine compactoque "fluvius, ut non ſit ipſum mare prætereuntis con- "ſcium." Si memor Moſchi fuiſſet Hemſterhuſius, à ſolicitando Luciano, mar. dial. 3. ſe procùl dubio tenuiſſet. Sed in maximè opportunis eſt Luciani locus, et Moſchum plurimis illuſtrat; neque non obitèr à me præclarè caſtigabitur. Τι τϐτο, ω Αλφειε, μονος των αλλων ΕΜΠΕΣΩΝ εις το πελαγος, ϐτε ΑΝΑΜΙΓΝΥΣΑΙ τη ἁλμη, ὡς εθος ποταμοις ἁπασιν, ϐτε ΑΝΑΠΛΥΝΕΙΣ σεαυτον διαχυθεις, αλλα δια της θαλαττης, ΞΥΝΕΣΤΟΣ και γλυκυ φυλαττων το ῥειθρον, αμιγης ετι και καθαρος, επειγῃ, ΟΥΚ ΟΙΔ' ὍΠΟΥ ΒΥΘΙΟΣ ὑποδυς, καθα περ οἱ λαροι και ερωδιοι; και εοικας ανακυψειν πϐ, και αυθις αναφαινειν σεαυτον. Jam ingredientem alloquitur Neptunus. Αναπλυνεις verò *diluis*, et ſuavem liquorem corrumpis. Vulgò ineptiſſimè, αναπαυεις. Quis autèm neſcit τϐ Δ et Λ mutationes? Per omnem dialogum in animo habuit Moſchum Lucianus.

Ver. 7. Dudùm conjeceram legendum, Κωρος

αγωνοθετας, pro δεινοθετας· et ità vir doctus apud Valck. quod ideò placuit exhibere, donèc aliquis explicuerit vulgatum. Poterat etiàm poëta:

Κωρος Ὁ ΔΕΙΝΑΡΕΤΑΣ:

confer Hom. Il. Π. 31. Sed *Piſæ* nupera mentio fortaſſè dederit occaſionem τῳ αγωνοθετας.

In Epig. ver. 2. Sic Apoll. Rhod. iii. 297. ουλος Ερως. Ad. Silv. Crit. i. p. 55. propoſui θελος: conferas Val. Flacc. i. 447. Nec malè θερος: uti nominat Cupidinem Nonnus, Dionys. xi. ſub fin. videas etiàm Hor. Od. i. 30. 5. Claud. nupt. Honor. 110.

Ver. 3. Malim αυχενι· ut ordo ſit ὑποζευξας ζυγον αυχενι: ad morem Ap. Rhod. iii. 840.

. . . . . ηρηας ὑποζευξασθαι απηνῃ.

Ver. 5. Pro πλησον conjecit Valckenaerus, βρεξον: levitèr, atque audaciſſimè; ſed recepit Brunckius: vide Silv. Crit. l.c.

IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 4. Ità, pro librorum εκομισσε, neſcio quo auctore, Brunckius: verè et elegantèr, vide ver. 20. Neque alitèr priùs proprio Marte reſtitueram Callimachi hymn. Del. 262. quàm noverim

emendationem meam præcerptam Hemſterhuſio. Locum tamèn, nondùm expurgatum, haùd pigebit protuliſſe.

Χρυσεα τοι τοτε παντα θεμειλια γεινετο, Δηλε·
Χρυσῳ δε τροχοεσσα ΠΑΝΙΜΕΡΟΣ ερρεε λιμνη·
Χρυσειον δ' ΕΚΟΜΗΣΕ γενεθλιον, ερνος ελαιης.

Sic in Dian. 41.

. . . . Κρηταιον ορος, ΚΕΚΟΜΗΜΕΝΟΝ ὑλῃ.

Adeas etiàm nobis animadverſa nupèr ad Soph. Trachin. 660.

Ver. 7. Legendum contendo:

Χαιρει και συριγγι νομευς εν ΟΕΣΣΙ λιγαιναν,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται ΑΙΠΟΛΙ' αιγων·

hædis ſuis capellæ gaudent: vide ver. 21. et Hom. Il. Z. 25.

Ver. 9. Similitèr Horatius, od. iv. 12. 1. ut alios prætéream in tritâ re:

Jam veris comites, quæ mare temperant,
Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Ver. 10. Pro κολπωσαντες, dedi ex conjecturâ quod facilius videtur et magis poëticum: conferas dicta ad Moſch. ii. 105. Neque alitèr, quod ſerò vidi, Brodæus.

Ver. 15. Hanc elegantiſſimam dictionem repoſuimus vice lectionis inſulſæ καλλεα: quam etiàm ſtatim præceſſit καλα. Scriptum erat ſcilicèt γλανεα: cui parùm discrepat librorum corruptela, ſi percurras oculo majuscularum literarum ductus.

Heſychius in vv. γληνεα et γληνη omninò tibi conſulendus eſt.

Ver. 17. Ità Brunckius: vulgò λιγυφωνος, neſcio an deteriùs.

Ver. 20. Minùs arridet χαιρεσι. Legendum putem χλοασσι.

Viſum eſt etiàm ſubjicere, ad exemplum Valckenaeri, ſed plenius, auctoris cujusdam bucolici delicatiſſimum fragmentum ex Anthologiâ: è quo penè credas Virgilii Gallum profeciſſe.

Atque utinàm ex vobis unus, veſtrique fuiſſem
Aut cuſtos gregis, aut maturæ vinitor uvæ!

Apium magiſter vel de hominum injuriis, vel fortunæ, queritur: niſi ſit figurata prorſùs oratio.

ADDENDA.

Bion. Id. i. ver. 21. Ut noſter, πενθαλεα, νηπεκτος· ad verbum Tacitus, ann. xvi. 10. *Impexa luctu* continuo: ſic ut ante me rectè viderat Petavius reponendum pro *implexa*, inſcitiſſimè obſtante Brotiero.

Ver. 24. Divinationem meam et firmat et illuſtrat Antipater Sidonius, epig. x.

Τετο τοι, Αρτεμιδωρε, τεῳ επι σαματι ματηρ
ΙΑΧΕ, δωδεκατῃ σον ΓΟΑΟΤΣΑ μορον—.

ADDENDA.

Ver. 33. Suſpicioni meæ de hoc loco favet Longus, p. 18. Εικασεν αν τις και τους ΠΟΤΑΜΟΥΣ ΑΙΔΕΙΝ, ηρεμα ῥεοντας: ſic enim in noſtro expectes *ſtrepere*, vel *murmurare*, turbidiùs ob dolorem ſuum fluentes. Rectè quidèm *flere* dicuntur *fontes*, guttatim è ſiccæ telluris foraminibus, ut ex oculis lachrymæ, bullientes; non itèm fluvii, plenis alveis decurrentes.

Ver. 44. Firmat vulgatum et Silentarius, epig. 33. dulci carmine:

Ου γαρ, ιδων σεο καλλος, απειρητο ΧΕΙΛΕΑ ΜΙΞΑΙ
ΧΕΙΛΕΙ σῳ, ῥοδεων ἁβροτερῳ καλυκων.

Alitèr et ſimilitèr Lucretius, iv. 1101.

.....*junguntque* ſalivas
Oris, et inſpirant, preſſantes dentibus ora.

Achilles Tatius, ii. 37. vocavit hoc ΜΙΧΘΕΝ φιλημα.

Ver. 51. Minùs vera eſt, quæ nobis videbatur certiſſima, et quam recepimus, Pierſoni emendatio. Scribendum eſt, vi majore et minore mutatione:

Φευγεις μακρον, Αδωνι· ΚΑΤΕΡΧΕΑΙ εις Αχεροντα—.

Nihil ſuavius. Poëtarum pater, Od. Λ. 474.

Πως ετλης ΑΙΔΟΣΔΕ ΚΑΤΕΛΘΕΜΕΝ;

Neque alitèr Euripides, et alii benè multi. Mille, nî fallor, loca nullo negotio tibi præſtiterim emendata ex hoc uno fonte, και nempè pro κατα, et κατα pro και, per vices poſitis. Vulgò, και ερχεαι.

Multus eſt Bion in his ασυνδετοις, quæ ſanè vehementiores affectus lugentium potentèr exhibent. Vide vv. 1. 2. 29. 69. 77. 97. 98.

Ver. 54. Hæc Proſerpinæ mentio, et mox ad finem, non eſt otioſa loci communis formula, ſed indè vim propriam nanciſcitur, quòd illa etiàm amaverit Adonin. Ità Venus de Cupidine loquens apud Lucianum, deor. dial. xi. Αρτι δ' ες τον Λιβανον επι το Ασσυριον εκεινο μειρακιον· ὁ και τῃ Περσεφαττῃ επεραστον ποιησας, εξ ἡμισειας αφειλετο με τον ερωμενον: ubi omnia de hac re tibi præſtabit ingens Hemſterhuſii eruditio.

Ver. 71. Hinc profecit Achilles Tatius, i. 13. quod neque Bergerum latuit.

Ver. 96. Porrò, ex hac notione vocabuli, quod furcillis extrudere voluerunt viri docti, pendet vis Pindaricæ γνωμης in Ol. xiii. 12. loco nemini intellecto:

ΕΘΕΛΟΝΤΙ δ' αλεξειν Ὕβριν:

Æquitas, Juſtitia et Pax *poſſunt* Injuriam propulſare.

Id. ii. ver. 3. Theocriti videtur memor, xv. 120.

. . . . . οἱ δε τε κωροι ὑπερποτοωνται Ερωτες,
Οἱοι αηδονιδῃες, εφεσδομενοι επι δενδρων,
Πωτωνται, πτερυγων πειρωμενοι, οσδον απ' οσδω.

Vide Villois. ad Long. p. 35, 5.

Id. iii. ver. 7. Ὡς εὑρε πλαγιαυλον ὁ Παν. Hinc

Longus, iv. p. 123. Τῳ Διονυσῳ μεν ανεθηκε την πηραν και το δερμα· τῳ ΠΑΝΙ την συριγγα, και τον ΠΛΑΓΙΟΝ ΑΥΛΟΝ.

Id. v. ver. 3. Majorem ſanè veritatis ſpeciem doctorum virorum conjecturæ, Μοισα vice Μοιρα, præbet Dorum orthographia; ſed initium Miſopog. Juliani me tantùm non pœnitere facit mutationis. Ανακρεοντι τῳ ποιητῃ πολλα εποιηθη μελη σεμνα και χαριεντα, τρυφαν γαρ ελαχεν εκ ΜΟΙΡΩΝ· Αλκαιῳ δ' εκ ετι, εδ' Αρχιλοχῳ τῳ Παριῳ, την μεσαν εδωκεν ὁ ΘΕΟΣ εις ευφροσυνας και ἡδονας τρεψαι—: ubi videntur codd. ſimilitèr variare. Confer incert. epig. cxxii. in Brunckii analectis.

Id. vi. ver. 10. Exemplum vocis ἱμερος præbent Antip. Sidon. epig. lxxvi. Antip. Theſs. xxix. et Leonidas Tarentinus in cultiſſimo poëmate:

Ταν εκφυγεσαν ματρος εκ κολπων ετι
Αφρῳ τε μορμυρεσαν, ευλεχη Κυπριν
Ιδων Απελλης, καλλος ἱΜΕΡΩΤΑΤΟΝ,
Ου γραπτον, αλλ' εμψυχον, εξεμαξατο.

Quem eo libentiùs exhibeo, ut notem Brunckium et Ruhnkenium infelicitèr reprehendentes vocem μορμυρεσαν, quâ nihil feliciùs exprimere poterat bullarum, dum perrumpuntur, ſtrepitum, qui ſolet evenire. Sed eſt Homeri imitatio, Il. Σ. 403.

ADDENDA.

.....περι δε ῥοος Ωκεανοιο
ΑΦΡΩι ΜΟΡΜΥΡΩΝ:

et alibi. In ſimili materiâ Democritus:

Κυπρις, ὁτε σταλαϐσα κομας ΑΛΙΜΥΡΕΟΣ ΑΦΡΟΥ—.

Undè non cogitandum eſt de errore: alitèr, conjeciſſem μαρμαιρϐσαν, *albentem*. Porrò, vox ἱμερος reſtituenda eſt Philoſtrato, imag. i. 5. Ὡς στεφανῃς τε απ' αυτων διαπλεκοιεν, και καθευδοιεν επι των ανθεων, ΙΜΕΡΟΙ και ευωδεις. Vulgò, ut in Bione, ἱεροι.

Id. x. ver. 2. Vide Silv. Crit. iii. p. 180.

Moschus, Id. i. ver. 7. Legendum certiſſimè:

Χρωτα ΜΕΝ ΟΥΝ λευκος, πυρι Γ' εικελος· ομμαΐα Δ' αυτῳ
Δριμυλα και φλογοεντα.

Ille *quidèm* ſuperficiem corporis *candidus* eſt, *imò* igni ſimilis; *ſed* oculi—. Nihil dubii adhærebit, poſt quàm conſulueris noſtram Silv. Crit. ſect. ccix. p. 76. ac locos ibi indicatos, et exhibuero Longum in eâdem materiâ Moſchi verſus pro more adumbrantem, lib. ii. p. 32. Βλεπεται παις—(*Cupido* nempè) ΛΕΥΚΟΣ ὡς περ γαλα, και ξανθος ὡς ΠΥΡ, στιλπνος, ὡς αρτι λελϐμενος.

Ver. 8. ἀδυ λαλημα. Idem teſtatur Longus ibidèm: Αφιησι φωνην (*Cupido* utique), οἱαν ϐτε χελιδων, ϐτε αηδων, ϐτε κυκνος: cum quibus confer Moſch. iii. 47.

ADDENDA.

Ver. 9. ὡς μελι φωνα. Similitèr Longus, p. 13. Χειλη μεν ῥοδων ἁπαλωτερα, και στομα κηριων γλυκυτερον· το δε φιλημα, κεντρϐ μελιττης πικροτερον: et hinc arbitrer, mox ad ver. 27. loco vocabuli inefficacis et indiſcreti, reſcribendum eſſe,

Φευγε ΠΙΚΡΟΝ το φιλημα.

Vide Villoiſonum ibidèm, Moſchi non oblitum.

Ver. 15. Longus, l.c. ΓΥΜΝΟΣ ην, μονος ην. Et mox, ut noſter, ſequente verſu, de ſe *Cupido:* Δυςθηρατος εγω, και ἱερακι, και αετῳ, και ει τις αλλος, τϐτων ωκυτερος, ορνις.—Intereà, ſic legendum eſſe Moſchum judico:

Γυμνος ΜΑΝ᾽Ο ΓΕ σωμα, νοος ΔΕ οἱ εμπεπυκασται: ut Theocritus, i. 86.

Βωλας ΜΑΝ ελεγευ, νυν Δ᾽ αιπολῳ ανδρι εοικας.

Ver. 18. Τοξον μαλα βαιον· i. e. τοξαριον, ut Longus, l.c. de *Cupidine:* Ειδον αυτϐ και πτερυγας εκ των ωμων, και ΤΟΞΑΡΙΑ μεταξυ πτερυγων ΚΑΤΑ των ωμων. Ità caſtigandum. Vulgò, και των ωμων.

Ver. 27. Longus, l.c. Αρα ΦΑΡΜΑΚΩΝ εγευσατο Χλοη, μελλϐσα με φιλειν; ubi conſulas eruditum editorem.

Id. ii. ver. 36. Apponam Poſidippi epigramma, ut emendem et vindicem, quùm receptam lectionem ſtabiliat:

Ναυτιλοι, εγγυς ἁλος τι με θαπτετε; πολλον ανευθε
Χωσαι ναυαγϐ τλημονα τυμϐον εδει.

Φρισσω ΚΥΜΑΤΟΣ ΗΧΟΝ, εμον μορον· αλλα και
οὑτως
Χαιρετε, Νικητην οἱ τινες ΩιΚΤΑΡΕΤΕ.

Ordo eſt: Εδει (ὑμας) χωσαι τυμβον· ut mireris Brunckium præcipere legendum ναυαγῳ τλημονι: prorſùs inficitè. Idem elegantèr et doctè conjicit εκτερετε, pro οικτερετε, οικτιρετε, et οικτειρετε librorum: ſed in manifeſtiſſimis eſt ſermonem fieri de præſentibus, et alloqui mortuum ſepulturos. Nihil igitùr habet loci tempus præteritum iſtius verbi. *Qui miſerti eſt*, et paratis ſepulturam.

Ver. 67. Receptæ ſcripturæ loci favet Æſch. Socrat. de morte, ſub fin. Παντοιοι δε λειμωνες ανθεσι ποικιλοις εαριζομενοι. Ubi το ποικιλοις valet πεποικιλμενοις· *variè coloratis:* et ità interpreteris Virgilium, Æn. vi. 708.

. . . . . ubi apes æſtate ſerenâ
Floribus inſidiunt *variis*.

Sic Hilarius in Genes. ver. 101. loco longè venuſtiſſimo:

Herbarum *variis* conſurgunt gramina *campis*.

Plura mox dicturi ſumus ad Lucretium, i. 577. Nec dubito, quin hinc emendandus ſit Achilles Tatius, ſub init. ubi laudat Bodenius Æſchinis locum. Εκομα ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ανθεσιν ὁ λειμων. Editur πολλοις. Idem mox, i. 15. Τα ανθη ΠΟΙΚΙΛΗΝ εχοντα την χροιαν. Apollonius, Argon. iv. 1143.

ADDENDA.

.....ΑΝΘΕΑ δε σφι
Νυμφαι αμεργομεναι λευκοις ενι ΠΟΙΚΙΛΑ κολποις
Εςφορεον·

Callimachus etiàm, qui meæ conjecturæ favet, hym. Apoll. ver. 80.

Ιη ιη, Καρνειε πολυλλιτε· σειο δε βωμοι
ΑΝΘΕΑ μεν φορεεσσιν, εν ειαρι, τοσσα περ Ὧραι
ΠΟΙΚΙΛ' αγινευσι, Ζεφυρω πνειοντες ΕΕΡΣΗΝ·
Χειματι δε, κροκον ηδυν.

Ità commodiùs diſtinxeris. Denique, non alienus eſt nobis Theocritus, xxv. 15.

.....μελιηδεα ποιην
ΛΕΙΜΩΝΕΣ τε φερεσιν ΥΠΟΔΡΟΣΟΙ—.

Id. iii. ver. 69. Quid animadverſio mea velit, et rectam loci conſtructionem, planiora reddet Lucianus, in ſomn. 14. omninò gemellus orationem: Και μαλιστα, επει μοι και εις νεν ηλθεν ἡ σκυταλη, και ὅλι πληγας ευθυς εκ ολιγας αρχομενῳ μοι χθες ενετριψατο: nempè ἡ σκυταλη. Quid manifeſtius? ut impenſè mirer in tantâ caligine verſari Hemſterhuſium.

AUCTORES

IN HIS ANIMADVERSIONIBUS OBITER EXPLICITI ET EMENDATI.

Achilles Tatius, ad Moſch. vii. 5.
Apoll. Rhod. iv. 1552. ad Moſch. ii. 119.
Apuleius, ad Moſch. ii. 125.

Callimachus, hymn. Del. 262. ad Meleagri idyllium, ver. 4.

Heſiodus, Theog. 930. ad Moſch. ii. 119.
Heſychius, ad Bion. i. 61. Moſch. ii. 77. 109.
Homerus, Od. Δ. 706. ad Moſch. ii. 20.
..... Il. A. 260. ..... 77.
..... Hymn. Merc. 43. ..... 107.
..... Il. Υ. 183. ..... iii. 78.
..... Il. B. 332. ..... iv. 116.

Leonidas Tarentinus, in addendis.
Longus, paſt. ad Moſch. ii. 36. iii. 116. 117. et in addendis.
Lucianus, ad Moſch. ii. 115. vii. 6. et in addendis.

Manilius, i. 347. ad Moſch. ii. 108.
Myth. ſcriptt. ad Moſch. iv. 71.
Nonnus, dionys. xxxi. ad Moſch. ii. 70.
..... xvi. ..... 99.
..... xv. ..... iii. 23.
..... xlii. ..... iv. 71.

Orpheus, Argon. 537. 1259. et fragm. vi. ad Moſch. ii. 119.

Palæphatus, ad Moſch. iii. 16.
Pauſanias, ad Bion. i. 75. et vi. 17.
Philoſtratus, ad Moſch. vii. 5. et in addendis.
Pindarus, Ol. vi. 99. vel. Pyth. ii. 23. ad Moſch. ii. 119.
..... Ol. vi. 159. ad Moſch. iv. 75.
..... xiii. 12. in addendis.
Plutarchus, ad Bion. vii. 5.

Sophocles, Aj. 412. ad Moſch. ii. 128.
Suidas, ad Bion viii. 7.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

APUD KEARSLEY, FLEET STREET.

1. SILVA CRITICA, ſive in auctores ſacros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiæ, typis et ſumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. Silva Critica, pars II. 1790. 3s. 6d.
3. Silva Critica, pars III. 1792. 3s. 6d.
4. Silva Critica, pars IV. 1793. 5s.
5. Silva Critica, pars V. 1795, 3s. 6d.
6. Horatii Opera; in 2 tom. 1794.
7. Virgilii Maronis Georgicon, lib. IV. 1788. 3s. 6d.
8. The Evidences of Chriſtianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Chriſtian Religion; ſecond edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. Poëmata, Latinè partim ſcripta, partim reddita, quibus accedunt quædam in Q. Horatium Flaccum Obſervationes Criticæ, 4to. 2s. 1776.
10. An Enquiry into the Opinions of Chriſtian Writers of the firſt Centuries, concerning the Perſon of Jeſus Chriſt, 1784, 8vo. 4s.
11. An Eſſay on Inſpiration, conſidered chiefly with reſpect to the Evangeliſts, 1781, 2s. 6d.
12. A New Tranſlation of St. Matthew, with a copious Commentary, 4to. 10s. 6d.
13. Four Marks of Antichriſt, 1s.
14. A Sermon preached at Richmond, in Surrey, July 29, 1784, a public Thankſgiving-Day, 6d.
15. Remarks on Dr. Horſley's Ordination Sermon, in a Letter to the Biſhop of Gloucester, 1788, 4d.
16. A New Tranſlation of thoſe Parts only of the New Teſtament which are wrongly tranſlated in our common Verſion, 2s. 6d. 1789.
17. A Short Enquiry into the Expediency and Propriety of Public or Social Worſhip, third edit. 1s. 6d. 1792.
18. Short Strictures on Dr. Prieſtley's Letter to a Young Man, concerning Mr. Wakefield's Treatiſe on Public Worſhip, 1792. 6d.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

19. A General Reply to the Arguments againſt the Enquiry into Public Worſhip, 1792, 6d.
20. A Letter to the Lord Biſhop of St. David's, on occaſion of a Pamphlet relating to the Liturgy of the Church of England, aſcribed to him, 1s. 1790.
21. An Examination of Thomas Paine's Age of Reaſon: ſecond edit. corrected and enlarged: with an Appendix to David Andrews, in Defence of Chriſtianity, 1794, 2s.
22. The Spirit of Chriſtianity compared with the Spirit of the Times. An improved edition, 1s. 1794.
23. The Poems of Mr. Gray, with Notes, 3s. 6d.
24. Remarks on the General Orders given by the Duke of York to his Army on July 7, 1794, reſpecting the Decree of the French Convention to give no Quarter to the Britiſh and Hanoverians, 1s. 1794.

APUD EGERTON.

25. Tragœdiarum Græcarum delectus: in 2 tom. 8vo. 1794.

APUD PAYNE, EGERTON, ET KEARSLEY.

26. The Works of Alexander Pope, Eſq. with Notes, vol. 1. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.

APUD PAYNE ET WHITE.

27. Poetical Tranſlations from the Ancients, Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c. 12mo. 2s. 6d. on fine paper 4s. 1795.

PRODITURA SUNT.

P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom.

A New Tranſlation of the New Teſtament, 2 vols. 8vo. ſecond edition.

A New Edition of Pope's Iliad and Odyſſey, with Notes, critical and illuſtrative, 11 vols. 8vo.

Lucretii Opera, multo emendatiora, et ad MS. exacta; cum notis etiam ineditis RICARDI BENTLEII.